

colecția

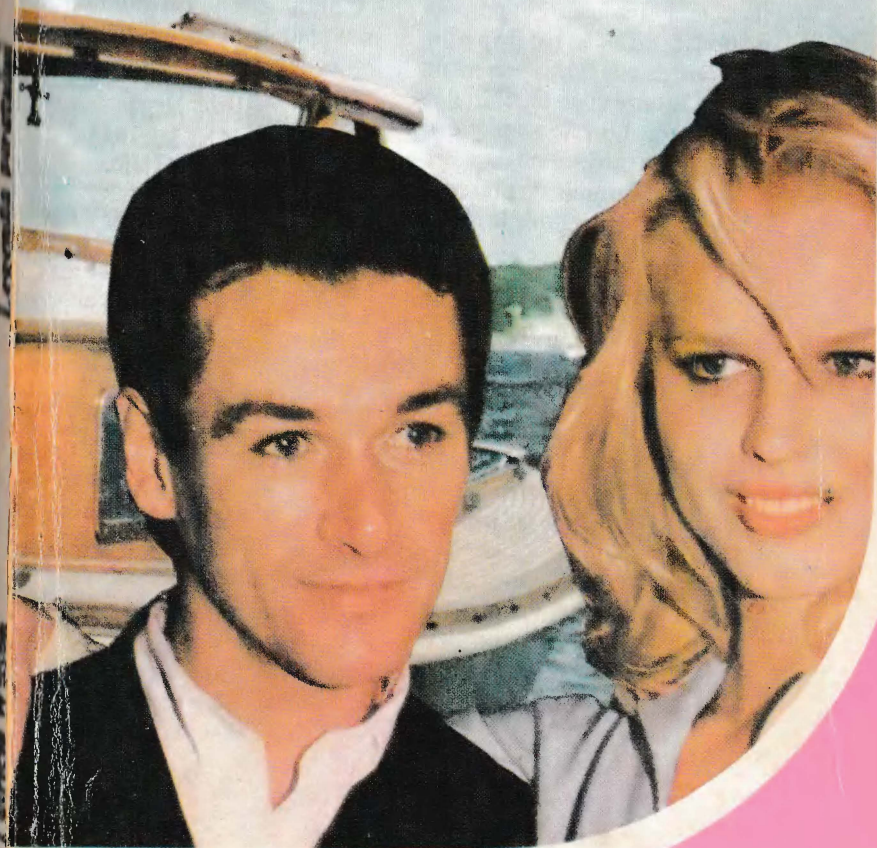
ROZ

ALCRIS

23

Legenda piratului

Patricia Wilson

ALCRIS

THE

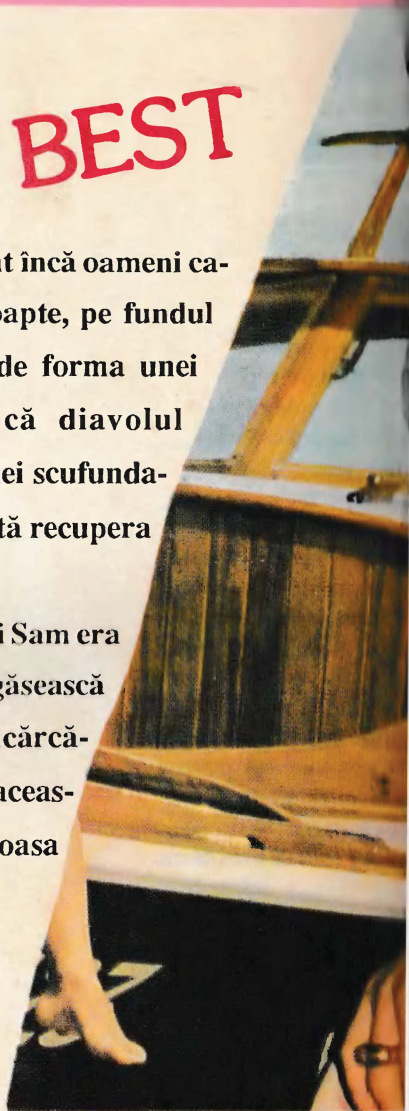
BEST

„Și în zilele noastre, mai sunt încă oameni care cred că văd sclipind în nopțe, pe fundul unei ape, o lumină stranie de forma unei corăbii. Legenda spune că diavolul marchează astfel locul corăbiei scufundate, pentru ca piratul să-și poată recupera comoara...”

Tot povestind astfel, visul lui Sam era pe cale să se realizeze : să găsească epava lui „Black Star” și încărcătura ei scufundată... Pentru aceasta trebuia s-o mintă pe frumoasa Lisa Bennett. De ce oare ?

ISBN 973-580-067-5

Lei 2353 + 47 T.L. = 2400

PATRICIA WILSON
LEGENDA PIRATULUI

PATRICIA WILSON

LEGENDA PIRATULUI

Traducere de ILEANA JITARU

BUCUREȘTI

Redactor : **AURELIAN MICU ANDY**

Consilier editorial : **TRAIAN IANCU**

Lector : **ANGELA VASILE**

ISBN 973-580-067-5.

Colecția „ROZ”

PROLOG

Sam își privi ceasul cu resemnare. Era deja ora 22.00. Ca aproape în fiecare zi de o săptămână încoace, va suna telefonul. Doamne ! Ce n-ar fi dat să se afle în altă parte ! Dacă seri la rând reușise să evite această întâlnire inoportună, trebuia spus că atunci, spre deosebire de azi, vremea fusese îngăduitoare. Astfel că, după ce cinase într-o tavernă din port, hoinărise de-a lungul cheiului. Cu privirea la stele, inspirând lacom aerul încărcat de iod, se lăsase legănat de clipocitul apei lângă coca vapoarelor. Ca de obicei, zgomotul îndepărtat și continuu al valurilor care se spărgeau la mal, dincolo de port, îi stimulase imaginația. Ah ! Să ridice ancora, să plece în zori și să urmeze, fără să privească înapoi, un stol de pescăruși ! Să renunțe la toate nimicurile și ambițiile omenești. Să trăiască liber, în larg !

Dar, din păcate, în ciuda viselor lui de desăvârșire și de calm, întotdeauna un fir îl ținuse strâns legat de mal, îl împiedicase să-și îndeplinească proiectele. Atunci, târziu în noapte, își abandona visările lungi și se întorcea pe vaporul lui. Așa, cel puțin, scăpase de ceea ce pentru el devenise o hărțuială telefonică.

Dar, în seara aceasta, pe o asemenea vreme, unde să se ducă ? Toată ziua, nori grei și negri se adunaseră pe cer, și acum, ploaia lovea cu furie în hublou, vântul mugea lovind în rafale catargul, golind portul de obișnuții săi. Era încolțit, prins în capcană în cabina lui, legat de mâini și de picioare în fața terorii telefonului !

Cu o mișcare suplă, Sam se ridică și își turnă un whisky. Nu trebuia totuși să facă o dramă din asta ! Cu puțin noroc, poate că telefonul nici nu va mai suna. Așa că, de ce să-și strice seara dinainte ?

În aceeași clipă, sună telefonul. Sam ridică ochii spre cer, se instalează confortabil și luă receptorul.

— Alo ? se auzi o voce îndepărtată.

Sam își înăbuși un râs de bucurie. Până la urmă, zeii fuseseră cu el. Convorbirea era bruiată de paraziti, astfel că, să fi vrut și conversația n-ar fi fost posibilă astă-seară, din cauza furtunii.

— Da ? Aud foarte slab. Cine este la aparat ? întrebă el pe un ton prefăcut inocent.

La celălalt capăt al firului, abia se auzea o voce îndepărtată

— Eu sunt ! Ei, i-ai vorbit ?

— Poftim ?... strigă Sam. Ah ! Fir-ar să fie de telefon ! Nu aud nimic... Ce mai faci ?

— Te întrebam dacă... Ai reușit să-i vorbești ? ! urlă exasperată vocea de la celălalt capăt al firului.

— Să-i vorbesc ?... Păi... Nu, eu... Mă auzi ? M-au durut dinții toată ziua. Am suferit ca un câine.

Vocea devenise și mai furioasă

— Ce-i toată povestea asta ?... Mă duci cu vorba ?

— Cu vorba?... Hotărât lucru... nu înțeleg nimic. Ar fi mai bine să renunțăm astăzi. Sună-mă mâine... Am să iau legătura cu ea. Ți promit ! Hai, acum închid. Scuză-mă. Salut !

Fără să mai asculte protestele de la celălalt capăt al firului, Sam închise telefonul. Uf ! Scăpase ieftin și în seara asta.

Își întinse picioarele, respiră adânc, apoi sorbi cu poftă din whisky. Cu toate că n-ar fi vrut, conversația asta îi provoca mereu o oarecare neplăcere. Deja de mai multe ori, îi venise în minte o întrebare de ce tergiversa atâta de când se afla la Jamestown ? Nu era, totuși, în interesul lui și nici nu-i stătea în caracter să fie astfel. De mai multe zile deja, tot ocolea problema, își tot căuta scuze. Pe scurt, își întârzia propriile proiecte și nici nu-și ținea cuvântul față de prietenul său. Asta nu mai putea dura.

Chiar de mâine, își va relua postul de observație între port și parc, și va ști să provoace o ocazie potrivită.

Da. Mâine dimineață va fi din nou vreme frumoasă. Vremea se schimba atât de repede pe aceste meleaguri stranii ! Pe cerul limpezit de furtună, soarele va străluci din nou cu putere.

Ea va ieși, ca în fiecare zi.

Și el va trece la acțiune.

CAPITOLUL I

Lisa Bennett tocmai trecea pragul bătrânului conac, luând-o înspre parc, când pulovărul i se agăță de ușa. La naiba cu toate clădirile astea vechi și cu așa-zisul lor farmec! gândi ea iritată văzând gaura apărută în mâneca pulovărului. Cum încerca să se desfacă mai cu delicatețe, îi scăpă de sub braț blocul de desen și unul din crochiuri alunecă printre scândurile depărtate ale verandei.

„O casă de mai bine de două sute de ani, frumoasă afacere, ce să zic!” bombăni ea urcând din nou scara pentru a se duce să se schimbe în camera ei. Slavă Domnului, nu va sta aici decât câteva săptămâni. Doar atâta timp cât avea nevoie să termine schițele pentru niște cărți poștale și felicitări, proiect la care lucra de la sosirea ei aici. Imediat ce le va duce la editură și imediat ce va avea în mână primul ei cec, nimic n-o va mai reține la Jamestown, în Rhode Island. Și își va regăsi cu plăcere apartamentul ei călduros din Chicago.

Oglinda îi arătă Lisei imaginea unei tinere femei încântătoare și îngrijite. Pulovărul ei negru îi scotea în evidență strălucirea de un alb ca laptele a tenului și puneă în valoare blondul deschis al părului ce-i ajungea până la umeri. La cei douăzeci

și opt de ani ai ei, stăpânea la perfecție arta de a se folosi de frumusețea ei ca de un paravan și putea ține la distanță un bărbat doar ridicând ușor una din sprâncenele ei fine desenate cu grijă. Habar n-avea dacă frumusețea ei perfectă sau modul sofisticat de a se îmbrăca și a se machia, o făcea să pară atât de intimidantă. Oricum, singurul lucru care conta era rezultatul în noua ei viață, n-avea ce căuta un bărbat.

Ajunsă în parc, Lisa se întoarse fără să vrea și privi spre clădirea veche și impozantă din care ieșise.

Acăsta era domeniul Bennett.

Ridicând din umeri, alungă fiorul care o străbătu. La urma-urmei, nu era vorba decât despre o casă veche care în curând va deveni locul de predilecție al liliecilor și pânzelor de păianjen. În ochii Lisei, faptul că domeniul purta numele ei de familie nu însemna neapărat că exista o relație afectivă între ea și grămada asta de lemne uscate și vopsea scorojită. O interesase mai ales zona în care se găsea casa în Jamestown și micul parc cu vedere spre port.

Dintr-un motiv pe care nu și-l putea explica, Lisa nu reușea să se concentreze și să lucreze între pereții acestei case. Refuzând să explice altfel incapacitatea ei de a lucra aici, hotărâse că spiritul ei creativ și aerul închis din bătrâna casă nu se potriveau. Astfel că, în fiecare după-amiază, ieșea să lucreze în parc.

Astăzi mai mult ca oricând, avea nevoie să aibă mintea clară. Era aproape gata în privința ideii generale a proiectului său. După aceea, va desena

eșantioane de felicitări pentru toate ocaziile – botezuri, căsătorii, aniversări – și în sfârșit va pune totul pe hârtie velină. Nu-i va mai rămâne apoi decât să prezinte totul editorului, la Boston. Și să-și roadă unghiile așteptând răspunsul. Dacă totul va merge după cum își planificase, era o treabă de câteva săptămâni.

O dată instalată bine, cu creioanele aliniate lângă ea, cu blocul de desen pe genunchi, Lisa ridică privirea și îmbrățișă toată panorama. Fără să-și dea seama, ochii ei contemplară portul ce se întindea la picioarele ei, înainte de a se opri asupra unei siluete masculine sprijinite de zidul ce înconjură parcul. „Iar e aici, ca în fiecare zi”, remarcă ea în gând, cu ceva mai mult interes decât și-ar fi dorit. Așezat pe jos, cu picioarele întinse în fața lui, bărbatul își oferea soarelui trupul suplu și viguros, și coama de păr negru și aspru. Părea ocupat să cioplească ceva cu cuțitul.

Intrigată, Lisa se pierdu încă o dată în presupuneri. Cum putea un bărbat de vreo treizeci de ani să-și petreacă cea mai mare parte a zilelor așezat pe mal, nefăcând nimic? Probabil că aparținea aceluia gen de oameni fără ambiții deosebite, care trăiesc doar în ritmul lor de viață și după propriile lor criterii. Și fără să simtă nici un pic de rușine pentru asta, era evident! Se vedea după siguranța liniștită pe care o afișa.

La adăpostul ochelarilor ei de soare, Lisa continua să speculeze asupra vârstei și situației necunoscutului, când, în mod ostentativ, acesta își întoarse fața spre ea și-i zâmbi. Rușinată de indiscreția ei, Lisa se cufundă în schița pe care o începuse în ajun și lucră fără încetare timp de o oră.

Deodată, se profilă o umbră pe desenul ei.

În picioare, alături de ea, necunoscutul o privea cu ochii lui verzi impertinenți. În mintea Lisei răsună un clopoțel de alarmă, și ea se crispă.

— Ați putea să-mi spuneți cât e ceasul, vă rog ? întrebă el cu vocea lui joasă, bine timbrată.

Incapabilă să găsească un motiv bun pentru a nu-i răspunde, Lisa n-avu încotro și aruncă o privire la ceas.

— Este douăsprezece.

— Mulțumesc. Lucrați ? continuă bărbatul pe un ton îmbietor.

— După cum vedeți. Și mi-ar plăcea să continui, dacă nu vedeți vreun inconvenient.

— Să mă prezint, reluă el fără să se lase tulburat. Eu sunt Sam Ravenal. Și dumneavoastră ?

Lisa ridică o sprânceană trufașă, fără să răspundă.

— Ca să fiu sincer, continuă el cu aceeași siguranță, vă văd de vreo câteva zile singură, pierzându-vă timpul cu desenul. Și mi-am spus iată un om nefericit care are nevoie de un prieten.

— Dumneavoastră, de exemplu ? întrebă Lisa pe un ton glacial și ostil totodată.

— De exemplu.

— Ei bine, aflați că eu nu am deloc nevoie de un prieten, și cu atât mai puțin de un anumit fel de „prieten” Nu încercați să mă agățați, este inutil. Am vorbit limpede ?

— Să vă agăț ? Vă înșelați amarnic ! Nu sunteți deloc genul meu.

Cu un zâmbet superior pe buze, Lisa îl înfruntă. Dintotdeauna viața o obișnuise cu omagiile mascu-

line. Era înaltă și zveltă, cu curbe generoase acolo unde era nevoie, și un obraz cu trăsături perfecte. Machiajul îi sublinia și mai mult profunzimea privirii albastre și conturul pomeților înalți. Atunci, cum să creadă că acest necunoscut în cămașă „Denim” și în blugi, care-și pierdea timpul nefăcând nimic, nu o găsea pe gustul lui ? Era aproape ridicol. Și agasant.

— Nu mi-o luați în nume de rău ! declară el cu zâmbetul lui cel mai fermecător.

— Închipuți-vă că mă simt mai degrabă ușurată ! replică ea pe un ton tranșant, încercând să-și continue crochiul. Uitați ce este : mai întâi, nu mă interesați deloc. Și apoi, am de lucru.

— V-am văzut privindu-mă ! reluă el pe un ton ironic. Pentru că țineți neapărat să știți, aflați că sunt arheolog marin. Acum sunt între două proiecte, ceea ce explică faptul că am timp liber să sculptez. Construiesc machete de vapoare și fac eu însumi piesele pe care nu le pot cumpăra.

Scoase din buzunarul său o bucată de lemn lustruit și rotunjit la cele două capete.

— Iată de exemplu o piesă pentru „Black Star”, o corabie din secolul XVIII furată odinioară francezilor de către un pirat american. S-a scufundat în largul acestei coaste în 1712.

El își întoarse spre oceanul albastru o privire stranie, aproape subjugată, înainte de a continua :

— Ați auzit vorbindu-se despre această legendă ?

Lisa scutură negativ din cap, enervată.

— A luat foc înainte de a se scufunda, continuă el. Legenda spune că Alexandre Brandon, comandantul, se îndrepta spre Newport cu prada lui,

când a fost atras spre coastă de semnale luminoase false. I-au jefuit corabia înainte de a-i da foc. Bineînțeles, există și o altă versiune după care comandantul și-a scufundat el însuși nava în ape puțin adânci, în scopul de a veni mai târziu să-și recupereze bogățiile îngropate în mare.

Fără să vrea, Lisa se simți cuprinsă de un brusc interes pentru această poveste venită din trecut.

— De ce ar fi făcut asta ? Tot ceea ce se afla pe corabie îi aparținea deja !

— Mai mult sau mai puțin... Se pare că Brandon ar fi acceptat să facă o treabă murdară pentru niște respectabili oameni de afaceri din Newport. Ideea acestora fusese să scape de pirăți prin intermediul unui alt pirat. Au uneltit toate acestea pe lângă rege pentru a da evenimentelor o formă legală și convenabilă și, în principiu, ei trebuiau să-și împartă echitabil prada pe care Brandon o lua de pe celelalte corăbii ale pirăților.

— În principiu ?

— Aranjamentul ar fi putut să meargă... dar s-a întâmplat ca Brandon să se îndrăgostească de fata unuia dintre acești oameni de afaceri. Astfel că, pe lângă partea ce i se cuvenea, el voia să obțină și mâna frumoasei tinere.

— Credeam că pirății nu-și fac probleme cu manierele și pun mâna pe tot ce le iese-n cale, comentă Lisa pe un ton ironic.

— Se spune că după ce hoinărise atâta pe mare, Alexandru Brandon visa să devină un om respectabil, să aibă o adevărată familie. Din păcate, tatăl fetei nu vedea astfel lucrurile.

— Și ea, în toate astea ? Ea ce credea ?

— Nu mă privești cu acest aer sever ! strigă Sam. Nu am nici o vină pentru prejudecățile secolului XVIII !

— Dar presupun că le aprobați ?

— Pentru nimic în lume ! Îmi place ca o femeie să poată alege și să știe să fie independentă. Chiar dacă există și alte calități pe care eu le apreciez la o femeie...

— În loc să-mi vorbiți despre tipul de femeie pe care-l preferați, replică Lisa cu un gest de nerăbdare, spuneți-mi mai degrabă ce s-a întâmplat cu biata fată ?

— Decât să înfrunte rugămințile și furia fiicei sale, tatăl a preferat să folosească o stratagemă pentru a scăpa de Brandon. Și, în același timp, să pună mâna pe o parte mai mare din pradă.

— Ce stratagemă ?

— A doua zi după naufragiul lui „Black Star”, Brandon s-a dus la tatăl fetei, aici în Jamestown, pentru a-i cere mâna fiicei sale. În vremurile acelea un pirat nu rămânea prea mult timp în viață decât dacă era și foarte viclean. Fără îndoială că, din acest motiv, Brandon și-a luat precauția de a-și scufunda corabia în ajunul vizitei pe care urma s-o facă, gândindu-se că o va recupera mai târziu.

— De ce a mai venit, dacă bănuia ceva ?

Sam o privi pe tânăra femeie cu un aer condescendent și oftă.

— N-ai înțeles nimic ? Din dragoste, bineînțeles ! Oricum, Brandon a fost arestat și expedit la Boston, pentru a fi judecat în fața guvernatorului coloniilor. Între timp, cineva a avut grijă să facă să dispară toate scrisorile de imputernicire date de către rege, care legitimau comerțul lui pe mări și oceane.

Astfel, a fost condamnat la spânzurătoare pentru platerie.

— Dar este îngrozitor ! Şi tânăra fată ? N-a spus nimic pentru a-l apăra ?

— Nu. Se pare că tatăl ei reuşise s-o convingă că Brandon fusese un trădător care vruse să pună mâna pe toate bunurile asociaţilor săi. Şi că vruse să se căsătorească cu ea doar pentru a-şi cumpăra, cu cheltuială puţină, o oarecare respectabilitate.

— Aşadar, omul acesta a murit spânzurat ? întrebă Lisa cu o voce dezolată.

— Nicidecum !

— Ce vreţi să spuneţi ?

— Brandon a evadat ! După care, a răpit-o pe iubita lui de sub nasul tatălui ei, şi cu siguranţă a trăit fericit cu ea până la adânci bătrâneţe, pe o insulă din mările Sudului.

— A răpit-o ? întrebă Lisa, cu ochii mari.

— Poate că ea a plecat de bunăvoie, până la urmă, îi răspunse Sam ridicând din umeri.

— După părerea mea, crezând tot ceea ce i se spusese despre el, n-a putut pleca de bunăvoie !

— Că a consimţit sau nu, ce schimbă asta ?

„Totul !” se pregătea să argumenteze Lisa. Dar la ce bun ? Povestea asta data de două secole. Era absurd s-o dezbată acum cu un necunoscut.

— Şi comoara ? întrebă ea, orientând în altă direcţie conversaţia.

— Bună întrebare, replică Sam lăsându-şi privirea să rătăcească pe suprafaţa oceanului. Chiar şi în zilele noastre, există încă oameni care cred că noaptea, pe fundul apei se vede strălucind o lumină ciudată care are forma unei corăbii. Legenda

spune că diavolul marchează astfel amplasamentul vasului, pentru ca piratul să-și poată recupera ceea ce-i aparținea.

— Dumneavoastră credeți ? îl întreabă Lisa cu o expresie neîncrezătoare.

— Bineînțeles că nu ! replică el zâmbind. Lumina care se vede uneori provine de la bancurile de pești. Sunt niște pești fosforescenți. Legenda a țesut restul !

— Înțeleg...

Acum că povestea se sfârșise, Lisa își regăsi îndoielile și ostilitatea inițială. De ce naiba vorbea cu acest necunoscut ? Nu avea de făcut decât un singur lucru să-și adune tot materialul și să plece.

Altfel, nu va reuși să se debaraseze niciodată de acest pisălog !

— Plecați devreme astăzi ! constată Sam cu o licărire amuzată în ochii lui verzi.

Ce tupeu ! Lisa îl privi pe furiș. Cu brațele întinse nonșalant pe speteaza băncii, cu un zâmbet ironic pe buze, nu făcea nici un mister din ceea ce gândea ea bătea în retragere ! Lisa se simți cumplit de agasată de această siguranță a lui.

— Am de lucru...

Pot să vă însoțesc ?

— Nu, mulțumesc. Povestea dumneavoastră mi-a plăcut, dar am mult de lucru și nu prea am timp. Pe viitor, aș vrea să nu mai fiu întreruptă, încheie ea pe un ton glacial.

— Tot nu mi-ați spus, cu ce vă ocupați ?

— La revedere, domnule.

— Spuneți-mi Sam, zise el în timp ce Lisa se îndepărta.

Să-i spună Sam ! Nu era lipsit de tupeu ! Să o lase în pace, nu-i cerea altoeva. De ce el reacționa la fel ca ceilalți bărbați pe care răceala de gheață cu care ea îi trata îi intimidă, apoi îi pune pe fugă ? În fond, recunosc ea, vina era numai a ei. Se arătase prea interesată de povestea lui despre pirăți. Sau poate, el spunea adevărul : ea nu era genul lui, și atunci primirea ei neprietenosă nu-l deranjase.

La acest gând, fără să știe prea bine de ce, Lisa simți o oarecare enervare. În principiu, ar fi trebuit să se bucure că întâlnise în sfârșit un bărbat care o vedea altfel decât o cucerire posibilă. Dar, de fapt, se simțea... vexată. Oare din cauză că Sam Ravenal era el însuși un bărbat foarte seducător ? Poate, deoarece — că voia sau nu — el trezise în ea o oarecare emoție. Nimic ce n-ar fi putut controla cu ușurință, desigur. Totuși, faptul că ea nu putuse trezi în acest necunoscut aceeași tulburare pe care ea începea să o simtă, o contraria.

Trecu pragul casei și se îndreptă cu un pas hotărât spre bucătărie. Ce avea ea de-a face cu acest bărbat ? Și ce-o interesa pe ea dacă era sau nu genul lui ? O să-și pregătească acum o salată bună înainte de a se apuca de lucru, și asta va fi de ajuns să-l gonească din gândurile sale.

În aceeași clipă, se auzi soneria de la intrare. Când deschise, se trezi iarăși nas în nas cu Sam.

— V-am urmărit, îi explică el foarte natural, înainte ca ea să poată deschide gura. Ați plecat atât de repede încât ați uitat crochiul ăsta.

— Bună scuză...

Lisa își recăpătă încrederea în sine. În definitiv, de ce ar fi urmărit-o el până acasă dacă nu era genul lui ?

— Deja eram foarte curios în ceea ce vă privește, reluă el fără să se fâstăcească, dar acum, îmi pare și mai bine că v-am urmărit.

— Pentru că vă închipuiți că o să puteți să vă satisfaceți curiozitatea ?

— Da. După cum voi reuși poate s-o trezesc și pe a dumneavoastră ! Sunteți sigură că n-ați auzit niciodată vorbindu-se despre Alexandre Brandon ?

— Absolut sigură, îi replică Lisa cu fermitate.

— Ciudat...

El tăcu, lăsând să se prelungească tăcerea. În holul mare al casei, pendula cernea secunde. Cui, Lisa nu mai rezistă.

— Ce vi se pare atât de ciudat ?

— Fata pe care a răpît-o Brandon locuia în această casă.

CAPITOLUL II

— Imposibil !

Cuvântul izbucnise din gura Lisei.

— De ce ?

— Pentru că... pentru că această casă aparține familiei mele de câteva generații. De fapt, de când a fost construită.

Ce ironie a sortii ! Doar cu câteva săptămâni în urmă, ea nu știa absolut nimic despre vechiul și numerosul neam Bennett și domeniul lor de la Jamestown. Și iată că, dintr-o mișcare, ea înlătura cu dispreț ideea că familia Bennett ar fi putut avea vreo legătură cu pirății, de parcă de asta depindea propria ei reputație.

— Asta dovedește doar că aveți o legătură de rudenie cu Elizabeth Bennett.

— Elizabeth Bennett ?

— Tânăra fată pe care piratul nostru a răpit-o. De cum am văzut placa de bronz de pe ușă, am înțeles că este vorba de casa ei. Tatăl ei era...

— Jonathan Bennett, încheie Lisa pe un ton visător. Cât de romantic este totul...

Degeaba predica ea egalitatea între sexe și condamna orice formă de autoritate a bărbatului asu-

pra femeii, povestea asta cu răpirea fetei trezise în ea latura aceea de... „floare albastră” pe care de obicei și-o ascundea cu grijă. În plus, legătura de familie pe care și-o descoperise cu acea tânără din trecut îi provoca o emoție nemăitrită până acum.

— Sper că romantismul nu este ereditar ! exclamă ea pentru a-și ascunde sentimentele. Ce prostie să te îndrăgostești de un pirat !

— Nu sunt de aceeași părere ! Această Elizabeth trebuie să fi avut o personalitate cu totul deosebită dacă a putut să împingă un bărbat ca Brandon spre asemenea acte extreme. În afara romantismului ei, poate că ați moștenit de la ea și alte trăsături de caracter. Curajul, de exemplu. Pasiunea, voiața...

— Și prostul-gust în alegerea bărbaților... îl luă Lisa în zeflemea.

— Vreți să spuneți cumva că prima impresie pe care v-am făcut-o nu este bună ? ripostă el zâmbind larg. Dacă este așa, am putea face cunoștință mai bine.

— Credeam că nu sunt genul dumneavoastră.

— Exact. Și tocmai de aceea am putea fi buni prieteni, fără idei preconcepute, fără gânduri ascunse. În afară de asta, adăugă el cu convingere, pareți foarte singuratică. Puțină prietenie nu poate să vă facă decât bine. Și mie, de altfel. Nu sunt de pe aici...

— Ați bătut la o ușă nepotrivită. Eu nu locuiesc aici. De fapt, dacă totul va merge așa cum sper, peste câteva săptămâni plec din Jamestown.

— Totuși, ați spus că familia dumneavoastră...

— E o poveste lungă, îl întrerupse Lisa. Dar n-am chef să vorbesc despre asta.

— Atunci, ce-ai zice să vizitați regiunea împreună cu mine, dacă nu o cunoașteți ? îi propuse el, cu o bună dispoziție neobosită.

Zâmbetul care licărea în ochii de culoarea oceanului al lui Sam era irezistibil și Lisa se simți pe punctul de a capitula. Cu toate acestea, îi răspunse cu aceeași răceală :

— N-am timp să fac turism. Munca mea mi-l ocupă pe tot.

— Dar nu se poate lucra fără întrerupere, obiectă Sam. Oricum, Jamestown este un orașel mic și nu sunt prea multe lucruri de vizitat.

Tot vorbind, avansase câțiva pași în hol.

— Știți, nu sunt chiar atât de obtuz ! Am înțeles bine mesajul în clipa aceasta, nu există loc pentru un bărbat în viața dumneavoastră. Ei bine, închipuiți-vă că asta mă ușurează nespus. Nici eu, la ora actuală, nu am ce face cu o femeie. Asta nu înseamnă că nu mi-ar face plăcere să împart o pizza cu cineva, stând din când în când de vorbă. Ce spuneți ?

Fără să-i răspundă, Lisa inspiră profund. O prietenie fără ambiguități ? Oferta era tentantă. În timpul ultimilor ani de viață împreună cu Ron, pierduse legăturile cu toți prietenii ei de la universitate. Și, dacă se gândea bine, nimic nu arăta că Sam Ravenal avea altceva în cap decât o relație amicală. Dacă la început ea crezuse altceva, asta era probabil din cauza atitudinii ei bănuitoare față de bărbați.

Simți din nou o ușoară iritare la gândul că ea nu-l atrăgea pe Sam, după spusele lui, dar își goni din minte această idee supărătoare.

– Doar prieteni ? întrebă ea.
 – Ne-am înțeles !
 – În cazul acesta, pot să vă ofer o salată și puțină brânză. Vă convine ?

– Grozav !

Cu un gest, Lisa îl invită pe Sam s-o urmeze în bucătărie.

– Spuneți-mi..., începu el pe un ton fals ezitant. Din moment ce vom fi prieteni, aș avea dreptul să vă aflu numele ?

Lisa zâmbi ușor. Hotărât lucru, omul acesta o amuza !

– Mă numesc Lisa. Lisa Bennett.

– Frumos nume ! remarcă el întinzându-i mâna.

Strângerea de mână fu scurtă, doar Lisa avu sentimentul că parcă pecetluiseră ceva între ei. Palma lui Sam i se păru caldă și protectoare, și simți forța ascunsă care emana din el.

– Nu te uita la pereți, zise ea deschizând ușa bucătăriei. Detest acest verde spălăcit ! Prea miroase aici a închis și a mucegai.

– De ce nu tragi o vopsea ? Atât de repede s-ar face...

– Nu e cazul, din moment ce, curând, voi fi departe. Și apoi, dacă aș vopsi pereții, ar trebui să refac toată încăperea, altfel totul ar părea jalnic... Vrei să te ocupi de băuturi până ce eu pregătesc salata ? adăugă ea căutând prin frigider.

După ce-l închise, se întoarse și tresări. Sam era chiar lângă ea, gata să deschidă la rândul lui frigiderul. Aproximarea de acest trup suplu și puternic, de obrazul acesta cu trăsături ferme, o tulbură dintr-o dată mai mult decât ar fi trebuit. Simți totodată

o dorință impulsivă de a mângâia cu vârful limbii buzele acestea atât de aproape de ale ei.

Imediat, auzi parcă o sonerie de alarmă în cap. Ce i se întâmpla ? Furioasă pe ea însăși, își schimbă comportamentul.

— la sticla aceea cu vin alb, îi comandă ea cu o voce aspră pentru a-și ascunde tulburarea.

O licărire veselă trecu prin privirea lui Sam.

— Ca să stopim proaspăta noastră prietenie ?

— De ce nu ? replică Lisa puțin crispată.

Auzi ! Să bea alcool la prânz, când ea se simțea deja cam dezorientată ! Era oare înțelept ? se întreabă ea în timp ce pregătea brânza. Cel puțin, nu va bea singură ! Și trebuia doar să-și păstreze capul limpede.

Cu brațele încărcate de farfurii, se îndreptară amândoi spre o cameră mică de la parter. Încă de la sosirea ei, Lisa și-o alesese drept salon, din cauza dimensiunilor ei rezonabile și a vederii spre ocean. În fiecare zi petrecută aici, se simțea răsplătită pentru munca pe care o făcuse zăgrăvind pereții în roz și vopsind lemnăria cu lac alb. După ce scosese perdelele pentru ca să se poată bucura la orice oră din zi de spectacolul mării, trecuse prin toată casa în căutare de mobile potrivite stilului încăperii. Cu biroul elegant, cu fotoliile mici și scunde, cu măsuța din acaju, cu cele două frumoase lămpi din cristal, încăperea dădea acum impresia de confort și de intimitate. Un adevărat paradis de caldă armonie, după șirul de camere abandonate.

Ce-o să spună domnul Fredericks când va vedea aceste transformări ? El fusese foarte clar: Lisa nu trebuia să schimbe nimic în casă fără acordul lui. Totuși, încă de la prima vedere, ea știuse că nu va putea

trăi aici, nici chiar câteva săptămâni, în mijlocul unei asemenea mizerii. Și, decât să aibă parte de un refuz dacă l-a fi întrebat, a început să-și facă un loc al ei, fără să-i ceară voie. Acum, se bucura cu o secretă mândrie de laudele pe care i le aducea Sam.

– Bravo ! murmură el. Ai crede că ești într-o altă casă.

– Îți place ?

Sub masca ei de modestie, Lisa radia. Cum de putuse uita atâta vreme plăcerea de a împărtși cu cineva bucuriile ? Sam avea dreptate. Ea avea nevoie de prietenie, de căldură umană.

– Într-adevăr, ai gust pentru culori și proporții... Sunt ale dumitale ? întrebă el, apropiindu-se de gravurile agățate pe pereți.

Cu sufletul la gură, Lisa se legăna de pe un picior pe altul, ca de fiecare dată când cineva îi privea lucrările.

– Ciudat... parcă am mai văzut aceste desene undeva. Îmi amintesc de ele pentru că, deși doar schițate în câteva linii, fețele reflectă multă emoție.

Complimentul îi merse drept la inimă Lisei și zâmbi fericită.

– Mulțumesc. Poate că ți-a căzut în mână vreo felicitare cu același model ?

– Ah ! Asta e ! Acum îmi amintesc.

– Sunt foarte căutate, au succes. Desenele acestea au servit și la decorarea prosoapelor de plajă, a ceștilor de cafea...

Fără să vrea, Lisa își simți vocea încărcată de amărăciune.

Sam fluieră printre dinți.

- Trebuie că ți-au adus o avere, nu ?
- Fabricii, da. Mie, nu. Toate beneficiile au revenit proprietarul companiei care le-a imprimat:
- Vrei să spui că ți-a furat ideea ?

Cu paharul în mână, Lisa păstră un moment de tăcere.

- Să zicem mai degrabă că eu i le-am dat, spuse ea cu o voce ușor răgușită. Din întâmplare, proprietarul companiei era soțul meu. Fostul meu soț.

- Îmi pare rău... Să divorțezi, deja nu este o treabă prea plăcută, dar când în plus mai sunt și interese profesionale în joc... S-a întâmplat de mult? întrebă el după o scurtă pauză.

O umbră de tristețe întunecă privirea Lisei. Dintr-un motiv care nu-i era prea clar, simțea nevoia să i se confeseze lui Sam. Fără îndoiala că avea mai multă nevoie de intimitate și de încurajări decât bănuise ea la început.

- Ne-am cunoscut tot datorită profesiei. La Facultatea de Arte Frumoase, mai mulți profesori mi-au sugerat să iau contact cu o imprimerie. Li se părea că desenele mele erau foarte potrivite pentru felicitări.

- Și cum ai ajuns să bați la ușa viitorului tău soț ?

- Adesea, micile întreprinderi sunt mai receptive la idei noi ca marile firme... Bineînțeles, eu nu știam că Ron se luptă să se salveze de la înec, pe plan financiar.

- A acceptat imediat ?

- Și chiar cu entuziasm. Știi, la vremea aceea, nu prea aveam încredere în mine. Așa că laudele lui mi s-au urcat la cap.

Lisa făcu o pauză. Remarcase aerul sincer compătitor al lui Sam în timp ce o ascultase cu atenție, și-i fu recunoscătoare că nu scosese o vorbă. Înțelegea și el, desigur, cât de mult suferea ea răscolind aceste amintiri dureroase.

— În ochii lui, eu eram și Michelangelo și Cleopatra, totodată. Era fermecător și îndrăgostit. Eu eram în al nouălea cer.

Luată de valul amintirilor, ea tăcu din nou, apoi reluă cu o voce mai aspră :

— De fapt el vedea în mine fraierul ideal ! Ne-am căsătorit destul de repede, iar felicitările au avut un succes imediat. Eu eram foarte ocupată să găsesc noi idei, iar el se ocupa de finanțe. Reinvesteam totul în dezvoltarea companiei. Compania lui, așa cum am descoperit mai târziu !

— Ai acceptat asta ?

— Era soțul meu... credeam... desigur, nu eram atât de apropiată pe cât aș fi dorit eu. Puneam însă asta pe seama activității noastre intense. Mă gândeam că, atunci când afacerea va fi lansată pe drumul cel bun, o să avem mai mult timp să ne ocupăm unul de altul, să întemeiem o adevărată familie... De fapt, am înțeles mai târziu că el mă înșela.

— Cum poți să înșeli o femeie ca dumneata ?

Tonul cald cu care-i vorbise Sam făcu să-i urce sângele în obrajii Lisei. Simți că se înfioară, inima îi bătu mai repede și o cuprinse o bănuială îngrijorătoare. Va putea oare să se mulțumească doar cu prietenia lui Sam Ravenal ?

Stânjenită de emoțiile ei inoportune, Lisa își strânse pumnii pentru a-și regăsi stăpânirea de sine.

— L-am întâlnit într-o zi, din întâmplare, împreună cu amanta lui, reluă ea pe un ton repezit din care răzbătea umilința. După asta, a recunoscut că se vedea cu ea de un oarecare timp și că nu avea nici cea mai mică intenție să se despartă de ea.

— Ai făcut bine că ai părăsit un tip ca ăsta !

— Mi-au trebuit câteva luni până să ies la suprafață. Abia ieșeam din tunel când avocatul meu mi-a dat lovitura de grație. Ron, din pură bunăvoință, declarase că este de acord să-mi plătească o mică sumă de bani ! Restul — investiții, beneficii trecute sau viitoare — erau proprietatea exclusivă a companiei. Și totul era absolut legal. La începutul căsătoriei noastre, semnasem eu însămi, fără să le citesc, hârtiile care mă jefuiau.

Dintr-un salt, Sam se ridică și începu să măsoare încăperea în lung și-n lat.

— Dar nu se poate ! I-ai făcut totuși un proces, nu ?

— Avocatul meu mi-a spus că pot să-l urmăresc pe Ron în justiție, dar că procesul va fi foarte lung, greu și incert ca rezultat. Ron este foarte viclean, știi. A luat niște măsuri care îl puneau la adăpost. După părerea mea, nu merita să încerc un proces. Mi-aș fi pierdut și puțină putere pe care o mai recăpătasem, și... sănătatea mintală...

— Vorbești cu un asemenea calm !

— Mai degrabă cu filozofie... m-am hotărât s-o iau de la capăt. Dar să nu crezi că nu mai am ore, zile întregi, în care mor de furie.

— Acum înțeleg mai bine de ce te ferești de bărbați.

– Să zicem, mai degrabă, că... bărbații care ar putea ocupa un loc în viața mea nu se găsesc pe toate drumurile.

– De ce ? Cum l-ai vedea deci pe fericitul ales ?

– Un bărbat a cărui reușită personală și încredere în sine ar fi astfel încât eu n-ar mai trebui să mă întreb dacă mă iubește sau nu doar pentru mine însămi. Nu mai cred în iubire. Prefer siguranța zilei de mâine.

– Înaintea duminică, în această casă, o altă femeie a făcut aceeași alegere, amintește-ți. Și ea renunțase la dragoste, până într-o zi când...

– Din fericire, eu nu sunt Elizabeth ! Nu ne aflăm în anul 1700 și nimeni nu este gata să-și pună gâtul în ștreang pentru mine !

Sam o privea gânditor.

– Cine știe ?

Apoi, pe un ton mai lejer, adăugă

– În orice caz, dumneata pari foarte încrezătoare în propria reușită.

– Există totuși și ceva pozitiv în toată povestea asta a mea cu Ron. Datorită lui, am înțeles că am un oarecare talent și am început să mă străduiesc să mi-l dezvolt.

– La asta lucrezi în momentul de față ? Cauți noi idei pentru a desena felicitări ?

– Da. Și din același motiv mă aflu aici. De fapt, am refuzat banii pe care Ron voia să mi-i dea. Și nu mai aveam decât foarte puțini bani în cont, când mi s-a oferit ocazia să locuiesc aici, la Jamestown, fără nici o cheltuială. Mi se plătește chiar și o mică sumă de bani, care-mi permite să-mi plătesc chiria apartamentului meu din Chicago.

– Ce faci aici, mai precis ? Păzești clădirea ?

— Mai degrabă încerc s-o salvez ! răspunse Lisa cu un râs proaspăt. S-ar părea că ultima persoană care a locuit aici ar fi fost Myriam Bennett. Ea a murit acum câteva luni, lăsând un testament destul de special.

— Ți-a lăsat totul dumitale ?

— Oh ! Nu. Nici măcar nu știa de existența mea ! Vezi dumneata, ea se credea ultima din lungul șir de Bennett, și nu voia ca cineva străin de familie să locuiască în această casă. Așa că, a hotărât ca domeniul să fie ras de pe fața pământului și terenul să fie donat municipalității pentru a se construi o parcare.

— Cum ?! N-am auzit niciodată ceva mai ne-bunesc ! Să distrugi un monument istoric, inventariat în patrimoniu ?!

— Aparent, se poate. Din moment ce semnatul testamentului avea discernământ și dacă voința sa nu contravine binelui public. Și încă n-ai auzit totul ! Este specificat în testament ca imobilul să fie distrus cu tot ce conține în el mobile, haine, cărți vechi etc.

— Și mai spui că această Myriam era sănătoasă la minte, că avea discernământ !

— Ți se rupe sufletul, dacă ești un îndrăgostit de lucrurile vechi, nu-i așa ?

— Dar nu și dumitale, s-ar zice ! remarcă Sam cu o umbră de resentiment în glas.

— Ba da, bineînțeles. Sigur că este o crimă, dar...

Lisa se întrerupse. Încerca o oarecare reținere în a exprima cu voce tare sentimentele ciudate și contradictorii pe care i le inspira casa. Emoții care o țineau uneori trează toată noaptea în patul vechi din camera ei de la primul etaj. De parcă ar fi fă-

cut și ea parte dintr-un întreg mai mare, care o depășea și pe care ea îl ducea mai departe prin ființa ei.

— Nu te deranjează faptul că toate astea vor dispărea curând ? o întreabă Sam îmbrățișând spațiul cu un gest larg. Chiar dumneata spuneai adineaori că această casă aparține familiei dumitale de generații !

— De fapt... începu Lisa pe un ton încurcat, eu n-am cunoscut niciodată nici un membru al familiei Bennett. Nici măcar pe tatăl meu.

— În sfârșit... Dacă Myriam se credea ultima din familia Bennett, care este locul Lisei Bennett în toată povestea asta de familie ?

— Tatăl meu era nepotul lui Myriam. Unicul fiu al fratelui ei. Părinții mei au divorțat când eram copil și, pentru un motiv pe care eu nu-l cunosc, tatăl meu nu i-a dezvăluit existența mea mătusei sale. Oricum, el nu-i vorbise niciodată mamei mele despre familia lui.

Lisa se întrerupse o clipă. Scurta căsătorie a părinților ei, nepotrivici, copilăria ei fără tată, lângă o mamă acrită de viață... Era oare necesar să răscoloască aceste amintiri neplăcute unui necunoscut ? Totuși continuă :

— După moartea lui Myriam, vecinii casei au format o asociație și au angajat un avocat. Sunt de înțeles, pentru că n-au fost încântați de perspectiva de a vedea întinzându-se o suprafață de beton în fața plajelor lor private ! Și, din moment ce testamentul lui Myriam Bennett pare condiționat de faptul că ea nu are nici un moștenitor, le-a venit ideea să verifice acest punct. Pentru a încerca să atace testamentul.

Pentru Sam, piesele acestui joc de puzzle se puneau încet-încet la locul lor. Dădu din cap și spuse:

— Dacă înțeleg bine, moștenitoarea ești dumneata.

— Sunt un adevărat noroc pentru oamenii din vecinătate ! Avocatul lor și-a băgat nasul prin hârtiile tatălui meu, și iată rezultatul. Bineînțeles că, așa cum mi-a explicat domnul Fredericks, notarul, dreptul meu asupra acestei case nu este prea clar. Dar cel puțin, asta îmi lasă timp să găsesc o soluție.

— Vei locui deci aici până ce situația se limpezește ?

— Nicidecum ! I-am spus clar domnului Fredericks și avocatului vecinilor, domnul Tillinghast, că accept să locuiesc aici pentru o vreme, deoarece am nevoie de banii pe care mi i-au oferit. Atâta tot. Deocamdată, prezența mea aici este necesară pentru îndeplinirea unor formalități, pentru niște hârtii etc. Dar imediat ce îmi voi vinde ideile de felicitări editurii, mă voi întoarce acasă !

— Și moștenirea ?

— N-am ce să fac cu casa asta.

— Nu vrei să afli mai multe despre strămoșii dumitale ?

Ridicând din umeri, Lisa respinse această idee. Până acum, se lipsise foarte bine de strămoși. Atunci de ce să-și complice fără rost viața ?

— Dacă am înțeles bine, reluă Sam cu o voce scăzută, imediat ce vei avea o sursă de venituri, ne vei abandona ? Când crezi că se va întâmpla asta ?

Lisa oftă și-și trecu o mână prin păr.

— Nu știu precis. În ultima vreme, tot ce am desenat mi s-a părut slab. Dar de vreo săptămână, văd

că merge mai bine. Și sunt în legătură cu un mic editor din Boston, care a acceptat să mă întâlnească și s-a interesat de proiectul meu. Dacă o să meargă...

Fraza ei rămase în suspensie și între ei se lăsă o lungă tăcere. Sorbindu-și cu înghițituri mici vinul, Sam ezita să vorbească.

— Nu sunt propriu-zis un cunoscător, spuse el în sfârșit, dar aș fi fericit dacă mi-ai arăta ce faci.

Bănuitoare, Lisa cântări argumentele pro și contra. De ce să devină vulnerabilă față de un om pe care abia îl cunoștea? Cum va reacționa ea dacă lui n-o să-i placă lucrurile? Pe de altă parte, interesul lui Sam părea sincer. Nu era vreunul din aceia care să te mintă sau să te fleteze doar pentru a obține ce dorea. Și ea avea atâta nevoie de o părere obiectivă și dezinteresată asupra muncii ei!

Fără să spună un cuvânt, se ridică și plecă în căutarea blocului ei de desen. Cu inima la gât, se așeză apoi lângă Sam și-i întinse schițele.

— Toate astea sunt foarte bune! exclamă el curând.

Începură să comenteze împreună desenele și toată după-amiaza trecu astfel, ca într-un vis. Lisei nu-i venea să creadă. Deși doar un simplu amator, Sam avea o judecată pertinentă, sigură. Sugestiile lui făceau să se nască în mintea ei noi idei pe care se grăbea să le schițeze în câteva linii. Și în plus, el știa s-o facă să râdă, cu o remarcă hazlie, cu un joc de cuvinte potrivit!

— Gata ! hotări ea după o vreme. Mulțumesc ! Datorită ideilor dumitale, desenele mele parcă sunt mai bogate, mai complete.

Fără să vrea, Lisa îl privi pe furiș pe Sam care se întindea cu voluptate. Își întinse picioarele supte, și sub mânecile suflecate, ea putu să-i admire brațele viguroase și bronzate. Cu siguranță că nu sculptând mici bucățele de lemn își făcuse el oceașă musculatură puternică, gândi ea dintr-o dată, conștientă că nu știa cu mult mai multe despre musafirlui ei ca în urmă cu câteva ore.

— N-am nici un merit ! replică Sam sărind în picioare. Dumneata le-ai realizat. Eu nu ți-am făcut decât câteva sugestii. Inspirația vine repede când te afli într-o atât de fermecătoare companie !

Lisa își întoarse capul pentru d-și ascunde stânjeneala. Bărbatul acesta exercita asupra ei o atracție de netăgăduit. Simțea asta după bătăile inimii, după cealaltă senzație pe care o avea că i se înmoaie picioarele de câte ori privirile li se întâlneau.

— Știu că masa de prânz nu a fost la înălțime, zise ea în sfârșit după o scurtă ezitare. Ce-ai zice de o pizza, astă-seară... dacă nu cumva ești deja ocupat, desigur.

Ce se întâmpla cu ea ? Unde-i era răceala obișnuită, distanța întreținută cu grijă față de bărbați ?

— Îmi pare rău, răspunse Sam. Am alte proiecte astă-seară. Poate altă dată ?

Pentru o clipă, Lisa se simți cumplit de stingherită și dezamăgită.

— Bineînțeles, bineînțeles, bolborosi ea furioasă pe ea însăși.

Îl conduse până la ieșire și închise ușa în urma lui.

A plecat ! Fără să-i spună că-i va telefona. Fără să-i ceară s-o revadă.

De fapt, ce putea fi mai natural ? Nu hotărâseră ei împreună să se comporte ca niște prieteni ? Fără să-și ceară nimic, fără să-și impună nimic ?

Ei, hai ! Trebuia să aprindă luminile și să-și facă de lucru. Să lupte împotriva acestui val din adânc pe care-l simțea atât de aproape, gata s-o ducă departe de mal. Singurătate... De ce i se părea dintr-o dată atât de apăsătoare, chiar în seara asta ?

Singură în această casă mare și goală, Lisa își lăsă capul pe spate și închise ochii.

Ce proastă era !

★

În timp ce se apropia de vapor, Sam auzi sunând telefonul. Sări peste parapet și fugi pe scara ce ducea la cabină. Se simțea insuflețit de o speranță nebunească : Lisa să fie la celălalt capăt al firuțui ? Se calmă singur. Cum ar fi putut că-l sune Lisa când el evitase cu mare grijă să-i dezvăluie adevărata sa identitate ? Nu dorea cu nici un chip ca ea să-l contacteze, nici ca ea să descopere despre el altceva decât era el dispus să-i dezvăluie.

— Alo ?

— Cum a mers ? întrebă fără nici o altă introducere vocea cunoscută.

Sam regretă dintr-o dată că nu mai rămăsese să hoinărească prin port. Asta l-ar fi scutit de neplăcerea acestui telefon. Se așeză la biroul lui, cu un aer obosit.

— Despre ce vorbești ? întrebă el pentru a mai câștiga timp.

— Credeam că astăzi în sfârșit vei lua legătura. Fără subterfugii sau scuze fără rost.

— Ei, și ce dorești ? întrebă Sam cu o voce neutră.

— Să aflu, ai întâlnit-o sau nu ?

— Da, replică Sam fără tragere de inimă.

Stingherit, începu să se agite pe scaun. De unde îi venea dintr-o dată această rețineră de a vorbi despre Lisa, chiar cu un prieten ?

— Cum ți se pare ? Minunată dar arogantă și rece ca un aisberg, nu-i așa ?

— De acord, în ceea ce privește frumusețea. Cât despre aroganță, nu sunt de aceeași părere.

— Nu-mi spune că nu te-a privit de sus și nu și-a ridicat sprânceana aia de te îngheață !

— Ba da, la început. Și asta aproape că m-a pus pe fugă. Dar după aceea...

Gândul lui Sam alunecă spre după-amiaza pe care și-o petrecuse cu tânăra femeie. O dată trecute primele momente dificile, ea se arătase atât de diferită de imaginea pe care ți-o oferea la un prim contact ! În timpul cât lucraseră împreună, văzuse în ochii Lisei sclipiri de zâmbet și chiar vulnerabilitate, în contradicție cu prima impresie pe care i-o făcuse. Cum să explice, totuși, asta prin telefon, când el însuși era atât de surprins ?

Vocea din aparat se auzi din nou.

— După ce ?

— Să nu mai vorbim despre asta.

— Cum vrei ! Din moment ce faci în așa fel încât să pui lucrurile la punct...

— De ce atâta agitație ? oftă Sam.

— N-ai vorbi așa dacă reputația ta profesională ar fi în joc !

— Tu n-ai făcut nimic condamnabil ! Nu ți-aș fi cerut-o niciodată.

— Să zicem că mă voi simți ușurat după ce vei pune lucrurile la punct. Mi-ai dat cuvântul tău...

— Poți să contezi pe mine, îl liniștește Sam. O să-i vorbesc imediat ce voi fi sigur că nu-mi va pune bețe-n roate printr-o reacție imprevizibilă.

— Să-ți pună bețe-n roate ? Cum ? De ce ?

— Pentru proiectele mele. A făcut câteva remarci care te fac să te gândești că a devenit pricepută și dură în afaceri.

— Asta-ți spuneam și eu ! Fata asta are un sloi de gheață în locul inimii !

— Poate ! admise Sam. Oricum, o să fac în așa fel ca ea să nu-mi complice planurile. După aceea, îi voi spune.

— Când ?

— Curând.

— Cât de curând ?

— Curând ! repetă Sam enervat, înainte de a închide telefonul.

CAPITOLUL III

Cu singurătatea, Lisa se obișnuise. Astfel că suportă cu resemnare faptul de a fi coborât garda în fața lui Sam. În schimb, cum să accepte ca acest om să-i saboteze concentrarea, așa cum era cazul în după-amiaza aceasta ?

De când se așezase pe banca ei obișnuită din parc, creierul ei nu mai părea să fie în legătură cu degetele. De altfel, prin ce miracol ar fi putut să conceapă vreo idee demnă de interes, când ea nu avea decât un gând în minte : Sam va veni cumva astăzi în locul lui obișnuit ? Va veni să se sprijine de zid ca în celelalte zile ?

De furie neputincioasă, Lisa își închise blocul de desen și se îndreptă cu pași lenți spre grădină. În fond, ce-o interesa pe ea acest individ ? Sigur, oferta lui de prietenie era tentantă. Chiar liniștitoare. Totuși, tânăra femeie parcă adulmeca pericolul. Fiorii pe care-i simțea în prezența lui nu aveau nimic de-a face cu prietenia.

Atunci, să-și bage-n cap de la bun început : din punct de vedere al situației materiale, Sam nu corespundea deloc bărbatului ideal din mintea ei. Pe de altă parte, el recunoscuse fără ocolișuri că ea nu era genul lui de femeie... Punct final.

Păcat că el avusese timp să-i ațâțe curiozitatea, să trezească fantomele care-i bântuiau casa! își zise ea intrând înăuntru. De când Roger Tillinghast o anunțase că ea era ultima supraviețuitoare a familiei Bennett, Lisa lupta din răspuțeri contra unei dorințe aproape viscerele de a ști mai multe despre strămoșii săi. Din copilărie, cuvântul „familie”, reprezentată doar de mama ei, însemnase întotdeauna pentru ea certuri și raporturi de forțe. Căsătoria ei ratată cu Ron nu făcuse decât să agraveze sentimentul că legăturile familiale, oricare ar fi fost, erau sinonime cu eșecul. Și iată că, doar în câteva ore, Sam făcuse să se clatine fragilul echilibru pe care ea și-l clădise. Singură în toată casa, noaptea trecută avusese sentimentul ciudat și cald că este legată de ceva. Ceva care o învăluia. Ceva ce dădea un sens prezenței sale în această casă pe care până acum o găsisese ostilă.

Pe scara ce ducea la primul etaj, Lisa își lăsă palma să alunece de-a lungul balustradei. Câte mâini alunecaseră pe lemnul lustruit? Mâini reumatice de bătrâni, degete lipicioase de dulciuri ale unor copii fericiți... Mâinile bătătorite ale servitorilor discreți, și cele înmănușate ale frumoaselor parfumate. I se părea uneori că vibrează în aer speranțele nebune ale tinerelor fete în floare dintr-o altă vreme.

Ajunsă pe palier, Lisa o luă pe coridorul ce ducea la camera ei. Încă din prima seară refuzase s-o ia pe cea care fusese a lui Myriam. Cu peria de păr pusă pe toaletă, cu cărțile de pe noptieră, cu pantofii așezați cu grijă, încăperea șemăna cu un sanctuar pe care ea nu voia să-l violeze. Preferase

să se instaleze în camera din capăt, în fața oceanului.

Lisa își puse niște blugi și un tricou confortabil. Se va apuca într-o clipă de treabă. Dar mai înainte, o siestă va fi binevenită, hotărî ea întinzându-se peste cuvertură. Nimic mai bun ca asta pentru a lăsa în urmă fantomele trecutului, și noile tulburări care o asaltau.

Era ușor de zis ! Întrebările îi năvăleau în minte. Camera aceasta aparținuse oare Elizabethei ? Ce viață o fi dus tânăra fată cu piratul ei ? Nu se îndoaia că dusesese o viață pasionantă și aventuroasă, alături de bărbatul care știuse atât de bine să-i dovedească iubirea lui.

Cu ochii închiși, Lisa își urmărea șirul gândurilor. Deodată, tresări. Printre toate aceste vise se amesteca și fața frumoasă a lui Sam. Nu ! Mai degrabă renunță la siestă decât să se lase purtată de vise romantice de adolescență întârziată !

Cu un gest hotărât, își luă blocul de desen. Se va duce până la urmă în grădină, în locul ei preferat, cu fața spre mare.

Afară, iarba se întindea până la marginea fa-lezei, de-a lungul căreia, cât vedeai cu ochii, nimic nu oprea privirea. Nici un gard, nici un boschet nu despărțea casa Bennett de cele ale vecinilor săi, care dădeau toate spre aceeași peluză sălbatică. Un val de indignare o făcu pe Lisa să simtă o strângere de inimă. Un asemenea loc să dispară pentru totdeauna sub un strat de beton !

Respinse însă repede acest gând abia formulat. Mai ales, să nu se implice în această cauză pierdută ! Era și așa sătulă de problemele ei. Soarta

domeniului nu depindea de ea, și era foarte bine așa !

Mulțumită de această concluzie, se așeză în iarbă și-și scoase creioanele. Încet-încet, realitatea exterioară se estompă. Ideile îi năvăleau în minte, mâna îi alerga pe hârtie. Chiar în seara asta, își va definitiva schițele pe care le făcea în grabă, pentru ca memoria ei să nu piardă ideea.

O trezi din concentrarea sa un zgomot de cren-guțe rupte. „Sam !” gândi ea imediat, întorcându-se. Dar silueta care înainta spre ea nu avea nimic dintr-un bărbat. Cine era această doamnă în vârstă, un pic cam rotunjoară, cu părul argintiu, care venea spre ea cu un pas energic ? N-o vor lăsa oare niciodată să lucreze în pace ?

— Bună ziua ! exclamă necunoscuta cu o voce caldă. Eu sunt Helen Van Egan, vecina dumitale. Locuiesc în casa aceea albastră, lângă cea a familiei Bennett.

Lisa se ridică binevoitoare.

— Sunt încântată să vă cunosc. Eu sunt Lisa Bennett.

— Știu. Ai aceiași ochi albaștri ca mătușa dumitale. Dar ești mult mai frumoasă, fii sigură ! adăuă ea râzând în hohote. Când am venit eu la Jamestown, acum treizeci și trei de ani, deja Myriam nu mai era la prima tinerețe.

În sfârșit, cineva care cunoscuse mai îndepărate un membru al familiei Bennett ! Întrebările se înghesuiau în mintea Lisei.

— Găsiți că într-adevăr semăn cu Myriam ? întreba ea impulsiv.

— Cu domnișoara Bennett, vrei să spui ! O corectă Helen cu bună dispoziție. Nimeni nu-i spu-

nea altfel mătușii dumitale... La drept vorbind, când mă uit mai de aproape, ochii dumitale au același albastru intens ca și cei ai străbunicii dumitale.

— Străbunica mea... repetă Lisa cu o voce blândă.

— Pe vremea aceea, când noi ne-am instalat aici, ea avea aproape optzeci de ani. Nu ne vizitam, dar îmi amintesc de părul ei alb prins într-un coc și de ochii ei de culoarea safirului. Dumneata ești desigur prea tânără ca să-ți amintești ceva despre ea.

— Eu n-am cunoscut deloc familia tatălui meu, mărturisî Lisa.

O compasiune amicală apărură pe fața lui Helen.

— Mi s-a spus, într-adevăr. Ce păcat ! În sfârșit ! Acum ai aflat de drepturile dumitale la succesiunea mătușii, și noi toți suntem foarte fericiți.

Lisa se simți stânjenită. Domnul Tillinghast nu le explicase oare vecihnilor că șederea ei la James-town era doar de scurtă durată ? Alungând sentimentul de vinovăție care-o făcea să se legene de pe un picior pe altul, schiță un zâmbet.

— Vă mulțumesc ! bolborosi ea. Sper că totul va fi bine...

— Știi, nici unul dintre noi nu avea relații prea strânse cu Myriam Bennett. Cu toate acestea, noi ne-am purtat întotdeauna cu ea ca niște vecini buni. Când te gândești că, în timpul ăsta, ea ne cocea un testament îngrozitor ! Ce încurcătură... încheie ea cu voce scăzută.

Fața ei jovială avu câteva clipe un aer melancolic, apoi își reveni.

– De fapt, am venit să te invit să iei ceaiul cu noi ! Abia m-am întors și eu din Florida. Sper că și ceilalți te-au primit bine în absența mea ?

– Sunteți prima persoană pe care o întâlnesc ! Este vina mea : lucrul îmi ia foarte mult timp...

– Nu fi îngrijorată, eu n-am să te deranjez prea des. Așa cum spun fiii mei, tinerii au și ei nevoie de liniște. Totuși, să ne bem ceaiul împreună, face parte din relațiile de bună vecinătate, nu crezi ? Hai ! Vino după mine ! O să guști din dulceața mea de căpșuni !

La Helen acasă, totul îi plăcu Lisei. Masa, argintăria, porțelanurile fine, biscuiții în unt topit pe care gazda ei se grăbi să-i servească... Dar mai ales, manierele simple și cordiale ale noii ei prietene. Vorbiră mult despre artă și despre creația artistică, încât Lisa se simți minunat.

– Presupun că liniștea din casa familială îți este propice lucrului ?

– Mă ajută, într-adevăr, admise Lisa.

– În orice caz, dacă ai nevoie de orice, nu ezita să apelezi la mine.

– Nu-mi lipsește nimic. Domnul Tillinghast s-a gândit la toate.

– Domnul Tillinghast ?

– El este cel care m-a găsit, și mi-a adus la cunoștință ultimele dispoziții ale mătușii.

– Ah ! Bineînțeles ! Avocatul... Îți suntem cu toții recunoscători, într-adevăr. Nimeni nu dorește să dispără casa și cu atât mai puțin, să se construiască o parcare în loc !

După un moment de reflecție, continuă :

– Știi ce este mai uimitor în legătură cu mătușa dumată ? Nu suporta copiii și detesta anima-

lele. Ei bine, închipuie-ți că la moartea ei, și-a lăsat toată averea unui orfelinat și Societății de protecție a animalelor ! Asta-i culmea, nu ?

— Credeți că era senilă ?

— Pentru nimic în lume ! Avea motivele ei, asta-i tot ! Să sperăm totuși că nu ea va avea ultimul cuvânt...

— Mă întreb uneori dacă este corect să nu respecti ultimele dorințe ale unui mort," murmură Lisa ca pentru sine.

— Prostii, fetițo ! Nici un mort nu are dreptul să-i împiedice pe cei vii să trăiască. Într-o lume de beton și plastic, o casă ca aceasta aparține patrimoniului național. Și gândește-te ! Domeniul familiei Bennett îți aparține. Ai aceleași drepturi ca și cei ce au trăit aici înaintea dumitale.

— Înainte de a veni la Jamestown, numele de Bennett nu reprezenta nimic special pentru mine, mărturisi Lisa. Chiar și acum, sentimentele mele pentru această familie nū depășesc stadiul curiozității.

— O să simți altfel, cu timpul... Cei din familia Bennett aveau un puternic simț al familiei. Ți l-au transmis, fără îndoială, fie că vrei sau nu.

— Poate, încuviință Lisa din politete, ridicându-se. Bun, trebuie să mă întorc să lucrez. Vă mulțumesc pentru tot !

— Plăcerea a fost a mea. Trebuie să mai fie și tineri prin casă.

Tineri ! Iață ce-i lipsea bătrânei case roase de carii, gândi Lisa pe când se întorcea acasă. O zugrăveală bună, tapiserii colorate, reparații care să păstreze stilul casei... Dar cine ar iubi destul de mult această casă pentru a duce la bun sfârșit o

muncă de restaurare atât de importantă ? Nu ea, în nici un caz ! Chiar dacă nu mai putea spune că o detestă, niciodată nu s-ar putea atașa de ea. De când divorțase, fugise de legăturile afective, atât cu persoane cât și cu lucruri. Și dacă vreodată își va lega viața de un bărbat, o va face după regulile stabilite doar de ea.

Până atunci, nu va risca să-și compromită libertatea atât de scump plătită, pentru niște pereți dărăpânați !

Pașii o purtară pe Lisa până la faleză. Rămase nemișcată, cu răsuflarea tăiată de atâta frumusețe. La orizont, cerul era brăzdat de o fâșie purpurie. Luna plină urca pe cer și netezea cu o lumină mă-tăsoasă suprafața unduitoare a apei.

„El a răpit-o pe tânăra fată de sub nasul tată-lui ei !”

Cuvintele lui Sam i se învârtteau prin cap. Răpită ! Mai degrabă furată ! Fiica unui notabil înstărit, răsfățată și alintată, Elizabeth, în inconștiența ei, se lăsase sedusă de acest bandit de Brandon. Ca să-și dea seama mai târziu că nu mai stăpânea situația !

Îi fusese, oare, frică în momentul fatidic când Brandon o surprinsese ? Sau era atât de descreierată încât să prefere, unei vieți stabile și cuviincioase, o existență de aventuri și riscuri ? În ce perioadă a zilei o fi avut loc scena ? Cu siguranță, într-o noapte blândă și liniștită ca aceasta.

Lisa se întoarce și privi îndelung casa. Camera ei o fi fost și a Elizabethei ? Poate că Alexandre Brandon își surprinsese iubita în somn ? Puteai să te aștepți la orice din partea unui om hăituit, deja amenințat cu spânzurătoarea !

Ceva cald și viu se așeză pe umărul Lisei. Un liliac ? Vreo dihanie scârboasă ? Îngrozită, scoase un țipăt și instinctiv se retrase câțiva pași. Într-o străfulgerare, își dădu seama de vidul ce se căsca la picioarele sale. În aceeași clipă însă, se simți în afară de pericol.

Sam era alături de ea.

Mâna pe care tânărul o pusese mai întâi pe umărul ei, alunecă acum spre gât, în timp ce, cu cealaltă mână, o ținea strâns de talie.

Cu răsuflarea tăiată, ea îi reproșă în șoaptă

— Era să mor de frică !

— Liniștește-te, ești încă în viață ! îi replică el cu o voce caldă, mângâietoare. Îți bate inima de parcă ar vrea să-ți iasă din piept ! adăugă el simțind cu degetul pulsul la baza gâtului ei.

Avea dreptate ! recunoscuse Lisa cu regret. Inima ei o luase razna, și acum nu pericolul căderii în gol era de vină. Tulburată mai mult decât ar fi trebuit, se eliberă cu o mișcare a capului.

— Ia-ți mâna de pe talia mea, te rog.

— Desigur, murmură el, de parcă abia acum își dădea seama că o ține în brațe. Dar mai întâi îndepărtează-te de marginea falezei.

Condusă de Sam, Lisa făcu câțiva pași. Acum el n-o mai atingea. Părea că nici nu-i mai simte prezența. Cu fața spre orizont, parcă subjugat, se pierduse în contemplarea mării. Atunci, de unde avea Lisa această senzație că este asediată ?

— O vezi și dumneata, nu-i așa ? întrebă el în sfârșit.

— Despre ce vorbești ?

— Despre lumină. Acea a lui „Black Star“.

Lisa privi în direcția pe care i-o arătă Sam. La o oarecare distanță de mal, observă într-adevăr o lumină aproape feerică lucind pe suprafața apei. Cu toate acestea, fără să știe de ce, ea refuză să recunoască.

— Nu văd nimic...

— Mincinoso ! îi spuse el cu o notă de amuzament în glas. Spune mai degrabă că ți-e teamă să recunoști !

— Asta-i prea de tot, la urma-urmei ! Ai păreri despre toate, nu-i așa ? Ieri, știai mai bine decât mine ce ar trebui să fac, cum ar trebui să mă port cu fostul meu soț, cu editorul, cu bărbatii. Iar astăzi, pretinzi că știi ceea ce văd sau ceea ce nu văd !

Lisa tăcu brusc. Ce-o apucase ? O asemenea agresivitate nu-i era caracteristică. Sam o să-și bată joc de ea, o s-o găsească infantilă.

În loc de asta, ea îi fu recunoscătoare că el continuă, fără să se lase intimidat :

— Dacă într-adevăr nu vezi nimic, este pentru că nu privești în direcția cea bună. Lasă-mă să-ți arăt.

Înainte ca ea să aibă timp să reacționeze, Sam se așeză în spatele ei. Își puse mâinile pe umerii ei, o lipi ușor de el și o răsuci puțin spre stânga. Când îi prinse ușor bărbia între două degete și-i dirijă privirea spre un punct precis de pe suprafața apei. Lisa simți că o cuprinde amețea.

— Văd, văd ! afirmă ea pe un ton repezit, degajându-se.

La aceste cuvinte, Sam se depărtă câțiva pași, lăsând-o pe Lisa sfâșiată între un sentiment de ușurare și o secretă dezamăgire. De ce trebuia el să fie atât de corect ? Cum de putea el s-o atingă, să-i

stea în preajmă, fără să simtă tulburarea care pe ea o făcea să tremure ?

În picioare, alături de ea, cu mâinile în buzunarele de la spate ale blugilor, Sam părea să se contopească cu noaptea. La fel de întunecat și misterios ca și ea.

— Este totuși ceva, nu crezi ? întrebă el într-un târziu.

— Este, într-adevăr ! Este un bănc de pești care se deplasează, mi-ai spus-o chiar dumneata !

— Poate că da... poate că nu... murmură el cu un zâmbet nedeslușit pe buze.

— Unde a dispărut dintr-o dată spiritul dumitale științific ?

— În viață, nu totul are o explicație științifică, draga mea.

— Cât romantism !

Fără să răspundă sarcasmelor Lisei, Sam își urmă gândul

— Mă întreb ce s-a petrecut cu adevărat în noaptea aceea...

Chiar dacă Lisa își pusese aceeași întrebare ceva mai devreme, un glas lăuntric o îndemnă să nu se implice în himerele lui Sam.

— Despre care noapte vorbești ?

— Știi foarte bine... În noaptea aceea avea loc o petrecere. Jonathan Bennett și cu asociații săi beau pentru prosperitatea afacerilor lor. Fără îndoială că au toastat și pentru dispariția planificată a lui Alexandre Brandon. Artizanul, devenit supărător, al reușitei lor.

— Eu mi l-am imaginat pe Brandon intrând în casă, în timp ce toată lumea dormea... Pare mult

mai logic, nu crezi ? adăugă ea pentru a mai atenua nuanța romantică din observația ei.

— Logica nu încapă în această poveste. Alexandre Brandon n-a trebuit să intre în casă. Frumoasa lui îl aștepta afară. A fost nevoie doar s-o ducă până la o corabie.

— De unde știi unde se afla Elizabeth ? îl ironiză Lisa.

— Este un lucru cunoscut de toată lumea. Un rândăș a văzut scena. Alexandre a dus-o în brațe pe Elizabeth până la corabie.

— Mai exact, a târât-o !

— Nu târăști cu forța o femeie care a consimțit să meargă de bunăvoie !

— Dar nici n-ai duci în brațe ! îi replică Lisa prompt.

— Poate că voia doar s-o ferească pe Elizabeth să nu cadă ? Cum am făcut și eu cu dumneata adineori. Galanteria o întâlnești în orice epocă, știi.

— Și legendele mai înfrumusețază faptele. Băta Elizabeth, probabil că a strigat după ajutor, în timp ce Brandon o târa spre corabie.

— Oricum, nimeni n-a auzit ! De fapt, de ce nu recunoști, Lisa, că stră-mătușa dumitale știa că Alexandre urma să vină în seara aceea ? Altfel, ce căuta ea singură în noapte, la o asemenea oră ?

— Nu putea ieși și ea să ia aer ? Așa ca mine, acum câteva clipe ?

— O femeie din secolul XVIII nu și-ar fi asumat un asemenea risc.

— Să nu exagerăm ! Ce risc poți să-ți asumi plimbându-te în propria grădină ?

— Dumneata ai norocul să nu fii obsesia unui pirat !

Lisa ridică privirea spre Sam. Briza răscolea părul ciufulit al bărbatului în jurul feței lui frumoase. Din umbră, privirea enigmatică a ochilor lui de un verde profund ațintiți asupra ei, o făcu să se înfioare.

— S-a făcut frig. Mă duc în casă, zise ea încrucișându-și brațele pe piept.

Acum, cum să se mai comporte ? El mergea tăcut alături de ea. Trebuia oare să-l invite la un pahar ? Nu risca să se expună la un refuz umilitor ?

Cu mâna pe clanța ușii de la intrare, ea îl întreabă pe un ton ce și-l dorea nepăsător :

— De fapt, care era scopul vizitei duminică ? În afară de a discuta despre Brandon și Elizabeth, desigur !

— Venisem să măsoar ceva.

— Să măsoari ?

— Ca să repar scara putrezită despre care mi-ai vorbit ieri.

În sfârșit, o reacție ! se bucură Lisa în sinea ei. Își ascunse însă bucuria sub un zâmbet convențional.

— Foarte drăguț din partea duminică ! Dar este mult de lucru, și îți reamintesc că domeniul nu-mi aparține.

— Știu. De aceea m-am adresat domnului Fredericks, executorul testamentar. Ai pomenit ieri de el. I-am vorbit despre scara în stare proastă, despre acoperișul prin care plouă. A fost de acord cu toate.

Cu ochii măriți, Lisa nu-și revenea. Deci, tot timpul pe care-l petrecuse împreună cu ea, Sam nu avusese în minte decât o idee să-și găsească de lucru !

– Dar de ce să faci niște reparații la o casă care oricum va fi demolată ? întrebă ea în sfârșit.

– Contrar părerii dumitale, multă lume de aici nu se împacă cu această idee. Și oricum, starea acestei case te pune în pericol cât timp stai aici. Trebuie să știi că domnul Fredericks îmi dă mână liberă doar cu asentimentul dumitale. Dar... ești de acord, nu ? întrebă el de formă.

Cum Lisa tăcea, Sam reluă cu mai puțină siguranță :

– Există vreo problemă ? Eu credeam că, din contră, asta o să-ți facă plăcere.

– În sfârșit... credeam că ești doar arheolog marin ?

– Într-adevăr. Dar așa cum ți-am spus, sunt între două angajamente în acest moment, îi explică el fără nici o urmă de stînghereală. N-o să ai de ce te plînge de mine ! Sunt foarte priceput. Hai, Lisa ! Fii de acord !

Acum că ea cunoștea situația financiară precară a lui Sam, o să aibă inima să-i refuze ocazia de a mai câștiga și el un ban ? Fără să mai pună la socoteală plăcerea ei de a-l avea zilnic prin preajmă...

Zâmbetul pe care i-l adresa echivala cu un consimțământ.

– N-ai să regreti, îți promit ! O să ne distrăm bine. Vei fi „Doamna de la conac”

– Și dumneata, omul bun la toate ? încheie Lisa, cu un rîs proaspăt.

– Poate că prezența mea îți va da chiar idei pentru desenele pe care le faci. Cine știe ?

Idei ? Deja avea cam multe ! Și de un fel care nu se potrivea deloc cu felicitările ei ! Cu toată

neliniştea pe care i-o provocase această situaţie nouă se simţi dintr-o dată foarte bine dispusă.

— Bun, facem târgul ! zise ea veselă.

Când telefonul se auzi în cabină, Sam aproape că adormise. Se rostogoli pe burtă şi îbâjbâi cu mâinile după aparat.

— Alo ?

— Eu sunt, anunţă vocea de la celălalt capăt al firului.

— Ce surpriză ! îl ironiză Sam oftând.

— Aşadar, ai vorbit cu fermecătoarea noastră persoană ?

— Într-un fel...

— Cum adică ? Nu i-ai spus încă nimic, pun pariu !

— Obiectez, Înălţimea Voastră ! îl întrerupse Sam pe un ton comic. Nu-i laşi acuzatului timpul să se explice !

— Obiecţie respinsă, bătrâne ! Nu te ţine de glume. Ce se întâmplă ? De ce...

— Lucrurile sunt mult mai complicate decât am prevăzut...

— Tu eşti prea complicat !

— Aştept s-o cunosc mai bine. Am nevoie de încrederea ei.

Râsul prietenului său de la celălalt capăt al firului trezi în el o nelinişte ascunsă. Mai era oare timp să dreagă lucrurile cu Lisa ? Dacă ar fi putut să se întoarcă înapoi ! Să o ia de la capăt.

— Ești absolut pe un drum greșit ! Blonda asta frumoasă și rece nu acordă nimănui încredere, te rog să mă crezi.

După ce Lisa îi expusese care este portretul bărbatului ideal pentru ea, Sam trebuia să recunoască faptul că împărtășea punctul de vedere al lui Roger. Și totuși, aseară, cu părul mătăsos căzându-i liber pe umeri, cu fața ei minunată fără nici o urmă de machiaj, i se păruse atât de fragilă și vulnerabilă ! Un instinct nestăpânit îl împinsese spre ea. Astfel că nu mai putuse să-și impună voința și să respecte limitele pe care el însuși și le fixase prietenie, doar prietenie în relațiile lui cu Lisa.

— Fără indoială că ai dreptate, încuviință el totuși. Mai lasă-mi două zile. Este foarte important pentru mine.

— Și cariera mea ? Te-ai gândit la asta ?

— Două zile n-o fi sfârșitul lumii, repetă Sam. Am s-o văd mai des în timpul ăsta. Voi găsi momentul potrivit ca să-i vorbesc. Și voi avea ocazia să arunc o privire discretă prin casă.

— Ce te face să crezi că va accepta să-și piardă timpul cu tine ?

— Ah ! Este adevărat ! Am uitat să-ți spun.. Am făcut-o să creadă că eminentul tău coleg, domnul Fredericks, m-a angajat să efectuez niște lucrări la casă.

— Ce ? urlă vocea de la celălalt capăt al firului.

— Noapte bună, mormăi Sam

Și închise.

CAPITOLUL IV

În cursul săptămânii care urmă, Lisa se simți cuprinsă de resentimente, în momentele cele mai neașteptate. Sam se folosise de ea numai pentru a obține o slujbă ! Se simțea înșelată. Numai Dumnezeu știe cât îi era de familiar acest sentiment ! Cu toate acestea, de cele mai multe ori, încerca emoții mult mai pozitive în privința acestui bărbat. Era o companie plăcută și cordială. Fără să mai pună la socoteală treaba remarcabilă pe care o făcea în casă. Datorită lui, treptele putrezite nu mai amenințau să se prăbușească sub pașii ei, îi fusese de ajuns doar o oră ca să repare țevile din sala de baie și, de când el le fixase, obloanele nu mai băteau la orice adiere de vânt.

Așa cum îi spusese, el ocupa cu jumătate de normă un post de consultant provizoriu la universitatea din Boston, la departamentul de oceanografie.

Ajungea deci spre prânz, cu brațele încărcate de mezeluri italienești sau de mâncăruri semipreparate foarte condimentate, și se instalau amândoi în bucătărie să ia masa.

Conversația dintre ei era vie, fără timpi morți. Viața lui Sam o fascina pe Lisa. Nefiind mulțumit să construiască doar machete de corăbii, el se în-

statase și trăia la bordul unei corăbii cu pânze ancorată în portul Jamestown. Chiar o invitasă, e drept cam evaziv, să-i facă o vizită „într-o zi”.

Până acum, Lisa reușise să păstreze pentru ea întrebările care-i stăteau pe limbă. Munca lui Sam la universitate îi aducea atât de puțini bani încât era obligat să efectueze și munci manuale? Și ce avea de spus despre toate operațiunile de recuperare a corăbiilor scufundate în golful Mexic, despre care-i povestise atâtea? Era de notorietate publică faptul că acestea îi îmbogățeau rapid pe cei ce aveau norocul să le găsească. Toate întrebările ei indirecte în legătură cu acest subiect se loviseră de un zid. Sam nu ridica decât un colț al vălului care acoperea viața lui privată. Și acesta, doar atunci când voia el și cât voia el.

În schimb, era ineputabil în ceea ce privește copilăria lui. Lisa știa de acum totul despre bătrâna casă în care el crescuse fericit, înconjurat de părinți, de frații și surorile lui, de unul dintre bunici și de o mulțime de câini. O viață de familie la care ea visase întotdeauna! De aceea, asculta cu o sete ascunsă povestea acestei copilării minunate.

De cum terminau masa, Sam se ridica, o ajuta pe Lisa să strângă și se apuca de treabă. Loviturile de ciocan și scârțâitul ferăstrăului răsunau curând ca o muzică în urechile domesticite ale tinerei femei. Își relua și ea atunci lucrul cu o mulțumire infinită.

Un domeniu rămânea totuși opac pentru curiozitatea nepotolită a Lisei: viața sentimentală a lui Sam. O singură dată, ea întrezărise o parte a misterului, în cursul unei discuții însuflețite despre Elizabeth Brandon și drepturile femeilor.

— Când te înfierbinți, ești foarte retrograd ! strigase ea la un moment dat.

— Amintește-ți doar o dată, o singură dată când am spus ceva ce ar demonstra că eu nu cred în egalitatea femeii cu bărbatul !

— De-atâtea ori ai dovedit-o ! Nu ai spus chiar acum că Elizabeth a avut norocul să întâlnească un bărbat care știa ce-și dorea ea fără a îndrăzni să recunoască ?

— Vorbeam de întâmplări care au avut loc acum trei secole ! replică el ridicându-și ochii spre cer. Totul era altfel pe vremea aceea !

— Într-adevăr ! Cu asemenea raționamente, nu mă miră că nu te-ai însurat niciodată !

Sam își pierduse răbdarea.

— Închipuie-ți că era cât pe-aci să mă însoar ! Și dacă încercarea asta a eșuat, este pentru că viitoarea mea soție era lipsită de caracter, și nu pentru că eu i-aș fi negat dreptul de a gândi cu mintea ei. Ar fi trebuit de altfel să observ asta, de la bun început. Numai că dragostea este oarbă, iar eu credeam că m-am îndrăgostit.

După umbra care trecuse prin privirea lui Sam, Lisa înțelesese că, fără să vrea, trezise în el amintiri dureroase.

— Nu o iubeai ? întrebase ea pe un ton mai blând.

— După ce entuziasmul a trecut, mi-am dat seama repede că n-aș fi putut trăi o viață întreagă alături de Marlene.

— Și ai rupt relațiile ?

— De comun acord. Și ea îmi reproșa o grămadă de lucruri. Mă găsea prea egoist, nu destul de grijuliu cu ea. De atunci, am devenit foarte pru-

dent cu femeile. Cea care va împărți viața cu mine va trebui să fie independentă și puternică. Din cauza muncii mele, eu lipsesc adesea săptămâni întregi ; pentru ca o soție să suporte o asemenea situație, va trebui ca și ea să aibă un număr suficient de proiecte personale. Și mai ales, să nu conteze numai pe mine.

Un zâmbet senzual apăruse pe buzele lui Sam, care continuă

— În schimb, la întoarcerea mea, aș fi încântat ca ea să-mi arate că i-am lipsit...

Acestea fiind zise, el ieșise din bucătărie și urcase la etajul întâi. „Instalația electrică trebuie reparată !” pretextase el.

Zilele următoare, în timp ce își retușa desenele, Lisa se gândise îndelung la conversația lor. Remarcase oare Sam că ea corespundea întru totul femeii visurilor lui ? Oricum ar fi, el emana o asemenea senzualitate, un asemenea farmec, încât, în ceea ce o privește, se simțea gata să uite de pretențiile ei materiale, de nevoia ei maladivă de siguranță. Din păcate, exista un obstacol. De proporții. Sam se purta cu ea de parcă ar fi fost transparentă.

Toată săptămâna, Lisa oscilă între două extreme. Uneori își spunea că Sam nu este omul potrivit pentru ea. Atunci, se bucura, deși cu amărăciune, de neutralitatea prieteniei lui. Alteori, din contră, își spunea că e nebună. Va mai găsi ea vreodată un bărbat ca Sam ? Inteligent, teribil de seducător, plin de viață... Gata să accepte și să încurajeze proiectele personale ale unei femei. Atunci se prăbușea în abisuri de neliniște. Prin ce artificii ar putea fi prins în plasă un bărbat indiferent ? Obișnui-

tă de multă vreme să respingă avansurile preten-
denților prea îndrăzneți, se găsea acum într-o situa-
ție inversă care o descumpănea.

Vineri dimineața constată că desenele sale erau aproape gata. Nu mai rămăneau decât câteva de-
tolii de finisat. Chiar luni, va lua autobuzul spre
Boston și își va depune lucrările la editură. După
aceea, va fi liberă să se întoarcă la Chicago.

Câte întorsături ciudate avea viața ! Numai Dum-
nezeu știe cât de mult o susținuse moral această
perspectivă, în primele zile după sosirea ei la Ja-
mestown ! Ei bine, aceeași perspectivă îi provoca
acum o amețitoare senzație de gol.

Bineînțeles că și casa asta jucase un rol în a-
ceastă schimbare. Prezența lui Sam dăduse un gust
nou vieții cotidiene. Subtil, indirect, el țesuse mii
de fire între ea și domeniul Bennett, și Alexandre. În
plus, într-o zi când el se dusese pentru problemele
lui la biblioteca din Boston, se întorsese aducându-i
o fotocopie a arborelui genealogic al familiei Ben-
nett. Ea fusese mai emoționată decât s-ar fi aș-
teptat.

Dar, la naiba cu pretextele mincinoase ! Cauza
melancoliei ei de acum se putea exprima printr-un
singur cuvânt : Sam ! Ce va însemna viața ei la
Chicago fără el ? Ideea de a părăsi Jamestown-ul,
ducând cu ea regrete eterne, îi era insuportabilă.
În cazul acesta, va trebui să ia niște măsuri. Dar
cum ? Să-i mărturisească așa, din senin, dragostea
ei ? Era prea riscant ! Să-l întâmpine într-o diminea-
ță îmbrăcată doar într-un capot de mătase ? Era
ridicol !

Trebuia să recunoască sincer că ea îl respinsese
pe Sam încă din prima zi, cu atitudinea ei distantă

și rece. Ce n-ar fi dat acum să poată da timpul înapoi ! Dacă ar fi fost posibil. Atunci n-ar mai comite aceleași greșeli, ar ști să încurajeze intimitatea dintre ei.

Lisa se ridică repede de pe scaunul ei. Era oare prea târziu ? N-ar fi fost de ajuns să se „prefacă” doar că o ia de la început ? De exemplu, să-l invite la restaurant ? Da, asta era ! Să meargă împreună cu el la un restaurant. Să-l forțeze s-o privească cu alți ochi, într-un cadru diferit. De ce nu s-o fi gândit mai de mult ? La naiba cu toată mândria ei ! Îi va face chiar ea avansuri, din moment ce pe Sam nu putea conta. Va risca totul, decât să-și distrugă viața cu regrete zadarnice și cu amărăciune sterilă.

Înfierbântată de propria ei îndrăzneală, Lisa urcă treptele două câte două. Zeii erau cu ea, astăzi. Reținut de niște treburi, Sam nu va ajunge decât la ora cafelei. Asta îi lăsă ei timp destul să se pregătească.

Ajunsă în camera ei, își alese un pantalon crem și un pulovăr turcoaz care îi puneă în valoare albastrul luminos al ochilor. Își pieptănă îndelung părul, ezită între mai multe perechi de cercei și acordă o atenție mai deosebită machiajului.

★

★

Lisa tocmai așeza ceștile de cafea pe masa din bucătărie, când Sam apăru ca o vijelie și, prin ușa întredeschisă, îi spuse :

— Scuză-mă, sunt în întârziere ! Mă grăbesc să urc și să repar electricitatea în camera lui Myriam. Pe curând !

Cu gura căscată, ea îl privi, plecând, fără să aibă timp să scoată o vorbă. În inima ei, furia făcu loc curând dezamăgirii. Cine se credea el, la urma-urmei ? Era ea chiar atât de transparentă, de previzibilă ? O să-i spună ea verde în față niște lucruri !...

Ajunsă pe scară, își încetini un pic mersul. Nu, nu trebuia să-i arate cât era de vulnerabilă ! Trebuia să-și înăbușe furia, nu exista altă soluție. În schimb, își va pune fără întârziere planul în aplicare și-l va invita la cină, așa cum prevăzuse. Întâmplă-se ce s-o întâmpla !

În fața camerei lui Myriam, Lista rămase nemișcată câteva clipe. Sam stătea în picioare pe pat, luptându-se cu o aplică de perete. Din cauza efortului pe care-l făcea, mușchii lui puternici tresăreau sub cămașă întinzând țesătura. Cu toată ranchiuna ei încă vie, Lisa simți inima înfiorându-i-se.

— Așaaa... Cred că am rezolvat treaba, zise Sam fără să se întoarcă. Firele electrice trec pe sub tavanul fals și asta nu simplifică deloc lucrurile.

— Astea nu sunt tavanele originale ?

— Nu toate. Acesta de aici, de exemplu, a fost adăugat ulterior. Este un spațiu între ele, auzi ? îi explică el ciocănind cu degetul plafonul de lemn.

— Ce distracție mai e și asta, să pui un tavan de lemn ?

— Gustul oamenilor se schimbă de-a lungul anilor. Părerea mea este că stilul ăsta dă mai multă personalitate casei. Este interesant să reconstitui istoria sau să cauți motivele acestor modificări. Este ca și cum ai așeza un puzzle.

— Ce-ți place atât de mult puzzle ?

Sam se opri o clipă din lucru și se întoarse spre Lisa cu un aer grav.

— Căutarea adevărului.

La aceste cuvinte, Lisa remarcă, fără să înțeleagă motivul, o umbră trecătoare pe fața lui Sam. Acesta păru să-și piardă cumpătul pentru câteva secunde, strânse buzele și schimbă repede subiectul discuției.

— Voiai să-mi spui ceva ? întrebă el reluându-și lucrul.

Lisei nu-i veni în minte nici una din frazele pe care și le pregătise cu atâta grijă.

— Păi... Am... Mi-am terminat desenele...

— Foarte bine ! zise el pe un ton neutru.

— Mă gândeam că... dacă ai avea timp, am putea sărbători împreună evenimentul ?

— De ce nu ? continuă el pe același ton. Vrei să mă ajuți puțin ?

Ce tupeu ! Deci, nimic din ceea ce-i propunea nu-i trezea interesul ? Lisa simți din nou că o sufocă furia. Stăpânindu-se însă, întrebă pe tonul ei cel mai distant

— La ce să te ajut ?

— Urcă-te aici pe pat, o să-ți explic.

— Te previn că n-am să ating nici un fir electric, îl anunță ea în timp ce se urca pe pat alături de el. Dacă ești la fel de prost electrician pe cât ești de bătăran, prefer să mă țin deoparte.

— De unde ți-a venit această proastă dispoziție, Lisa ? o întrebă Sam pe un ton împăciuitoare. Pentru că n-am fost destul de entuziasmat la anunțarea veștii că ți-ai terminat desenele ?

— Vrei să spui, pentru că n-ai reacționat în nici un fel ! explodă ea.

— Scuză-mă. Ți-ai terminat deci lucrările ! Bravo. Ești liberă să pleci la Chicago ? Extraordinar ! Vrei să sar până-n tavan de bucurie ? Iată că sar !

Înainte ca Lisa să aibă timp să coboare, Sam își luă avânt și începu să facă salturi. Patul îngust scârțâi, gemu și se prăbuși cu un zgomot metalic și într-un nor de praf. În ultima clipă, Lisa îl văzu pe Sam întinzând brațele spre ea pentru a-și amortiza căderea.

Pentru câteva clipe domni o liniște de moarte.

Sam aterizase jumătate pe saltea, jumătate pe podea. Spre rușinea ei, Lisa se afla peste el, cu capul lipit de gâtul lui. Dumnezeu ! Sam o să izbucnească într-un râs batjocoritor și o s-o facă să moară de rușine.

În loc de asta, Lisa simți o mână caldă plimbându-i-se prin păr.

— Te-ai lovit, Lisa ? întrebă Sam cu o voce din care răzbătea îngrijorarea.

— Nu... E-n regulă... boțborosi ea.

De fapt, nu era deloc în regulă ! Fără ca ea să poată face ceva, o moleșeală dulce, irezistibilă îi cuprindea corpul. Ridicându-și cu timiditate capul pentru a-și schimba poziția, întâlni privirea incandescentă a lui Sam. Fascinată, fără să înțeleagă prea bine ce i se întâmpla, își cufundă privirea în ochii de culoarea smaraldului care o priveau, de parcă ar fi vrut să se înecă în ei. Simți bustul lui Sam lipit de sânii ei tari, săltând în ritmul propriei ei respirații. Răsuflarea lui pe care o simțea atât de aproape de buzele-i întredeschise, o amețea. Zburând deja pe aripi de vis, se bucura dinainte de sărutul pe care-l aștepta.

— Lisa..., șopti Sam cu o voce răgușită.

Apoi, fără nici o explicație, își dădu capul pe spate.

Tânăra femeie fu cât pe-aci să țipe de furie și de

frustrare. Ce se întâmplase ? Cu o clipă mai devreme, Sam o învăluisese cu o privire plină de dorință ! De altfel, încă mai simțea lângă pieptul ei bătăile dezordonate ale inimii lui. Atunci, de ce încerca el să-și ascundă emoțiile ? Nu putea să înțeleagă !

Când în sfârșit, Sam vorbea, respirația lui își recăpătase ritmul normal și Lisa nu putu discerne nici o urmă de tulburare în vocea lui.

— Au ! Spatele meu ! Am căzut pe ceva tare. Ai putea cumva... să-ți schimbi poziția ?

Cu obrazii în flăcări, Lisa se rostogoli pe o parte. Cum să supraviețuiască unei asemenea situații ridicoale ? Ceea ce ea luase drept dorință, în ochii lui Sam, nu era decât expresia unei suferințe surde !

Umilită până în adâncul sufletului, îl privi pe Sam pe furiș, frecându-și spatele. Jos pe parchet, observă un fel de pachet învelit într-o pânză decorată. Căzuse probabil de undeva în timpul prăbușirii lor. Gata să facă orice pentru a crea o diversivă, ea întinse mâna și luă obiectul.

Înăuntrul unui fel de buzunar de pânză, se afla o cutie de piele cu colțurile de aramă.

— Probabil că asta ți-a provocat durerea, nu ? îl întreabă ea pe un ton pe care și-l dorea cât mai natural.

Spre marea ușurare a Lisei, chiar dacă Sam îi observase tulburarea, nu lăsa să se vadă nimic.

— Afurisită fată bătrână ! Să-și ascundă secretele sub saltea ! Cel puțin este ceva interesant înăuntru ?

— Tot te mai doare spatele ? îl întreabă Lisa pe un ton compătimitor.

— Lasă asta ! Mai degrabă deschide odată cutia aia !

Degetele Lisei se crispară pe cutie. N-ar fi pu-

tut să spună de ce, dar ideea de a cotrobăi prin viața particulară a lui Myriam îi era foarte neplăcută.

— Nici vorbă ! De altfel, este închisă cu cheia, remarcă ea cu ușurare.

— Broaștele sunt făcute ca să fie forțate ! Dă-mi-o mie !

Câteva clipe se înfruntară din priviri. Apoi, cu regret, Lisa capitulă.

Cu cutia în mână, Sam se îndreptă spre o masă de toaletă și cotrobăi prin sertar.

— Iată exact ceea ce-mi trebuie ! Un ac de păr !

Așezându-se pe jos, alături de ea, o întrebă pe un ton prefăcut ceremonios

— Vrei s-o deschizi tu însăși ?

— Da, o fac eu ! se hotărî ea brusc, smulgându-i aproape cutia din mâini. Dar nu sunt de acord. Toate astea nu ne privesc pe noi. Sunt treburile personale ale mătușii mele.

— Crezi că o deranjează, acolo unde este ? Ce secrete îi va dezvălui oare descendentei ei directe ? N-ar fi redactat niciodată acel testament absurd, dacă ar fi știut de existența ta.

Ce-o împinse totuși pe Lisa s-o deschidă ? Insistențele lui Sam, sau propria ei curiozitate ? Cu degetele tremurându-i ușor, deschise cu multe precauții cutia. Înăuntru, pe o pernă de catifea veche, se odihnea un medalion de aur cu capac de sticlă, lăsând să se vadă prin el o șuviță de păr de culoarea grâului copt. O dată în plus, Lisa avu strania impresie că este și ea o verigă dintr-un lanț despre care n-ar fi putut spune prea multe.

— Un medalion ! exclamă Sam. Femeile îl foloseau mult pe vremuri, pentru a pune în el o șuviță

din părul iubitului lor. Asta-i tot ? Mai întrebă el fără să-și ascundă dezamăgirea.

— Sunt și câteva scrisori... Nu pot să mi-o imaginez pe Myriam îndrăgostită. Cine o fi fost alesul inimii ei ?

— Să deschidem scrisorile și vom afla !

— Nici gând ! Nu-i de ajuns că nu i-am respectat ultimele dorințe ale mătușii, acum să-i mai răscolesc și viața particulară ?

Cu licăriri vesele în privire, Sam părea să se distreze de minune.

— Te întreb încă o dată crezi că asta mai contează acum pentru ea ?

— Contează pentru mine. Asta ajunge, nu ?

Lisa se aștepta la noi argumente. În loc de asta, Sam îi zâmbi cu un aer mulțumit.

— Începi să descoperi spiritul de familie, pe cuvântul meu !

— Nu fac decât să respect proprietatea altuia !

— Cum ar fi drepturile tale asupra desenelor, de exemplu ?

Ea îl privi drept în ochi.

— Exact !

— Și dreptul asupra acestei case, de asemenea ?

— Nu... Da... Oh ! Nu mai știu, Sam ! Sentimentele mele sunt atât de încâlcite ! În orice caz, un lucru este sigur nu voi permite ca, dintr-o curiozitate morbidă, să fie violată intimitatea acestor scrisori. Și acum, eu cobor, încheie ea ridicându-se brusc.

— La treabă ! Dar sărbătorirea despre care vorbeai adineaori ? O meriți, totuși !

— Ce-ai zice de niște sandvișuri, în timp ce eu îți țin scara ? îl întrebă ea pe un ton sarcastic.

— În ce mă privește, aveam o idee mai bună, îi

replică Sam râzând cu poftă. Dacă vrei să mergi la Boston ca să-ți duci desenele la editură, aş putea să te duc eu luni. Am treabă în oraş. După aceea, ştiu eu un mic restaurant care o să-ţi placă. Ce zici ?

Luni ! Să aştepte trei zile lungi ? calculă Lisa. În ciuda întârzierii, nici nu se punea problema să facă nazuri. Situaţia evolua în direcţia cea bună, doar asta conta.

— E o idee excelentă !

— Perfect ! Atunci, trec să te iau luni dimineaţă la ora unsprezece.

— Sper că nu cu motocicletă ?

— O licărire veselă trecu prin privirea lui Sam.

— De ce nu ? Preferi să te duci pe jos ?

— Dar... o să ajung acolo ciufulită toată !

— După umila mea părere, o să-ţi stea foarte bine...

Un compliment ! Dacă trebuia să fie nepieptănătă ca să-i placă, atunci la naiba cu cochetăria ! Şi apoi, îşi aminti ea, starea finanţelor lui Sam nu-i permitea, desigur, să acopere cheltuielile mesei de la restaurant şi să mai şi închirieze o maşină. Ea i-ar fi propus cu plăcere să-şi plătească partea, dar ar fi fost oare bine ?

— Ne-am înţeles ! Îmi voi pune un fular pe cap, şi gata !

— O cască, mai ales.

O cască ? Cu bluza de mătase de culoarea fildeşului pe care avea de gând s-o pună ? Mai degrabă să moară ! Şi aşa era destul de supărată că trebuia să se îmbrace în pantaloni când avea atâtea fuste vaporoză care-i puneau atât de bine în valoare picioarele-i frumoase.

– De acord ! admise ea cu un zâmbet larg.

Era timpul să termine, o dată pentru totdeauna, cu această spinoasă problemă, luni !

– Ei bine, strâng toată harababura asta și mă opresc pentru astăzi, o anunță Sam. Mâine este duminică și am niște treburi. Dar luni voi fi aici, la ora unsprezece fix.

Cu o tresărire de mândrie, Lisa se abținu să-i pună toate întrebările care-i veneau în minte. Treburi ? Ce treburi ? Cu cine ?

– Foarte bine ! Duminică plăcută ! se auzi ea spunând cu o prefăcută nepăsare, înainte de a ieși din încăpere.

CAPITOLUL V

Acum că desenele ei la care ținea atât de mult erau terminate, Lisa resimțea un mare gol. Singură și fără nici o ocupație până luni ! Dacă măcar ar fi știut, prin întrebări indirecte și subtile, să afle cu ce își va ocupa Sam timpul... Din păcate va trebui să trăiască trei zile cu întrebarea aceasta sfâșietoare : avea el vreo combinație ? Inima lui aparținea altei femei ?

Își făcu o ceașcă de ceai, stătu un pic în fața televizorului, mai aranjă câte ceva prin cameră, dar degeaba. Spre disperarea ei, reacționa ca o puștoaică de șaisprezece ani în ajunul primei ei întâlniri.

Dar deodată, îi veni o idee care-o salvă de la o melancolie profundă. De ce nu s-ar duce acum la Helen, să-i ofere o carte pe care aceasta și-o dori-se mult ? După prima lor întâlnire, vecina ei o vizitase de mai multe ori, de fiecare dată cu brațele încărcate de dulceturi făcute în casă, de prăjituri sau câte o specialitate culinară, preparată de ea. Cu un gest al mâinii, Helen îi stăvilea mulțumirile Lisei și pleca râzând jovial. Nefiind o pricepută în ale gătitului, Lisa preferase să-i cumpere o carte despre care-o auzise vorbind, pentru a-și exprima astfel grațitudinea.

Zis și făcut ! Lisa traversă grădina și sună la ușa vecinei.

— Ce atenție mișcătoare ! exclamă Helen roșind de plăcere. Vrei să rămâi la ceai ?

Vorbiră o vreme despre lucrările pe care le făcea „acel tânăr fermecător“, cum îl numea Helen pe Sam. Apoi Lisa orientă cu îndemânare discuția spre Myriam Bennett.

— Mătușa mea avea prieteni ? întrebă ea după un timp.

— După câte știu eu, nu. A trăit doar împreună cu mama sa. Când aceasta a murit, Myriam s-a confundat și mai mult în singurătate.

— N-a existat nici un bărbat în viața ei ? Când era mai tânără ?

Helen își stăpâni cu greu un râs infundat.

— Scuză-mă, fetiço ! Dar să mi-o imaginez pe domnișora Bennett cu un bărbat ! Deși... acum că ai adus vorba... au fost unele bârfe...

— Bârfe ?

— În vremea când noi ne-am instalat la Jamestown, m-am mirat, vorbind cu un vecin, de primirea foarte rece pe care ne-a rezervat-o mătușa dumitale și mama ei. Acesta mi-a răspuns pe un ton disprețuitor că nu te poți aștepta la mai mult din partea unei bătrâne doamne senile. Și nici din partea unei fete bătrâne părăsită de iubitul ei.

— Părăsită !

— Se pare că lui Myriam i-a făcut curte o vară întreagă un voiajor comercial care după aceea a dispărut fără să mai dea semne de viață. Asta s-a petrecut cu mulți ani înainte de a ne muta noi aici și uitasem complet de această poveste. Datorită dumi-

tale, toate aceste amintiri au ieșit la suprafață... Ai să-mi lipsești, să știi.

— Și dumneavoastră mie ! îi răspunse Lisa cu elan înainte de a se ridica să plece.

Cu toată diferența de vârstă dintre ele, Lisa simțea că poate avea încredere în vecina ei. Prietenia lor neașteptată țesea o legătură emoțională în plus între ea și Jamestown. Va fi deci și mai îndurerată când va pleca fără să privească înapoi...

Întoarsă acasă, Lisa trecu din încăpere în încăpere, aprinse toate luminile, trase perdelele, pentru a înlătura tristețea din casa aceasta mare și pustie. Cât de mult transforma atmosfera prezența lui Sam, în timpul zilei ! Fără el, casa își recăpăta aerul ei înghețat. Unde era el acum ? Fără îndoială că era mai bine să nu știe ! Oricum, Lisa nu avea altă soluție decât să aștepte reîntoarcerea lui.

★

De câteva zile, Sam trăia cu obsesia telefonului. Nemulțumit că are de luptat cu propria sa conștiință, mai trebuia să se justifice și față de altcineva, și asta îl apăsa din ce în ce mai mult !

— Ia să vedem dacă am înțeles eu bine, începu prietenul lui când îl sună duminică seara. Credeam că ai jucat această mascaradă cu lucrările de făcut prin casă, în scopul de a putea să cotrobăi mai liniștit. Și iată că te simți prea vinovat încât să o poți face ! Așa este ?

— Nu chiar așa... Să zicem mai degrabă că mă deranjează să fac asta pe ascuns de Lisa. Am sentimentul că o trădez.

– O trădezi ? Ascultă, bătrâne ! Ieri, când ne-am văzut, ai pronunțat de cel puțin zece ori numele Lisei. Doar nu te-ai îndrăgostit ?

Dezarmat, Sam își sprijini capul de geamul cabinei. Deștept ar fi fost acela care ar fi putut descurca ițele încâlcite ale sentimentelor lui ! În ceea ce-l privea, întrezărea din ce în ce mai puțin diferența între ceea ce simțea el și ideea pe care și-o făcuse despre dragoste.

– Nici gând ! protestă el, totuși.

– Perfect ! În cazul acesta, explică-i totul și scapă-mă odată de povestea asta, frate. Dacă nu, am s-o fac eu însumi. A durat destul !

Sam încercă să-și dea curaj. Acum că o cunoștea mai bine pe Lisa, nu se mai temea că ea îi va pune bețe-n roate în vreun fel sau altul. Nu ! Riscul la care se expunea acum dacă i-ar mărturisi adevărul, era numai de natură personală. Și, într-un fel sau altul, va trebui să-i facă față.

– Nu-ți face griji, am să-i vorbesc.

– Când ? insistă vocea de la capătul firului.

– Măine, răspunse Sam cu o voce plată.

Luni dimineța Lisa se trezi în zori. Se rostogoli pe burtă și-și ascunse fața în pernă. Oare Sam mai dormea la ora asta ? Va avea oare un gând pentru ea când se va trezi ? Se bucura de prânzul pe care-l vor lua împreună ? Doar dacă n-ar uita de întâlnirea lor ! La urma-urmei, ideea acestei sărbători nu fusese a lui ; poate că se va răzgândi ?

Inutil să mai încerce să adoarmă ! O știa acum din experiență. De cum îi zburau gândurile spre Sam, somnul nu se mai lipea de ea. Resemnată, dădu la o parte cearșafurile și se sculă. Ar fi fost atât de simplu să mai doarmă până pe la zece... În loc de asta, o mulțime de motive de îngrijorare îi treceau prin minte. De unde până acum câteva săptămâni proiectele ei pentru editură fuseseră pe primul plan, acum acestea i se păreau motive minore de îngrijorare. De acum, pe primul loc în cadrul preocupărilor sale se aflau sentimentele ei pentru Sam, teama de necunoscut, legăturile confuze care o apropiaseră de domeniul Bennett.

Când își termină baia și se și spălase pe cap, abia se făcuse opt și jumătate ! Nici vorbă să-și piardă timpul în fața unui mic dejun copios - stomocul ei l-ar fi refuzat. Atunci, ce să facă ? O plimbare ?

De ce nu ? După ce-și puse în grabă niște blugi, un pulovăr roșu și o pereche de bascheți vechi, o luă pe drumul povârnit ce ducea la plaja privată de la baza falezei. Merse alene de-a lungul plajei, pus-tie la ora asta. Briza înmiresmată, încărcată de iod și sare, se juca prin părul ei. Se amuză o vreme jucându-se cu valurile ce veneau să-i scalde gleznele. În depărtare, se vedeau bărcile colorate ale pescarilor care se întorceau în port, încărcate cu prada lor bogată de pești strălucitori. Cu mâinile puse sub cap, Lisa se întinse pe nisipul uscat. Multă vreme privi baletul neîntrerupt al cormoranilor, al pescărușilor și al celor câțiva pelicani, pe cerul limpede de deasupra ei.

Pescărușii, mai ales, o fascinau. Sprijinindu-se pe aerul transparent cu toată anvergura aripilor lor

desfăcute, aceștia planau grațios deasupra apei. Uneori, brusc, privirea lor pătrunzătoare observa o pradă sub suprafața unduitoare a apei. Plonjau atunci în picaj, apoi, din câteva bății de aripi, urcau din nou cu câte un pește scânteietor în ciocul lor de oțel.

Câtă liniște ! Câtă frumusețe aproape virgină ! Cu ochii închiși Lisa se abandona sălbaticii poezii a momentului.

Întepăturile razelor de soare pe fața ei o trezira brusc din somnolență. Se ridică dintr-o dată, cu toate simțurile în alertă. Ce oră putea fi ? Soarele era deja sus pe cer. Începu să urce poteca aproape alergând. Capul îi vâjâia, își vedea toate speranțele spulberate. Cu siguranță că Sam n-o așteptase ! Totul se sfârșise !

Cu sufletul la gură, Lisa ajunsese sus pe faleză, când îl auzi pe Sam strigând-o cât îl ținea gura :

— Lisa ? Unde ești ?

„Mulțumescu-Ți Doamne !” gândi ea. Oprindu-se din alergătura ei nebunească, se strădui să-și stăpânească respirația dezordonată, înainte de a se îndrepta în direcția de unde se auzea vocea.

— Iată-mă !

Îl văzu pe Sam înainte ca acesta s-o observe. Cu o expresie intrigată pe față, stătea lângă casă.

Așa cum ea prevăzuse, Sam nu-și dăduse prea mult osteneala să se îmbrace mai deosebit pentru masa lor de prânz. Și de altfel, de ce și-ar fi dat-o ? Era mult mai șic, în pantalonul lui gri simplu și cămașa albă imaculată, decât oricare alt bărbat îmbrăcat într-un costum cu trei piese !

— Sunt aici ! repetă ea.

Când Sam își întoarse capul spre ea, Lisa putu să vadă ușurarea care-i luminase fața. Simți privirea lui întârziind o clipă pe obrazul ei nemachiat, pe părul ei umezit de aerul sărat al mării. Apoi, privirea îi alunecă pe blugii ei vechi care i se mulau pe coapse ca o a doua piele. Ea notă cu emoție flacăra ce dansa în adâncul echilor verzi ai lui Sam.

— Ai uitat de întâlnirea noastră ? o întrebă el cu o voce tăgănată.

— Bineînțeles că nu ! Scuză-mă...

— Ești gata de drum ?

— Nici gând ! Ia uită-te cum arăt !

— Asta și fac. Ești superbă !

Superbă ! Cu inima în sărbătoare, Lisa se simți devenind frumoasă sub ochii lui Sam. Aproape că ar fi plecat la Boston cu basteții ei plini de nisip ! O licărire de bun-simț o readuse la realitate.

— Nu pot să apar așa la editură ! Chiar dacă nu mă duc decât să-mi depun desenele !

Sam își trecu mâna prin părul Lisei pentru a-l scutura de nisip.

— Desigur ! Dar... repede, schimbă-te, de acord ?

Oare visa ? I se păru că discerne o notă mângâietoare în vocea lui Sam. Cu capul în nori, alergă în casă să se schimbe. Ce să-și pună ? Nu avea deloc timp să șovăie. Pantaloni negri, frumosul pulovăr roz din cașmir și o pereche de pantofi cu tocul jos, o vor scoate din încurcătură. Coborând scările, își puse cerceii și trecu prin cămăruța de lucru luându-și din mers dosarul cu desene. Doar zece minute ! se gândi ea privind-și ceasul. Va aprecia Sam performanța ei ?

— M-am mișcat destul de repede ? îl întrebă ea pe un ton vioi.

— Nu ! murmură el. Dar rezultatul merită întârzierea. Ține, pune-ți asta, adăugă el, întinzându-i casca.

Văzând mutra pe care o făcu Lisa, el insistă

— Cu mine casca e obligatorie.

La ce-ar fi servit să protesteze ? Lisa se execută în tăcere și-l lăsă pe Sam să-i fixeze curelușa sub bărbie. Apoi, sprijinindu-se de umărul lui puternic, își luă avânt și încălecă motocicletă.

Totul era nou pentru ea. Înălțimea motocicletei, mirosul de benzină, zumzetul motorului.

— Ține-te de mine, o sfătui Sam.

Ea care visase să-l țină în brațe, nu mai îndrăznea să-l atingă ! Dar când motocicletă se lansă pe alee, lăsă la o parte timiditatea și-și încolăci brațele pe după talia lui Sam. După ce primele minute de panică trecură, Lisa se relaxă și când ajunseră la autostradă, se lăsă îmbătată de viteză. Ce importanță avea că va ajunge la Boston ciufulită ? Cu fața în vânt, cu bărbia pusă pe umărul lui Sam, nu se simțise niciodată mai liberă. I se părea că va începe să zboare !

După un timp, își apropie buzele de urechea lui Sam și strigă pentru a acoperi zgomotul motorului

— Mulțumesc !

— Pentru ce ? o întrebă el întorcându-și ușor capul spre ea.

— Pentru că nu m-ai lăsat să vin cu autobuzul !

Descoperi astfel că a merge cu motocicletă împreună cu un bărbat putea să fie o experiență foarte intimă ! Cu toată imposibilitatea de a conversa, Lisa simțea mii de fire țesându-se între ea și Sam.

Să-i simtă musculatura spatelui puternic lipită de pieptul ei, să-i strângă între coapse șoldurile înguste, să savureze mângâierea părului lui pe obraz... Ar fi dorit ca aceste clipe să dureze veșnic. O singură dată, un gând amar îi veni în minte dacă vor rata această după-amiază, niciodată ea nu va mai avea ocazia să strângă în brațe acest trup cold. Dar alungă repede acest gând. Trebuia să se bucure de clipa prezentă, nimic altceva nu avea importanță.

Treburile îi conduseră pe amândoi în același cartier. Parcară motocicletă și se duseră pe jos până la sediul editurii. Era deja ora amiezii și Lisa își încredință dosarul cu desene secretarei.

— Ce ciudat ! îi spuse ea lui Sam care-o așteptase pe trotuar. Acum că mi-am dat lucrările, mă simt ușurată ca un fluture ! De acum încolo, nimic nu mai depinde de mine, cu Dumnezeu înainte ! Până când o să-ți rezolvi treburile, eu te voi aștepta la o cafenea...

— Dar... te iau cu mine ! protestă Sam. De altfel, aproape am ajuns.

Fără să-i mai răspundă la întrebări, Sam o conduse pe Lisa spre un imobil important și-i deschise ușa făcându-i loc să intre. Pătrunseră într-un ascensor și prezența liftierului o împiedică pe Lisa să mai pună întrebări. Când ascensorul se opri, intrară într-un hol de primire foarte mare. Și întrebările pe care Lisa și le tot pusese până aici, își găsiră foarte natural răspunsul sub forma unei plăcuțe de bronz strălucitoare

„Birou de avocați COSTIGAN, RAVENAL ȘI TREMAIN“

Totul în jurul ei respira un bun-gust discret și costisitor. De la mobila din lemn de abanos până la ultima scrumieră. Totul făcut pentru a inspira încredere clienților din înalta societate a Boston-ului ! Lisa avu un moment de panică. Cât era de nepotrivită prezența ei în acest cadru rafinat ! Uitând clipele de fericire pură pe care le trăise când venise cu motocicletă, își blestemă ținuta ei simplă. Dacă măcar și-ar fi pus bluza de mătase și sandalele la care ținea atât de mult !

Simți mâna lui Sam ținându-și brațul și conducând-o pe un culoar lung.

— De ce nu m-ai prevenit ? șuieră ea printre dinți.

— Să te previn despre ce ?

— Că avocatul tău îți este în același timp și tată.

Sam pusese deja mâna pe clanță.

— Fără îndoială, pentru că nu este așa ! Ne aflăm în biroul mamei mele, răspunse el în timp ce deschidea ușa ce dădea spre un vast birou.

De ce oare era întotdeauna mai greu să te întâlnești cu mama unui bărbat decât cu tatăl lui ? se întreabă Lisa, în timp ce o femeie foarte elegantă se îndrepta spre ea cu mâna întinsă. O femeie foarte frumoasă, înaltă, îmbrăcată cu mult gust dar discret, cu părul de un blond aproape alb ridicat într-un coc simplu.

Confruntată cu o persoană de o asemenea clasă, Lisa se simți și mai deplasată.

— Mamă, zise Sam sărutând-o afectuos pe frunte, îți prezint o prietenă, Lisa Bennett.

– Încântată de cunoștință ! Sam este foarte scump la vedere în ultima vreme, remarcă ea zâmbindu-i cald fiului ei.

Întorcându-se la biroul ei, doamna Ravenal se așează și le arată și lor cele două scaune.

– Ai putea crede că un băiat de treizeci de ani are ușurința să-și împovăreze mama cu o muncă suplimentară ? Și încă cu titlu de urgență ?!

– Ei, tocmai de asta te menții tânără !

Râzând cu bună dispoziție, mama lui Sam deschise un dosar gros și scoase câteva file.

– Iată ! Nu mai trebuie decât să semnezi.

– Niște tranzacții imobiliare, explică Sam aruncându-i o privire Lisei.

Ce avea Sam de-a face cu tranzacțiile imobiliare ? se întreabă tânăra femeie. Când văzu că el semnează hârtiile fără să arunce o privire asupra conținutului lor, își dădu seama câtă încredere domnea între mamă și fiu. Inima i se strânse amintindu-și de propria ei mamă.

– Imediat ce vor veni cecurile, îți dau de veste.

– Nici o grabă ! răspunse Sam pe un ton nonșalant.

– Cine știe ? răspunse doamna Ravenal cu subînțeles. Ei, vă duc pe amândoi la restaurant ?

– Altă dată, mamă. Avem alte proiecte pentru prânz.

– În cazul acesta, ne-am înțeles, rămâne pentru altă dată. Pe curând, sper, încheie ea strângându-i mâna Lisei.

Când ieșiră din nou în stradă, Lisa explodează :

– Cum ai putut să-mi faci așa ceva ?

– Dacă ți-aș fi spus dinainte că vom trece pe la mama, ai fi venit ?

– Bineînțeles că nu !
 – Deci am făcut bine că nu ți-am spus !
 – Și de ce trebuia neapărat s-o întâlnești ?
 – Ca să-ți demonstrez că eu nu sunt chiar „omul pădurilor”, așa cum mă crezi !

– Oamenii cei mai neciopliți pot avea mame fermecătoare !

Umbra pe care o văzu trecând prin privirea lui Sam o mai îmbună.

– Glumeam, bineînțeles ! zise ea apucându-l de mână. De altfel, sunt bucuroasă că ți-am cunoscut mama. Acum înțeleg mai bine ce voiai să spui când îți doreai să te căsătorești cu o femeie independentă, cu o carieră personală. Când ai o mamă ca a ta, nu poți să nu fii exigent.

– Mi-a fost destul de greu când mi-am dat seama că nu toate femeile pot să-i semene, nu toate pot fi ca ea, puternice și responsabile.

Pierduți în mulțime, duși parcă de val, mergeau amândoi alături. Zgomotele orașului îi izolau și Lisa avea sentimentul că piutește. Din când în când simțea umărul lui Sam lângă al ei, mâinile li se atingeau. Atunci, de fiecare dată, atingerea acestora îi provocau o arsură delicioasă.

– Mama ta lucra deja când tu erai mic ?

– Desigur ! Intotdeauna și-a dorit să fie avocat. Asta n-a împiedicat-o să fie o mamă iubitoare și atentă. A reușit performanța asta : să aibă o căsnicie fericită și să-și ducă la bun sfârșit o carieră strălucitoare, ceea ce nu este la îndemâna oricui.

– Mie-mi spui ? Eu care am eșuat până acum în ambele domenii...

Când Sam își trecu brațul pe după umerii ei, Lisa simți că i se înmoaie picioarele.

— Nu fi atât de aspră cu tine ! Nu ai nici o vină pentru aceste eșecuri.

Sam o ținea atât de aproape de el în timp ce mergeau, încât coapsele li se atingeau la fiecare pas. Lisa se simți cuprinsă de un fel de amețală. Parcă unde electrice îi străbăteau tot corpul și făceau să-i tremure picioarele.

— De altfel, dacă mama mea a reușit în toate domeniile, este datorită sprijinului constant pe care l-a primit din partea tatălui meu. El a știut să-i fie aproape, să-i vină în ajutor la nevoie, s-o înlocuiască atunci când lipsea. Știi, asta contează mult în relațiile unui cuplu.

Se opriră la un stop. Fără să-și retragă brațele de după umărul ei, Sam se întoarse cu fața spre Lisa.

— Pentru reușita unei căsătorii trebuie plătit acest preț, repetă el pe un ton grav.

Privirile li se întâlneau și, pentru o clipă care păru să dureze o eternitate, nimic nu mai conta pentru Lisa. De ce, dintr-o dată, el îi vorbea atât de mult despre dragostea care trebuie să unească un cuplu ? Măcar de nu s-ar limita doar la generalități ! se rugă ea în sine. Ar fi putut atunci să-și exprime și ea sentimentele, fără a părea ridicolă din cauza unor emoții neîmpărtășite.

Dispoziția romantică a lui Sam păru că se schimbă la fel de repede pe cât apăruse.

— Ți-e foame ? o întrebă el pe un ton detașat.

„Foame te tine !” ar fi vrut ea să strige. Dar bineînțeles, nu spuse nimic.

— Nu în mod deosebit.

— În cazul acesta, pentru că tot suntem în fața Bibliotecii Naționale, am putea să intrăm. Aș vrea să-ți arăt niște documente care te-ar putea interesa.

— E o idee excelentă !

— Poate că te-ai cam săturat să tot auzi despre Elizabeth și Alexandre, zise el râzând. Dar aici se găsesc hârtiile de la procesul lui Brandon. Ai vrea să-ți arunci ochii ?

La departamentul istoric al bibliotecii, documentarista le aduse dosarele cerute. Sam răsfoi câteva hârtii și se opri asupra unei scrisori manuscris.

— Iată ! Asta este o scrisoare de-a lui Brandon, sau cel puțin o copie, scrisă de Patrick Halloran, un prieten de-al lui. Care de altfel, s-a grăbit să-l trădeze vânzând mesajul avocatului acuzării.

— Ce scrie în mesaj ?

— Citește singură.

Lisei îi trebui un oarecare timp să se obișnuiască cu scrierea deosebită a lui Brandon și cu stilul de odinioară, dar descoperirea o pasionă. Alexandre Brandon scria din închisoare. Îi cerea prietenului său să ia legătura cu Elizabeth și să-i transmită iubirea lui veșnică. Printre altele îl însărcina pe prietenul său să-i spună tinerei fete că prețioasa lui comoară, care le va permite să-și poată duce viața împreună, se afla în „Black Star”

— De ce să-i fi spus așa ceva Elizabethiei, când corabia era deja scufundată ? întrebă Lisa.

— Și pe mine m-a intrigat mereu acest lucru. Mai întâi că un marinar nu va spune niciodată „în”, ci „la bordul lui Black Star”. Presupun totuși că voia s-o convingă pe Elizabeth că vor avea din ce trăi. Că avea ferma intenție de a recupera comoara scufundată pe fundul mării. Oricum, Brandon a fost

condamnat la moarte. Verdictul a fost „capturarea unei corăbii în scopul îmbogățirii personale”.

— Bine că a reușit să scape ! murmură Lisa.

— Chiar dacă a fost în detrimentul virtuții străbunei tale ? întrebă Sam zâmbind.

Lisa își plimbă visătoare degetele peste scrisoarea lui Alexandre.

— Da, chiar și așa...

* * *

Când părăsiră biblioteca, deja se inserase. Lisei începu să-i fie într-adevăr foame. Așa că fu încântată când Sam se opri în fața micului restaurant pe care-l alesese ca să cineze. Se chema „Farfuria pescarului”

— Te avertizez, Sam. Dacă trebuie să fii bine îmbrăcat ca să pătrunzi aici, îți fac o scenă !

— Nici un pericol, îi răspunse el râzând.

Era un local simplu, într-adevăr, cu mese mici acoperite cu fețe de masă în carouri. Lisa află repede că aici se serveau doar languste și homari. În mijlocul încăperii se afla un imens acvariu din plexiglas în care se agitau o mulțime de crustacee. Ideea de a-și alege singură animalul pe care-l va regăsi peste câteva clipe în farfuria ei, nu-i prea plăcu Lisei. Dar mai bine să nu se mai gândească la ce se petrece în bucătărie !

Homarul țare-i fu adus după vreo jumătate de oră, i se păru mai mare decât cel pe care și-l alesese. Cum să înlătore crusta asta fără să împrăstie sos peste tot ? Ea era obișnuită doar cu „homar termidor” servit în suc propriu, fără carapace.

— Ia gustă asta ! îi propuse Sam întinzându-i o bucată de carne albă înmuiată în unt cald, în vârful furculiței. O să te minunezi !

După o ezitare imperceptibilă, Lisa deschise gura. Carnea era fragedă, savuroasă, cu un gust rafinat. Dar nu găsi nimic de spus, într-atât era de fascinată de privirea arzătoare a lui Sam.

Îți place ?

Cu privirea ținută în ochii lui Sam, încuviință din cap fără să scoată o vorbă. Văzând-o că nu mănâncă, el o îndemnă cu un gest și-i zâmbi cu toată fața.

— Vrei să-i scot eu carapacea ?

— Nu... da... cred că ar fi mai bine. Mulțumesc... murmură ea când Sam termină.

— La dispoziția dumneavoastră ! replică el cu bună dispoziție, întorcându-se la homarul lui.

Ei, nu, că se prostise de tot ! Acum vedea peste tot numai semne de dragoste ! Și totuși, i se părea că nu e doar imaginație. Sam se purta cu totul altfel astăzi. Amabil și fermecător, ca de obicei. Dar cu ceva anume care ei îi provoca o speranță nebună că nu-i este chiar indiferentă.

După câteva înghițituri, Lisa își potoli foamea. Curând puse jos furculița. Să și mănânce, să-l și soarbă din ochi pe Sam, era prea mult pentru ea ! Ochii i se plimbau de la mâinile lungi și puternice ale tânărului până spre colțul de piele bronzată pe care-l observa prin deschizătura cămășii. Chiar și felul lui de a mesteca alimentele, de a-și șterge gura cu șervetul, o fascina.

— Ai și terminat ? o întreabă el ridicându-și privirea spre ea.

— Nu chiar tot...

O privire aruncată spre farfuria ei o neliniști : ea mâncase doar ce se putea mânca mai cu ușurință la un homar. Mai rămăseseră cleștii. Cum să procedeze ? Privi pe furiș spre mesele vecine și văzu că se putea folosi de degete. Prinse cu vârful degetelor unul din clești iar cu cele de la mână cealaltă se străduia să scoată cât mai multă carne din el

Sam o privi cum se chinuie. În ochii lui ardea parcă o flacăra, încât în clipa când privirile li se întâlneau, aerul dintre ei păru că vibrează.

— Am făcut o greșeală, zise el în sfârșit. Credeam că într-un asemenea loc vei fi mai relaxată. Dar tu ești obișnuită în restaurante mult mai sofisticate ca acesta, nu-i așa ?

Cum să-i explice lui Sam că doar emoțiile ei o împiedicau să aprecieze această cină la justa ei valoare ?

— Te înșeli, bolborosi ea. Îmi place grozav aici...:

— Ei, hai. Știu că nu-ți place dezordinea, îmbrăcăminte simplă... chiar dacă mie îmi plăci mai mult așa.

Lacrimi de neputință îi încețoșară privirea. Încercând să se stăpânească, își agită prin fața lui degetele unse de unt.

— Ce pot să fac, dacă nu știu să mănânc fără furculiță ? întrebă ea pe un ton pe care și-l dorea dezinvolt.

— Să privești în jurul tău ! îi răspunse el ironic. Toată lumea aici își linge degetele.

Lisa făcu o mutră ofensată.

— Eu nu-mi ling degetele în public.

— Ah, nu ? În cazul acesta, va trebui s-o fac eu însumi.

Și, cu o mișcare imprevizibilă, Sam îi prinse mâna. Inima tinerei femei încetă să mai bată. „N-o s-o facă” gândi ea într-o străfulgerare.

Totul în privirea lui Sam o contrazicea, însă. Duse mâna Lisei la gură și o atinse cu buzele-i întredeschise. Apoi, cu ochii lui de smarald ațintiți în cei ai tinerei femei, îi linse cu limba vârfurile degetelor, încetîșor, unul după altul.

Lisa începu să tremure. Părea că realitatea exterioară dispăruse. Nu mai exista nimic decât buzele umede și calde ale lui Sam și dorința nemaiîntîlnită pe care această mîngâiere îngrozitor de senzuală o trezea în ea.

Chiar când îi dădu drumul mâinii, Sam nu-și desprinsese privirea de Lisa. Prizonieră a acestei priviri, ea lupta din răputeri să-și găsească cuvintele.

— Eu... începu ea.

— Să plecăm, șopti el ridicându-se.

Tăcută, subjugată, ea îl urmă.

CAPITOLUL VI

Când ajunseră afară, Lisa aşteptă încordată cu toate fibrele trupului ei, ca Sam s-o cuprindă în braţe. Spre marea ei dezamăgire, el nu făcu nimic. Fără să scoată o vorbă, se mulţumi să o ia de mână şi s-o conducă spre parcare unde lăsaseră motocicleta. Aici, îi prinse tot el cureluşa de la cască, fără a încerca s-o sărute.

Când motocicleta porni în noapte, ea îşi încolăci braţele pe după talia lui şi-şi puse capul pe spatele lui arcuit. Cu toată ciudăţenia situaţiei, o invadă o certitudine liniştitoare. În seara aceasta, că va fi efemer sau profund, ceva se petrecea cu ei. Nu mai era nici o îndoială. În restaurant, dorinţa aproape îi schimbase fizionomia lui Sam. Chiar dacă, după aceea, ea-l văzuse luptând împotriva propriilor emoţii, încercând să se stăpânească, ştia că nu se înşela. Şi acum, în timp ce el se concentra asupra drumului, Lisa îi urmărea gândurile de parcă s-ar fi aflat în capul lui. Nu se luptase şi ea împotriva atracţiei irezistibile pe care o simţise pentru el încă de la prima întâlnire ? Ca şi ea, dar cu puţină întârziere, el se îndrepta fără nici o îndoială spre concluzia evidentă un magnetism puternic îi

împingea unul spre celălalt și ar fi în zadar să se mai lupte cu el.

Linیشتea ce se așternuse în inima Lisei dură până ce ajunseră acasă. Dar când, pe scara exterioară, Sam își puse mâinile posesive pe șoldurile ei, Lisa își simți tot trupul cuprins de flăcările unei așteptări îndelungate. Dintr-o dată, voia mai mult. Să-i spună el — ba nu ! să-i dovedească ! aceeași dorință puternică pe care o simțea și ea ! Ea care știuse întotdeauna să-și stăpânească pornirile fizice, nu se mai recunoștea. În seara aceasta nu mai era ea însăși, transfigurată de dorința imperioasă pe care o simțea pentru el.

Ridicând privirea spre Sam, recunoscă și pe fața lui nerăbdarea care-l devora, și inima i se umplu de bucurie.

— Ți mulțumesc pentru această zi, murmură ea când ajunseră la ușă.

— Nu-mi mulțumi încă, îi răspunse el cu o voce răgușită. Ziua nu s-a terminat.

Încetîșor, Sam își aplecă fața spre Lisa. Și, ca și cum ar fi făcut-o de nenumărate ori, tânăra femeie își trecu brațele pe după gâtul lui, și buzele li se împreunară în sfârșit.

În viața Lisei, adeseori gustul premergător plăcerii valorase mai mult pentru ea decât împlinirea acesteia ! Dar astăzi era altfel. Gura senzuală a lui Sam, trupul lui viril și puternic lipit de al ei, îi întreceau visele cele mai secrete. Sam se arăta a fi un amant înfiăcărât și exigent. Cu un sărut nesfârșit și profund, el o aduse pe culmile plăcerii.

Nimic în viața ei amoroasă de odinioară nu o pregătise pentru o asemenea experiență.

Cu Ron plăcerea semăna cu o pantă pe care o urci fără să atingi vreodată vârful ; și singurul bărbat pe care-l mai cunoscuse de altfel – unul dintre profesorii ei de la Arte plastice – nu-i arătase decât indiferență față de lipsa ei de experiență și față de aspirațiile ei. Cu Sam, totul era altfel. În timp ce sărutul lor pasionat nu se mai sfârșea, ea se minuna de viteza cu care el reușea să-i înlăture inhibițiile. Și ea care crezuse că se putea lipsi de prezența unui bărbat ! În seara aceasta, abia acum, Lisa descoperea ce înseamnă iubirea.

Un val binefăcător de plăcere îi cuprinse tot trupul. Se lipi mai strâns de Sam, se îmbătă cu parfumul lui, și-și dădu capul pe spate.

Aplecat deasupra ei, Sam îi gusta buzele cu o voluptate concentrată. I le mușca ușor, le părăsea o clipă pentru a risipi sărutări arzătoare pe pleoapele ei, apoi puneă din nou stăpânire pe ele, făcând-o să creadă din ce în ce mai mult în intimitatea lor.

— Lasă-mă să intru, o imploră el șoptindu-i la ureche.

Lisa simți că i se înmoaie picioarele. Nu era nici o îndoială ! Sam îi cerea nu numai să intre în casa ei, dar și în viața ei. Cu degetele tremurânde, descuie ușa, și mână în mână urcară grăbiți scara ce ducea spre camera Lisei.

Luna scălda încăperea într-o lumină misterioasă. Lisa ezită o clipă. Dintr-o dată, conștiința pasului ireversibil pe care-l făcea, o paraliză.

Fără să-i mai lase timp de gândire, Sam o întoarse spre el și o cuprinse în brațele lui. Măinile mângâietoare alergau pe spatele tinerei femei, o apropiau și mai mult de pieptul lui făcând-o să-i

simtă bătăile dezordonate ale propriei lui inimi. Cu o mișcare sugestivă, începu să-și legene șoldurile lipite de ale Lisei, trezindu-i și mai mult dorința. Gura lui lacomă căuta, mângâia, cerea.

— Vreau să te văd în timp ce facem dragoste, șopti el ridicându-și capul. Pot să aprind lumina ?

Lisa pipăi pe noptieră și aprinse veioza. O lumină difuză inundă încăperea.

Măinile puternice și blânde în același timp ale lui Sam se aventurară sub pulovărul ei, și Lisei îi scăpă fără să vrea un geamăt când el îi atinse sânii.

Cu un gest care semăna a rugămintă, Lisa își ridică brațele. Incetineala senzuală cu care Sam îi scotea pulovărul roz peste cap era aproape insuportabilă. Subjugat de albul sidefiu al sânilor ei voluptuoși, el rămase o clipă pierdut, cu privirea încărcată de dorință. Apoi, aplecându-se, își puse buzele lacome pe pielea catifelată. Simți în palme palpitând carnea fragedă și caldă, atinse ușor cu degetul vârful roz și tare. Apoi, folosindu-se de buze și de vârful dinților, începu să aprindă focul în ea, o mușcă ușor până la pragul durerii, alină vârfurile întărite cu limba lui caldă.

Gemând, Lisa era ca un arc încordat sub această tortură delicioasă. Rostea cuvinte fără sens. Când Sam îi desfăcu fermoarul pantalonilor, nu protestă. Se înfioră când mâna lui alunecă spre pântec și se pierdu între slipul de dantelă și piele. Degetele iubitelui ei se jucară o clipă cu părul mătăsos, apoi se insinuară până în adâncul cel mai secret al intimității ei.

Agățată de umerii lui Sam, cu capul dat pe spate, cu trupul în flăcări, Lisa nu mai era decât o

dorință arzătoare. Sub degetele lui experte, ea se deschisese ca o floare și coapsele îi unduiau în ritmul plăcerii ei crescânde. Vru să se rețină, dar era prea târziu. Un val de voluptate nemaiîntâlnită o inundă, lăsând-o apoi sleită, fericită, lipită de trupul iubitului ei.

Cu capul sprijinit de umărul lui Sam, Lisa rămase câteva clipe savurând o bucurie binefăcătoare.

Dar încet-încet, în timp ce degetele lui Sam continuau să se joace cu tandrețe între coapsele ei, se simți cuprinsă de o jenă profundă. Obrajii îi ardeau de o umilință usturătoare. Era oare ea, într-adevăr, femeia aceasta care gemea fără pic de rușine, care se oferise fără nici o reținere ?

Fusese doar învățată că și atunci când este vorba de plăcere, o femeie trebuie să păstreze discreție și măsură. Cum de putuse să se abandoneze astfel ? Și atât de repede ? Abia pusese Sam mâna pe ea, că se și aprinsese fără să-l mai aștepte ! Nici măcar nu avusese timp s-o întindă pe pat, gândi ea, umilită mai mult decât ar fi putut spune. Ce-o să creadă el ? Ar trebui oare să se justifice ? Să-i explice că niciodată ea nu se comportase astfel ? Cum să-l mai privească în față ?

— Îmi... îmi pare rău, bolborosi ea, cu lacrimi în glas.

Cu o mână, Sam o obligă să ridice capul, și în ochii lui, ea citi surpriza și pasiunea.

— Îți pare rău ? Dar de ce, Dumnezeuule ?

Lisa înghiți cu greutate.

— Pentru că... pentru că am fost atât de grăbită... și zgomotoasă... nu-mi stă în caracter. Ron-n-ar fi acceptat niciodată să...

În culmea exasperării, Sam încercă să-și stăpânească indignarea. Nu numai că se folosise de ea într-un mod nerușinat, dar soțul Lisei reușise s-o inhibe și s-o complexeze !

— Ascultă-mă ! Eu vreau ca tu să fii zgomotoasă când faci dragoste cu mine ! Să-mi spui că-ți place. Asta îmi dă aripi, mă înțelegi ? Iar în ce privește graba ta, nu pot decât să mă simt flatat, nu crezi ? adăugă el zâmbind. Erai ca o lavă fierbinte în mâinile mele, și îmi place la nebunie acest lucru. Nu-ți mai face griji ! În dragoste, nu sunt reguli anume.

Tot vorbind, Sam o împinsese încetișor pe Lisa spre pat. El se așeză primul și o trase și pe ea deasupra.

— Te iubesc, șopti ea, plină de recunoștință pentru înțelegerea lui.

— Atunci, dovedește-mi, zise el cu o voce încărcată de dorință.

Lisa începu să-i desfacă unul câte unul nasturii cămășii. O dădu apoi la o parte și-și lăsă degetele să rătăcească la întâmplare pe torsul athletic. Simpla atingere a acestui piept cald, a mușchilor care tresăreau sub palmele ei, reaprinse în ea o dorință abia stăpânită. Închise ochii și își gravă în memorie fiecare centimetru de piele pe care degetele ei îl explorau. Când îi redeschise, se bucură de expresia de fericire de pe fața iubitului ei, și, cu buzele întredeschise, începu să-i mângâie tâmplile, pleoapele, gura. Simțea pe umerii ei mâinile lui Sam fremătând la fiecare din mângâierile ei, și încordarea extremă ce o citea pe fața lui o lămură mai mult decât orice cuvinte și el simțea, la rândul lui, cu fiecare părticică a ființei lui, așteptarea nerăbdătoare care o devorase pe ea adineori.

Lisa își lăsă mâinile să alerge pe torsul lui Sam de-a lungul liniei ce cobora spre pântec, trezind în el fiori de plăcere. Când dădu de catarama curelei, o desfăcu cu febrilitate și întredeschise pantalonul.

Când palma ei mângâie triumghiul de păr brun, Sam simți ca o descărcare electrică. Cu un geamăt surd, o răsturnă sub el și se dezbracă în grabă. O acoperi cu trupul lui și o ținui cu un sărut violent ce părea că nu se mai sfârșește. Când Lisa își arcui cu dragoste trupul spre el, simțurile lui se înflăcărară într-o dorință de nestins. Presără pe obrajii iubitei sărutări fierbinți, își lipi coapsele de ale ei, și cu o presiune tandră dar imperioasă totodată, îi depărtă ușor coapsele. Cu tot trupul încordat, simți dorința năvalnică, înainte de a se cufunda în ea.

Lisa își innodă mâinile pe după gâtul lui Sam și se arcui puternic spre el. Cuprinse de același foc, trupurile lor umede începură să danseze în același ritm, în mișcări ample și profunde. Buzele lor se împreunau și se despărțeau pentru a se regăsi cu sete, respirația li se accelera și curând simțiră împreună, urcând în ei, apoi explodând extazul eliberator.

Cu tot trupul înfiorat, Sam se prăbuși peste Lisa, cu răsuflarea tăiată. Buzele lui mângâiară tandru obrajii tinerei femei, îi sărutară pleoapele ca o atingere de fluturi, întârziară în părul ei.

— Vezi, și eu fac zgomot... zise el apăsându-și buzele pe cele ale Lisei. Și îmi place așa... adăugă el șoptindu-i la ureche.

„Spune-mi că mă iubești!” se rugă Lisa în tăcere. Trebuia să-i spună, pentru ca și ea să poată apoi să-și exprime sentimentele nemaiîntâlnite până acum. Îl iubea! Din tot sufletul ei, cu toată ființa ei.

Încă din prima zi. Dar el ? Făcuse dragoste cu ea cu o tandrețe și o pasiune sfâșietoare. Doar că, acum, nici un cuvânt nu mai era rostit. Pentru el se reducea oare totul doar la o simplă întâlnire între un bărbat și o femeie ?

Inchizând ochii, Lisa cedă moleșelii care o cuprinsese. Va fi și mâine timp să se întrebe despre acest lucru. Deocamdată se va mulțumi să simtă alături de ea acest trup suplu și viguros.

— Îți mulțumesc, Lisa, murmură Sam, cu capul cuibărit lângă gâtul tinerei femei.

Și adormi în brațele ei.

Dimineața, când se trezi, Lisa simți imediat golul de lângă ea.

Sam plecase !

O îngrozitoare dezamăgire îi cuprinsese inima. Îndoilele din ajun se îngrămădeau în mintea ei ca niște nori negri. Seara de ieri nu fusese pentru Sam decât un moment plăcut, și se temuse de confruntarea de azi-dimineață.

De ce nu vedea Sam în ea exact ființa potrivită pentru el ? Nu înțelegea că erau făcuți unul pentru altul ! Bineînțeles, nu împărtășeau mereu aceleași păreri. Uneori aveau chiar și discuții inflăcărâte în contradictoriu. Dar, la urma-urmei, nu spusese că-i plac femeile de caracter ?

O mai făcuse să înțeleagă că el nu prea aprecia rafinamentul ei, stilul ei cam rece. Dar nu acesta era adevărul ! Până acum, doar dorința de a se pro-

teja de bărbații prea întreprinzători o făcuse să devină atât de sofisticată, să-și creeze această imagine inaccesibilă, care-i ținea pe cei ce-o deranjau la distanță. Dacă Sam o plăcea în blugi și ciufulită, cu părul în vânt, se va supune de bunăvoie capriciilor lui.

Iar în ce privește exigențele ei financiare și materiale pe care și le exprimase în ziua întâlnirii lor, ele se făcuseră de multă vreme țândări ! Și acestea nu fuseseră de fapt decât un mijloc de a se proteja de pericolul pe care-l reprezentau pentru ea bărbații care o abordau.

Reducând la tăcere vocea din ea care-o îndemna să rămână în pat și să-și plângă de milă, Lisa se sculă, făcu o baie și se îmbracă. Alese din garderoba ei niște blugi vechi, un pulovăr confortabil și o pereche de teniși. În fața oglinzii, găsi chiar puterea să-și zâmbească : nemachiată, cu părul liber încadrându-i fața, îmbrăcată în blugii aștia vechi, o să-l facă pe Sam să se topească.

Dacă el va mai reveni !

O cuprinse o panică îngrozitoare la ideea că s-ar putea să nu-l mai vadă, dar dispăru la fel de repede cum apăruse.

Se va întoarce. Mai întâi pentru că era prea conștiincios ca să abandoneze lucrările din casă. Și mai ales, pentru că o să-i stea pe inimă să pună lucrurile la punct între ei.

În ciuda dezamăgirii și a durerii pe care le simțea, Lisa înțelegea atitudinea lui Sam.

El nu voia să-i vorbească până când nu va ști exact ce e în mintea lui. Îl știa prea corect pentru a face promisiuni pe care după aceea nu și le va putea ține. Orice ar spune el despre seara trecută,

că-i va plăcea sau nu, ea avea certitudinea că el n-o va minți.

Și poate că va pronunța și cuvintele pe care ea visa să le audă !

Optimismul acesta trecător făcu loc curând gândurilor cele mai întunecate. Cum ar reacționa ea dacă va primi de la el un bilet în care îi va spune că, pentru binele prieteniei lor, noaptea trecută, oricât de minunată ar fi fost, nu trebuie să aibă urmări ? Sau dacă el va hotări că nici măcar prietenia lor nu-și mai are rostul ? Și chiar mai rău, el ar putea să-i sugereze să se întoarcă la Chicago !

Chicago ! La gândul acesta, o disperare fără margini o cuprinse. Viața ei fără Sam ar fi un lung șir de zile amare.

Simțind că este o urgență, Lisa se hotări într-o clipă. Se va bate ! Când Sam se va întoarce, ea va asculta ce are el de spus. Se va preface chiar că-i înțelege argumentele. Apoi, va mișca cerul și pământul pentru a-l reține.

Cerul și pământul !

CAPITOLUL VII

Sam părăsise casa în zori.

Plecase ca un hoț, se gândise el cu amărăciune în timp ce-și pornea motocicleta. Un hoț ! Termenul îl definea destul de bine un hoț care a furat încrederea, a distrus intimitatea cuiva !

Dezgustat de el însuși, se îndreptase spre biroul lui de la universitate. Așezat acum la masa de lucru, rumega consecințele actelor sale.

De când o cunoscuse pe Lisa, nu încetase să-i toarne minciuni. Fiecare nouă minciună nu avea drept scop decât s-o justifice pe precedentă. Cum să pună capăt acestei spirale infernale ? Fără a mai vorbi de micile secrete, adevăruri ascunse cu grijă pe care nu le putea dezvălui fără ca toată construcția să se prăbușească. Și fără ca să provoace furia Lisei.

Nu pentru că n-ar fi meritat-o ! I se întâmpla chiar să dorească destrămarea misterului, astfel ca Lisa să descopere adevărul. Să-l zdrobească cu furia ei. Ar suporta totul fără să clipească, fericit să-și ispășească păcatele în fața ei.

Din nefericire însă, nu atât furia Lisei îl speria, ci durerea pe care i-ar provoca-o. Peste toate astea,

în sfârșit, se mai temea și de faptul că s-ar putea s-o piardă pentru totdeauna.

Și acum ? Ce era de făcut ? se întreba el pentru a nu știu câta oară, trecându-și o mână nervoasă prin părul negru. Nemulțumit că o înșelase pe Lisa chiar în privința lui, că o manevrase, avusese în astă-seară slăbiciunea să-și calce jurământul pe care și-l făcuse, acela de a nu avea nici o relație cu tânăra femeie înainte de a înlătura toate minciunile și înșelătoriile care ar fi umbrat legătura lor. Și, culmea, simțise și o plăcere nemaîntâlnită !

În dimineața aceasta, când se trezise, complet dezmeticit, o contemplase pe Lisa dormind și își dăduse seama de imensitatea greșelii lui. Încredătoare și lipsită de apărare, nu i se păruse niciodată atât de fragilă. Îl cuprinsese atunci o dorință arzătoare de a o învălui cu brațele sale, de a o proteja. În același timp însă, avusese o revelație amără de el trebuia s-o protejeze cu înverșunare ! Abia scăpată dintr-o căsătorie nefericită, cu inima sfâșiată și sufletul plin de bănuieli, iată că el, Sam, îi dădea lovitura de grație !

Și totuși, vina lui față de Lisa fusese neînsemnată, la originea ei, gândi el cu o sumbră ironie. Doar trecutul tinerei femei îl făcea să se teamă de o reacție violentă. Poate accepta cineva fără resentimente să fie de două ori pradă ambițiilor unui bărbat ? Cum putuse să se transforme de-a lungul zilelor un lucru atât de neînsemnat într-o încurcătură de ne-rezolvat ? De fapt, răspunsul venea de la sine. Ei se avântase cu elan în finalizarea proiectului său, fără a ține seamă de toate componentele, asta era tot ! Niciodată, dar niciodată, nu și-ar fi imaginat că se va îndrăgosti de Lisa. La început, când o pân-

dea prin parc, apreciasse ca un cunoscător silueta ei perfectă, mersul suplu pe tocurile înalte. Dar totul se oprise aici. În prima zi când o abordase, nu mințise când îi spusese Lisei că nu corespunde deloc idealului lui feminin. O găsea mult prea sofisticată, mult prea rece pentru el.

Din după-amiaza aceleiași zile însă, aproape fără voia ei — el simțise asta — Lisa își deschisese sufletul făcându-i confidențe, dezvăluindu-i suferințele ei trecute. În ochii ei mari, albaștri, el văzuse născându-se încet-încet o încredere timidă, o mișcătoare nevoie de prietenie. În aceeași seară, deja nu mai știa ce se întâmplă cu el !

De atunci, evitase cu grijă compania tinerei femei. Chiar și în acest week-end, când inventase fel de fel de pretexte pentru a se ține deoparte. Și totuși, nu dorința de a fi cu ea îi lipsea, oh, nu ! Din contră, și-ar fi dorit din tot sufletul să-i fie alături. Dar de teama de a nu comite noi greșeli care i-ar fi îndepărtat unul de celălalt, a preferat să păstreze doar relații de prietenie.

O dorință ridicolă, desigur ! Când, seara, în cabina lui, nu avea decât un lucru în minte : s-o cuprindă în brațe, să-i simtă în sfârșit gustul buzelor. Să-i simtă trupul cald și suplu unduindu-se lângă al său. De zile întregi deja visul acesta îl urmărea.

În ajun, din păcate, voința îi lipsise și nu mai conținea reproșându-și asta.

La început, abordând-o pe Lisa, avusese motivele lui egoiste de a o minți : ținea prea mult la proiectul lui pentru a risca să-i împiedice derularea normală încrezându-se într-o necunoscută. Cine știe dacă, cunoscându-i intențiile, ea n-ar fi încercat să-i pună bețe-n roate ?

Când înțelesese în sfârșit că nu avea de ce să se teamă de Lisa, era deja prea târziu pentru a-i mărturisi adevărul. Teamă de a o pierde îl făcuse să continue să-i ascundă totul.

Dacă măcar i-ar fi vorbit a doua zi după prima lor întâlnire, așa cum îl îndemnase instinctul său, fără a mai vorbi de Roger Tillinghast ! În loc de asta, el inventase toată această mascaradă, pretextând că are de făcut reparații la casă ! Sperase că atunci când se vor cunoaște mai bine, adevărul va fi mai ușor de dezvăluit. Între timp, din nefericire, constatasese din zi în zi mai mult fragilitatea și vulnerabilitatea Lisei, amploarea neîncrederii ei în bărbați. Era ca o marmură fină pe care trebuie s-o ferești de o presiune prea mare care ar putea s-o distrugă pentru totdeauna. De cum va afla mulțimea minciunilor lui, va fi pentru ea ca o cădere de la înălțime, va fi indignată și nu-i va lăsa nici o șansă să se explice.

În ce capcană intrase ! Era imposibil să-i spună adevărul Lisei fără a-i pierde încrederea. Și dacă nu-și mărturisea minciunile, nu se mai simțea demn de iubirea ei. Oscilând între infern și paradis, reușise să păstreze între ei un echilibru fragil care-l ajuta să păstreze câteva speranțe ale unei soluții fericite. Până aseară. Ceva de nedescris se produsese ieri. Setea lui de ea îi învinsese voința.

Desigur, nu regreta nimic ! Niciodată vreo femeie nu-l făcuse atât de fericit. Dar descoperise în sufletul Lisei prăpăstii mai adânci decât își imaginase el. Fostul ei soț îi lăsase niște răni prost cicatrizate, niște inhibiții dureroase.

Să-i mărturisească adevărul într-o noapte de dragoste, era și mai greu. Ce ironie ! Cu cât se

simțea mai aproape de Lisa, cu atât i se părea mai imposibil un viitor comun.

Ar fi fost totuși o soluție, dar...

Ușa biroului lui Sam se deschise și o studentă în oceanografie, pe care el o folosea ca secretară, intră să-l anunțe

– Vă caută Lewis la telefon. Echipa are nevoie de dumneavoastră pe vas.

– Spune-i că nu pot să mă duc. În orice caz, nu imediat.

– Dar... o să se infurie... îl cunoașteți bine doar!

Chiar acum când el căuta o soluție pentru el și Lisa ! Dar într-adevăr, îl cunoștea pe Lewis Costa. Ar fi fost puțin spus că șeful departamentului oceanografic, care conducea echipa de cercetători pentru „Black Star”, era lipsit de suplețe de caracter sau de îngăduință.

– Dă-mi-l la telefon ! zise Sam pe un ton energic.

– Alo, Sam ? Vino imediat încoace și adu cu tine...

Vocea imperativă a lui Costa nu făcu decât să accentueze proasta dispoziție a lui Sam.

– Îmi pare rău, îl întrerupse el. Nu pot veni deocamdată. Am de... rezolvat ceva.

– În legătură cu „Black Star” ?!

– Da ! O să-ți explic mai târziu, acum trebuie să plec.

Și închise telefonul fără alte explicații.

De ani de zile, localizarea corăbiei care se odihnea pe fundul mării și găsirea ei, rămăsese visul lui cel mai prețios. Asta îi influențase alegerea specialității și-i orientase cursul carierei. Nici măcar echipei de scufundători, care era formată doar din

prieteni, nu-i dezvăluisese niciodată în ce măsură acest proiect îl obseda să aducă la suprafață corabia aceasta scufundată de două secole, făcea parte din destinul lui. Și iată că dintr-o dată avea în sfârșit ocazia să se dedice trup și suflet acestei sarcini, cu o pasiune fără margini ; și ceva, sau mai bine-zis cineva, devenea mai important decât această căutare obsedantă. În inima lui, „Black Star” și Lisa își disputau primul loc.

Inima lui Sam se strânse, când ușa Lisei rămase închisă cu toate că el sunase cu insistență.

Plecase la Chicago ! Ar fi trebuit să bănuiască ! Nu suportase faptul că el dispăruse în zori. Mai rău chiar, regreta amarnic că făcuse dragoste cu el.

Ajuns aici cu sumbrele lui ipoteze, o tuse discretă îl făcu să se întoarcă.

Imediat, inima îi sări în piept Lisa se afla în fața lui.

Felul lui nervos de a-și trece vârful limbii peste buze îi trezi imediat dorința. Ce n-ar da să culeagă aceste buze umede și fermecătoare ! Să mângâie părul acesta pe care vântul îl făcea să zboare în toate părțile ! Să caute sânii tari și calzi pe sub pulovărul vechi ! Să-i simtă coapsele lungi lipindu-se de ale sale ! Era atât de frumoasă în lumina dimineții, atât de sălbatică, atât de naturală !

Și el ardea de dorința de a i-o spune.

În loc de asta, cu mâinile infundate în buzunarele de la spate ale blugilor, pentru a evita s-o atingă, Sam îi zâmbi, cu o expresie crispată.

— Salut !

— Bună dimineața, răspunse ea pe un ton neutru, înlăturându-și de pe frunte o şuviță rebelă.

Privirile li se întâlneau. Din fericire, ochii lor spuneau mai multe decât ar fi putut s-o facă cuvintele.

— Trebuie să stăm de vorbă, începu Sam cu ceva mai multă siguranță.

— Despre ce ?

— Despre noaptea trecută, bineînțeles !

— Noaptea trecută a vorbit de la sine, după părerea mea. Să vorbim mai degrabă despre dimineața aceasta.

— Iartă-mă că am plecat în grabă...

— De ce ți-a fost atât de teamă ? Că-ți voi cere să continuăm relația ?

— Nu știu, răspunse Sam jalnic. Un lucru e sigur : nu m-am gândit că noaptea se va termina astfel.

Sam văzu o umbră trecând prin privirea Lisei și se grăbi să adauge

— Nu spun că regret ! Mi-a plăcut mult să fac dragoste cu tine, zise el cu o voce răgușită, trecându-și o mână prin păr.

Lisa își țintui privirea în ochii lui.

— Și mie, șopti ea.

Închizând ochii, Sam o atrase spre el și presără sărutări pe părul ei parfumat. Cel puțin nu era supărată pe el pentru ceea ce se întâmplase între ei !

— Hai să ne așezăm pe iarbă, la soare... Aici!... Vreau într-adevăr să-ți vorbesc.

— Ne înțelegem mai bine când nu vorbim, nu crezi ? Nu ți-e teamă că vei strica totul cu cuvinte ?

— Vreau să cred că ceea ce am să-ți spun nu va distruge nimic între noi... La început, credeam

amândoi că nu puteam fi făcuți unul pentru altul, nu-i așa ? Știu că nu corespund idealului tău de bărbat, și...

— Sam ! protestă Lisa cu un aer nefericit.

— Nu este nevoie să te scuzi. Știi doar că părerea este reciprocă ! Nici tu nu corespundeai idealului meu feminin !

— Ce nu-ți place la mine ? întrebă Lisa pe un ton cât se poate de distant.

— Nimic, nimic ! Doar că nu-mi plac femeile sofisticate, asta-i tot... Ți-am văzut sala de baie, știi doar. Ai mai multe pensule și creme decât un institut de înfrumusețare !

— În ochii tăi, este o crimă să încerci să fii frumoasă ?

— Nu asta-i problema ! Tu ești întotdeauna încântătoare. Dar eu te prefer naturală, așa ca ieri... ca astăzi...

Lisa roși la acest compliment.

— Este destul de complicat, știi, explică ea pe un ton șovăitor. La drept vorbind, mie nu prea-mi pasă cum arăt. Dar... mă simt mai în largul meu când arăt impecabil. Înțelegi... asta îi impresionează pe bărbați, îi ține la distanță... și asta îmi dă încredere în mine.

— Cu un gest plin de tandrețe, Sam îi mângâie obrazul.

— Lisa, Lisa... încrederea în sine nu se află pe fundul unui flacon de „Elizabeth Arden” ! Ea se află aici, zise el lovind-o ușor cu degetul pe frunte.

Cum ea își mușca cu nervozitate buza superioară, cu un aer neliniștit pe față, el continuă :

— Tu ai totul ! Frumusețe, talent Ți-ai pierdut încrederea în tine când ai descoperit viclenia soțu-

lui tău. Dar iată că ai reușit să ieși din asta ! Noua ta preocupare este excelentă și-ți va asigura o mare reușită profesională. Și iată cum ai reușit să te împaci cu șederea ta în acest oraș, în această casă pe care o detestai la început.

— Toate astea ți le datorez ție. În primele zile, eram nefericită și singură. Apoi ai apărut tu, și totul s-a pus în mișcare. Munca mea, modul de a privi această casă, relația mea sufletească cu familia Bennett...

— Crezi deci că te-am ajutat... Cred că, într-adevăr, ne completăm bine unul pe altul. Prietenia noastră este solidă. Puține perechi se pot lăuda că se înțeleg atât de bine ca noi.

Cum ea continua să tacă, Sam îi ridică bărbia cu degetul, obligând-o să-l privească în ochi.

— Și apoi, azi-noapte, între noi... a fost ceva atât de puternic, a fost atât de bine cum nu am mai simțit vreodată...

— Și pentru mine la fel, recunosc eu în șoaptă.

Acum ! se îndemnă Sam, simțind un nod în gât. Să joace totul pe o carte !

Atunci, de ce să mai așteptăm marea dragoste, fiecare în colțul lui ? reluă el mângâindu-i mâna. Ce părere ai ?

Sub degetul său, Sam îi simți pulsul Lisei accelerându-se brusc.

— Nu... nu știu, bolborosi ea. Nu sunt sigură că am înțeles prea bine despre ce vorbești.

— Credeam că se înțelege de la sine... Vrei... vrei să te căsătorești cu mine ?

Uluită, Lisei îi scăpă un râs nervos, înainte de a-l întreba :

– De ce să te căsătorești cu o femeie pentru care nu simți decât prietenie ?

– Știi bine că ideea mi se pare simpatică...

– Simpatică ! reluă Lisa pe un ton zeflemitor, imitându-l pe Sam. Este exact ce se așteaptă să audă o femeie de la un bărbat care o cere în căsătorie !

Sam se simțea supus torturii. Cum să-și joace rolul până la capăt ? Când el și-ar fi dorit acum s-o răstoarne pe Lisa pe iarbă, să-i spună că o iubește... Dar decența îl împiedica să facă acest lucru. Se temea că, după aceea, ea va interpreta declarația lui de dragoste ca pe o șmecherie în plus pentru a-și atinge scopurile. Nu ! Era mai bine să pună în aplicare planul pe care și-l făcuse venind aici.

S-o convingă pe Lisa să se căsătorească cu el. Când vor fi uniți prin legături oficiale, îi va fi mai ușor să-i spună adevărul. Bineînțeles, o va apuca o furie nebună. Dar, în momentul acela, el va fi soțul ei, și într-un fel sau altul, va reuși să o facă să-l ierte.

Abia atunci îi va mărturisi dragostea care-l ardea de atâta timp. După ce minciunile vor fi șterse, cuvintele dintre ei vor fi adevărate și ea le va crede.

– Îmi placi enorm, reluă el oftând adânc. Îți admir inteligența, spiritul creator. Astea nu sunt argumente pentru o căsătorie tradițională, dar este un bun punct de plecare. Ce zici ?

Ce-i mai rămăsese să spună ? gândi Lisa. Și ea îl admira. Îi plăcea inteligența lui, îndemânarea, și pasiunea pentru cariera de arheologie marină. Puternica atracție fizică pe care o resimțea pentru el nu mai era de demonstrat ! Și apoi... apoi, îl iubea

din tot sufletul, chiar dacă nu îndrăznea să-i mărturisească. Nu încă.

— Accept, zise ea aproape în șoaptă.

Bucuria care trecu ca o fulgerare prin ochii verzi ai lui Sam o liniști și o umplu de speranță. Degeaba se prefăcea el dezinvolt, poate că simțea pentru ea mult mai mult decât voia să exprime? Lisa se simți dintr-o dată mai puternică. Că el va dori sau nu, ea va ști să transforme legătura lor într-o adevărată poveste de dragoste!

Fără ca ea să-i prevadă gestul, Sam o răsturnă în iarbă.

— Îți mulțumesc! N-ai să regreti, îți promit, murmură el lângă buzele tinerei femei.

Sub presiunea lor, Lisa le întredeschise ușor pe ale ei. Cu vârful limbii, el desenă cu dragoste conturul gurii ei, înainte de a o purta într-un sărut înflăcărat care o lăsă aproape amețită.

Cu toate acestea, o nesiguranță îngrozitoare îi cuprindea mintea. Trebuiau fixate niște reguli clare în această căsătorie puțin obișnuită. Fără așa ceva, ea n-ar putea trăi.

— Sam... oprește-te o clipă. Știu că nu vom face o căsătorie obișnuită, dar... celelalte femei din viața ta... eu n-aș suporta... balborosi ea.

— Nu m-ai înțeles bine! Fidelitatea este înscrisă în contractul nostru. Îți voi pune un inel pe deget și-mi vei purta numele. Vei fi soția mea, din toate punctele de vedere, respectată și alintată.

„Și iubită”, completă Lisa în gând. Fără să pară că este conștient de asta, Sam îi dădea din ce în ce mai multe motive să spere.

– Pentru că tot vorbim, continuă el atingându-i ușor buzele, să vorbim și despre partea materială. Știu că asta te preocupă.

– Oh ! Sam ! Să uităm ce-am spus, te rog... îl imploră ea, încurcată la culme.

– Eu am cu ce să te întrețin, mai mult decât decent... Nu ai de ce să te temi. Îți voi explica toate acestea până sâmbătă.

– Sâmbătă ?

– Nu ne putem căsători mai repede. Sunt o mulțime de lucruri de pus la punct, de dat anunțuri...

– Dar nu ne putem căsători atât de repede, vorbesc serios ! Nu este nimic pregătit ! Nici nu am rochie de...

Cu un gest tandru, el îi puse mâna pe buze și o făcu să tacă.

– Nu începe din nou, Lisa. Nu ai nevoie de nimic special.

– E prea de tot ! N-o să mă mărit totuși în blugi !

– Iar eu, n-o să mă deghizez îmbrăcându-mă în costum din trei piese, pentru ochii tăi frumoși !

Pentru o clipă, se înfruntară din priviri, înainte să izbucnească amândoi în râs.

– Hai să nu mai vorbim de asta ! propuse Sam aplecându-se asupra ei, cu privirea încărcată de dorință. În fond, poți să-ți pui toate jupoanele, toate podoabele și dantelele pe care le vrei. Plăcerea mea de a ți le da jos, după ceremonie, va fi cu atât mai mare. Imediat după ceremonie ! încheie el în timp ce-și strecura o mână febrilă pe sub pulovărul ei.

– Dumnezeu! exclamă Helen observându-i. Iată în ce situații delicate se pun bătrânele doamne indiscrete! Vă aduceam niște gogoși calde. Dar n-are importanță, trec mai târziu... Aveți altceva mai bun de făcut, adăugă ea cu un surâs îngăduitor.

– Nu! Stai, Helen. Vreau să fii prima care află: Sam și cu mine ne vom căsători.

– Ce veste minunată! Ai noroc, tinere. Lisa este o ființă deosebită. Unde va avea loc ceremonia? Sper că nu prea departe, ca să pot asista și eu!

– La Jamestown, răspunse repede Lisa. La Chicago n-am pe nimeni pe cine aș dori să invit.

Helen și Sam schimbă o privire surprinsă, dar nici unul dintre ei nu făcu vreun comentariu.

– Încă n-am organizat nimic, continuă Lisa. Dar mi-aș dori mult să-mi fii martor.

– O bătrână ca mine! exclamă Helen, cu obraji înroșiți de plăcere. De ce să nu alegi pe cineva mai tânăr, care...

– Pentru că vreau să fii dumneata, insistă Lisa.

– În cazul acesta, sunt încântată să accept! Cum să mă îmbrac? Va trebui să ne asortăm rochiile...

Ah, nu! oftă Sam. Femeile nu se gândesc oare decât la toaletele lor?

– Lui Sam nu-i plac decât blugii, explică Lisa pe un ton malițios.

– Blugi? La o căsătorie? Nici să nu te gândești! Așa cum i-am învățat și pe băieții mei, un bărbat nu este niciodată deplasat într-un costum bleumarin, cămașă albă și o cravată discretă.

– Este exact ce mă gândeam să port și eu, replică Sam fără să clipească.

Tresăriră amândoi când auziră niște pași pe gazon.

Cu obrajii în flăcări, cu părul în vânt, Lisa sări în picioare.

— Vei arăta perfect ! Și acum, eu mă retrag. Când iubești, vrei să fii singur pe lume cu omul iubit...

„Când iubești !” La aceste cuvinte, Lisa ridică privirea spre Sam. Ce era mai normal din partea lui Helen decât să-și imagineze că ei se căsătoreau din dragoste ? Ceea ce era însă mai puțin normal, și asta o îngheță, fu amenințarea evidentă pe care o citi în ochii lui Sam. Atenție ! părea să-i reamintească el. Dragostea nu face parte din contractul nostru !

Cu inima plină dintr-o dată de infinită tristețe, ea îi făcu un mic semn cu mâna vecinei care se îndepărta.

CAPITOLUL VIII

Rămasă din nou singură cu Sam, Lisa își alungă repede gândurile negre.

— Deci, ne-am înțeles, în costum bleumarin și cravată ? il întrebă ea pe un ton lejer.

Sam o cuprinse în brațe și-i presăra pe gât mici sărutări pofticioase.

— Ai fi preferat să-i spun lui Helen ce aveam eu de fapt în minte ? Mă întrebam tocmai cât timp îmi va lua să te dezbrac, dacă vrei că știi !

— Și, după părerea ta, cât timp îți va trebui ? murmură Lisa, înfiorată.

Ridicându-și pentru o clipă fața spre ea, Sam o țintui cu privirea lui încărcată de dorință.

— Depinde... cât de mult ții la nasturii tăi...

Cu răsuflarea accelerată, cu inima plină de pasiune, Lisa își trecu mâna prin părul aspru al lui Sam. Apoi, înnodându-și mâinile pe după gâtul lui, se oferi buzelor lui calde și lacome.

Fără a înceta s-o sărute, Sam o ridică în brațe și intrând în casă, începu să urce scara spre primul etaj. Nerăbdător, îi zdrobea buzele cu sărutările lui imperioase, îi mușca ușor pielea catifelată a gâtului, lobul urechii.

Ajuns în cameră, o culcă pe Lisa pe pat și se întinse lângă ea. Cu toată nerăbdarea ce-i ardea degetele, începu s-o dezbrace încetișor. Cu fiecare gest, își spuse el, îi va mărturisi ceea ce nu putea să-i spună prin cuvinte. După ce se dezbracă și el, o atrase pe Lisa în brațele sale. La contactul cu pielea ei mătăsoasă, cu sânii ei tari lipiți de pieptul lui, cu gamba ei lungi și fine împletite cu ale sale, o flacăra de dorință îi incendie tot trupul. O mângâia, o alinta cu mâinile lui lungi și nervoase, cu buzele lui setoase și pătimase, îi explora și cea mai secretă intimitate. Lisa se simți cuprinsă de amețelă, îmbătată de atâta pasiune. Poate că își asuma un risc enorm măritându-se cu Sam, dar o făcea fără nici o reținere. I se va dărui cu tot sufletul. Nu din datorie, nici măcar pentru a-i câștiga dragostea. Ci doar pentru bucuria de a se dărui bărbatului pe care-l iubea.

Cu fruntea acoperită de broboane de sudoare, cu trăsăturile încordate, Sam se ridică puțin deasupra ei.

— Privește-mă ! îi ceru el cu o voce răgușită.

Topindu-se sub privirea lui devoratoare, Lisa își ținu ochii ațintiți în privirea lui Sam în timp ce acesta își apropie ușor coapsele de ale ei. Doar o atingea, trezindu-i simțurile fără a i le satisface, provocându-i o dorință din ce în ce mai vie. Cu părul ei de culcarea grâului copt răspândit pe pernă, cu ochii întredeschiși, Lisa gemea ușor sub greutatea lui, cuprinsă de o dorință la limita suportabilului. Ne-maiputându-se abține, ea își strecură mâinile printre trupurile lor umede și, lipindu-și coapsele de ale lui, îl conduse în adâncul ei. O tresărire violentă îi cuprinse lui Sam tot trupul, smulgându-i un gea-

măt surd. Suplă și vie sub greutatea lui, Lisa își acordă ritmul unduirilor cu ritmul lui. Era un moment de patimă sălbatică, animalică, primitivă... Dar, peste toate astea, eternă și miraculoasă. Purtați din ce în ce mai sus, plutiră o clipă pe creasta înspumată a plăcerii. Apoi, arcuiți unul spre celălalt, de parcă le-ar fi fost teamă că se vor pierde, se scufundară amândoi într-un vârtej de senzații violente și magice.

Ceva mai târziu, epuizați și fericiți, fără să scoată un cuvânt, se scaldau în lumina ce inunda în valuri încăperea. Cu o expresie extaziată pe față, Lisa nu se mai sătura să-și privească iubitul. Totul la el o încânta – trupul cu mușchi puternici și fremătători, pielea ce împrăstia un parfum de ambră... Cu o mână ușoară, alunecă de-a lungul gâtului, îi mângâie torsul, îi atinse pântecul plat de parcă ar fi vrut să ia în stăpânire pentru totdeauna acest corp.

Vibrând sub degetele ei, Sam o contempla, tulburat de inocența pe care o citea în ochii mari, încrezători, care-l priveau. Ah ! De-ar fi putut să-i spună cât o iubește ! De-ar fi putut șterge dintr-o dată toate aceste minciuni care stăteau ca un zid între ei ! Dar încă era prea devreme. Ziua când fusese prevăzută ceremonia părea încă atât de departe... Ar fi putut să strice totul din stângăcie sau din grabă.

Sprijinindu-se într-un cot, o sărută ușor pe frunte și-i netezi părul auriu, cu un aer gânditor.

– De ce nu vrei s-o inviți și pe mama ta la nuntă ?

Lisa se crispă imediat, și ochii ei albaștri deveniră ca cerneala.

— Ar strica totul, ți-am mai explicat ! răspunse ea cu o voce aproape stridentă. Pentru mama, eu nu reprezentam decât un singur lucru cecul lunar pe care trebuia să i-l trimită tata. Când n-a mai fost vorba de cec, n-a scăpat nici o ocazie să mă facă să simt ce povară reprezentam eu pentru ea.

Îngrozit de ceea ce auzea, Sam îi mângâie ușor părul.

— Într-o zi, ea a hotărât că eu trebuie să devin manechin. Era după ce citise un articol în care se povestea despre sumele astronomice pe care le încasează top modelele. Pe vremea aceea aveam șaptesprezece ani. Am acceptat. Aș fi făcut orice ca să-i înving indiferența ostilă față de mine. Ca s-o fac să fie mândră de mine, sau măcar mulțumită... Din nefericire, în fața unui aparat de fotografiat, eu mă crispez și îmi pierd controlul. Oh ! Cât de înjosită m-am simțit.

În ochii întunecați ai Lisei, Sam putea citi ca într-o carte deschisă umilința care încă mocnea.

— Ca o ultimă soluție, mama m-a dus într-un studio unde se făceau fotografii pentru reclamă la lenjeria feminină, destinate unei reviste pentru bărbați. Cred că înțelegi ce fel de revistă ? Când ticălosul ăla de fotograf a pus mâna pe mine fără ca mama mea să ridice un deget pentru a mă apăra, ceva s-a rezolvat în mine. Am urlat că vreau să mă duc la universitate, să studiez artele plastice, și că unul dintre profesorii mei îmi va obține o bursă.

Buimăcit de descoperirea acestei laturi din trecutul Lisei, Sam fierbea.

— Cum a reacționat mama ta ?

— S-a infuriat, bineînțeles ! M-a acuzat că nu sunt o luptătoare. Că îmi abandonez visele din lip-

să de voință. Dar era vorba despre visul ei. Eu mă luptam pentru viața mea. Din ziua în care am intrat la Arte plastice, n-am mai văzut-o. Până la căsătoria mea cu Ron.

— Bănuiam eu... șuieră Sam printre dinți.

— Într-o seară am cinat împreună cu ea. I-am tot trimis cecuri atâta timp cât am putut... și o voi face, fără îndoială, când voi avea posibilitatea.

— Dar de ce?! exclamă Sam pe care indignarea îl sufoca.

— Pentru că este mama mea, și pentru că uneori are nevoie. Poate că într-o zi, când mă voi simți mai puternică, o voi revedea. Deocamdată însă vreau să-mi trăiesc fără complicații viața alături de tine, încheie ea îngropându-și fața lângă gâtul lui Sam.

O străfulgerare de panică trecu prin ochii acestuia. Minte lui tulburată nu putea să lege două gânduri coerente. Lisa își dorea o viață fără complicații... Și el ce-i oferea? Cum să evite să-i zdrobească inima pentru totdeauna?

În creierul lui se înghesuiau una peste alta imagini ale aceleia care se folosise de Lisa, care abuzase de încrederea ei, o mamă nedemnă, incapabilă să-și iubească fiica, o mamă care o exploatare fără rușine. Și profesorul de la universitate, care sub pretextul că încurajează un tânăr talent, o atrăsese în patul său. Pentru ca, imediat după aceea, s-o uite. Soțul ei apoi, acest rechin fără scrupule, care se prefăcuse că o iubește, când Lisa avea atâta nevoie de dragoste. Toți îi făcuseră promisiuni frumoase pe de o parte, pentru a o jefui de sentimente, pe de altă parte.

Și acum, el?

Nu !

Cuvântul explodează în capul lui Sam. El nu se va folosi de ea ! Va încerca doar să-și repare greșelile cu cât mai multă blândețe, încercând pe cât se poate să păstreze o șansă pentru fericirea lor comună.

– Sam ?

Până să-și regăsească o expresie normală, Sam își frecă ușor bărbia de părul ei.

– Ce-ar fi să facem nunta în casa asta ?

– Tot ce vei hotări tu va fi perfect... răspunse el privind-o în sfârșit în ochi.

– Și... faptul că eu n-o invit pe mama, nu trebuie să te împiedice să-ți inviți familia.

– De ce să nu facem sâmbătă doar o mică ceremonie intimă ? După aceea, vom lăsa în grija mamei să organizeze o petrecere mai mare, când totul între noi va fi aranjat.

– Aranjat ?

Mintea lui Sam începu să lucreze cu frenezie.

– În fine, știu eu ?... Detaliile... unde o să locuim, de exemplu.

– Nici măcar nu m-am gândit !

– Normal, îi replică Sam, alunecându-și mâna pe coapsele imbiatoare ale tinerei femei. Ai avut altceva mai bun de făcut în dimineața asta !

– Hai să fim puțin serioși !... Te gândești să locuim în această casă ?

Sam oftă. Lisa îl privea cu niște ochi strălucind de o speranță prost ascunsă. Avea atât de puține tradiții familiale în urma ei încât i-ar sfâșia inima să i le înlăture și pe puținele pe care reușise să le adune de câteva săptămâni încoace. Dar, dacă se va întoarce împotriva lui, în momentul marilor dezvăluiri ?

— Nu ! răspunse el cu o bruschete involuntară. N-ar merge. De ce n-am locui mai degrabă la bordul vasului meu ? adăugă el cu o voce mai mângâietoare.

— Încă nu ți-am văzut vasul, dar... nu cred că ar fi o idee prea bună.

— Pământeano !

— Nu-i vorba de asta... Crezi tu că activitățile noastre amoroase, un pic cam... zgometoase, sunt compatibile cu vecinătatea altor vase ?

— Punct pentru tine ! zise Sam râzând din toată inima. O să găsim noi o altă soluție.

— În fond, mă simt ușurată că nu vrei să locuim în casa asta. De câteva zile, îmi umblă prin cap o idee. Aș vrea să fac în clădirea asta veche un fel de muzeu pentru copii.

Sprijinit într-un cot, Sam o învăluia pe Lisa cu o privire admirativă și pasionată, în timp ce ea își descria proiectul

— Copiii au nevoie să cunoască trecutul istoric, continuă ea pe un ton însuflețit. Muzeul meu nu va fi un loc prăfuit, ci un loc viu, unde tinerii vor avea voie să atingă, să experimenteze... Am putea consacra o sală întreagă legendei despre Elizabeth și Alexandre... o alta legendelor marinărești, piratilor de odinioară... și aș plasa într-un loc potrivit macheta lui „Black Star“ făcută de tine ! adăugă Lisa cu malițiozitate.

— Ce idee formidabilă, Lisa !

— Crezi că am putea găsi pe undeva vreun portret al Elizabethei ?

— Poate în pod ?

— Cum de nu m-am gândit ! În plus, poate că găsim acolo și cufere vechi pline de costume fru-

moase pe care le-am putea expune... Copiii ar avea voie să se și îmbrace cu ele... Sunt atâtea cămine destrămate în zilele noastre. Puștii nu mai au ocazia să cotrobăie prin cuferele bunicilor !

Dintr-o dată, stânjenită de entuziasmul ei copilăresc, Lisa se întrerupse.

— Ce zici tu ? întrebă ea pe un ton nesigur.

— Mi se pare absolut realizabil și interesant, afirmă Sam, fericit s-o vadă entuziasmată.

— Bineînțeles că totul depinde de interpretarea care se va da testamentului lui Myriam. În afară de asta, cine ar emite și cea mai mică obiecție față de acest proiect ? Cu excepția lui Myriam însăși... Tot mă simt un pic vinovată la ideea că i-am trădat ultimele dorințe.

— Cine știe cum ar fi reacționat ea la propunerile tale ? Oricum, acum e moartă. Pe când copiii cărora tu vrei să le oferi acest muzeu sunt vii și au nevoie ca adulții să se ocupe de ei.

Sam se aplecă spre Lisa și, mângâindu-i buzele, șopti

— Ești genială !... și frumoasă ! continuă el sărutând-o pătimaș. Și dulce ! încheie el mângâindu-i cu vârful limbii gâtul. Când te gândești că putem căuta și prin hambare !

— Prin hambare ?

Privirea deja încărcată de dorință a Lisei îl tulbură pe Sam. Cât de repede se aprindea ea sub mângâierile lui ! Ar trebui să fie nebun să prefere acum să umble printr-un hambar prăfuit. Totuși, jocul merita osteneala. Realizarea unui muzeu va însemna o legătură în plus între ei, și trebuia să exploateze imediat proiectul. Dorea ca viețile lor să se

îmbine atât de strâns încât ideea de a trăi fără el să-i fie mai insuportabilă Lisei decât minciunile pe care i le înșirase el. Și apoi, în momentul fatidic, participarea lui cu entuziasm la transformarea casei Bennett în muzeu va fi o probă suplimentară a dezinteresului lui. În acest fel, Lisa va admite poate mai ușor că el acționase împins de soartă, și nu momit de câștig.

— Da, prin pod, prin hambar! zise el, antrenând-o pe Lisa jos din pat. Dacă vrem să prezentăm acest proiect primăriei din Jamestown și oamenilor din cartier, trebuie să știm despre ce vorbim.

După ce își trase în grabă blugii și tricoul, Sam o ajută pe Lisa, cu toate protestele ei amuzate, să-și pună și ea hainele. Acum, aproape de treizeci de ani, descoperea cu plăcere că este aproape la fel de erotic să îmbraci o femeie ca și atunci când o dezbraci și, de câteva ori, fu cât pe-acți să se rostogolească cu ea pe patul larg. Reuși totuși să se abțină și o conduse alergând și râzând până la scara aproape dreaptă ce ducea în pod.

Aici, domnea o ordine meticuloasă. De-a lungul pereților erau îngrămădite cutii de carton pline, fără îndoială, cu cărți vechi, cu porțelanuri fine, cu obiecte desperecheate.

Lisa se repezi spre cufere. Se așeză pe jos și începu să scoată în jurul ei, cu exclamații de plăcere, rochii puțin decolorate, uniforme sclipitoare, mănuși de dantelă, pălării cu voalete învechite.

Sprijinit de niște cutii de carton, cu mâinile în buzunare, Sam își ascundea cu greu emoția. Fetița lipsită de tată, dominată de o mamă actriță, Lisa devenise această femeie adultă, așezată în genunchi într-un pod, în căutarea copilăriei ei pierdute.

În clipa aceasta, Sam ar fi dat orice să poată schimba cursul istoriei personale a Lisei. Dar trecutul nu poate fi schimbat. Nu putea decât să construiască un viitor pentru femeia vieții lui. Îi va oferi tot ceea ce ei îi lipsise până acum dragoste, siguranță materială și morală. Împreună vor forma o familie. Viața lor va fi scutită de orice urâțenie, de orice meschinărie. Doar frumusețea, armonia, iubirea lor vor umple zilele.

— Cu ochi zâmbitori, Lisa se întoarse spre Sam.

— Ah, nu ! Nu-i de joacă ! Trebuie să faci și tu ceva. De ce nu te ocupi de cutiile alea de carton din spatele tău ?

— La ordinele dumneavoastră ! răspunse el cu o parodie comică de salut militar.

Pe vremea când imaginase tot felul de planuri pentru a pătrunde în această casă, explorarea podului reprezentase unul din obiectivele principale. Și iată că acum prioritățile se schimbaseră cu totul ! Nu pentru că el ar fi renunțat să caute în casă vreun indiciu asupra amplasamentului lui „Black Star“ Doar că nu voia s-o facă pe ascuns de Lisa. Pentru o clipă, gândul la Lewis și la toată echipa care lucra la acest proiect, îl făcu să se simtă cu conștiința încărcată. Preferă să nu se gândească la injurăturile pe care patronul său, furios de absența lui, i le va adresa !

În momentul în care Sam începu să miște câteva cutii pentru a-și ușura căutările, vârful pantofului i se prinse într-o scândură desfăcută a podelei. Meșterul din el reacționează imediat și, cu călcâiul, încearcă să o pună la loc. Dar zadarnic.

— Ai vreo problemă ? întrebă Lisa venind lângă el.

— Scândura asta încăpățânată ! îi explică el lovind cu piciorul din ce în ce mai tare.

— Atenție, Sam ! strigă Lisa râzând. Nu am nevoie de un soț schilodit !

Ghemuit jos, el apăsa acum cu amândouă mâinile bucata de lemn fără a reuși însă s-o miște nici un deget. Atunci trase de un capăt al scândurii, cu aceeași ardoare cu care bătuse în ea puțin mai devreme. Cu vârful unui cuțit pe care-l purta mereu asupra lui, încercă să facă o pârghie.

— S-a umflat lemnul... E de ajuns să-i dau o rindea ca să...

Sub efectul mișcărilor lui succesive, scândura cedă. Sam și Lisa scoaseră deodată un strigăt de surpriză. Chiar și în penumbra podului, lumina difuză permitea să se vadă, înțepenită sub o scândură, o cutie al cărei capac era decorat cu diamante negre dispuse în stea.

Sam căzu în genunchi și reuși să scoată cutia.

— Privește ! murmură Lisa îngenunchind alături de el. O stea neagră... Crezi că există vreo legătură cu... da, bineînțeles...

— Incredibil că această casetă a stat atât de mult timp în podul ăsta, fără ca nimeni să dea de ea...

— Sunt atât de ciudați cei din familia Bennett ! Poate că știau de existența acestei casete, dar nu voiau să mai dezgroape un incident atât de scandalos pentru familia lor. Sau poate secretul a fost atât de bine păstrat, încât s-a pierdut pentru generațiile următoare.

— Mi-ar plăcea să-i pun câteva întrebări lui Myriam Bennett !

– Deschide caseta ! îi sugerează Lisa.

– Ești de acord, dintr-o dată, să cotrobăi prin secretele familiei ?

– Nu-i același lucru ! N-am găsit această casetă sub salteaua unei femei care abia a murit...

Ce minte complicată ! gândi Sam zâmbindu-i cu tandrețe Lisei. Cu o grijă infinită, el manevră mica incuietoare din argint și săltă capacul. Gol.

Amândoi scoaseră în același timp un oftat dezamăgit.

– Cine s-o fi străduit atât să ascundă o casetă goală ? întrebă Lisa pe un ton necăjit.

– Cine ar da dispoziții prin testament ca această casă familială să fie rasă de pe suprafața pământului cu buldozerul ?

– Înțeleg... tu crezi că nebunia e ereditară ?

Râzând de ideea ei, Sam tot pipăia cutia pe toate părțile. Când degetele lui atinseră capitonajul capacului, simți ceva sub catifeaua decolorată. Trase cu unghia și desfăcu țesătura fragilă. Bătăile inimii se accelerară.

– Despre ce este vorba ? întrebă Lisa surescitată.

– Se pare că sunt trei documente, îi explică Sam examinând descoperirea. Atât de vechi și uscate, încât mi-e teamă să nu le distrug... iată, un bilet.

Rar, Lisa citi peste umărul lui, cu voce tare

– „Dragostea mea, sunt sigur că vei înțelege importanța acestor documente. Ți le încredințez până

în ziua când viața mea va depinde de ele. Să dea Dumnezeu ca, atunci, tu să mi le aduci. A' A... de la Alexandre Brandon, presupun ?

Sam încuviință din cap. Se simțea îngrozitor de sfâșiat. Pe de o parte, curiozitatea lui nestăpânită îi cerea să deschidă și celelalte documente cât mai repede. Pe de altă parte, se temea ca implicarea lui directă în ceea ce era în legătură cu „Black Star” să nu fie prea evidentă pentru Lisa.

— Grăbește-te ! Mor de nerăbdare !

Cu mișcări lente, despături cu un oarecare regret și al doilea document și îl cite.

— Este un fel de imputernicire prin care... regele Angliei îl autoriza pe Brandon, într-un mod foarte oficial, să scufunde orice corabie dușmană.

În inima lui Sam, pentru scurt timp, o satisfacție intensă înlocui temerile pe care le simțise mai înainte cu câteva clipe. În sfârșit ! După toți acești ani de nesiguranță, ipotezele lui erau confirmate. Ținea în mâinile lui dovada de netăgăduit că Brandon fusese un corsar sub comanda regelui și nu un nelegiuit, cum vruseseră să lase să se creadă cei care îl condamnaseră.

Când luă al treilea document, istoricul din el știa de acum ce va citi ; erau două foi împăturite împreună.

— Permisele de trecere a două corăbii franceze pe care le jefuise Brandon.

— Permise ? Ce-s astea ? Sam ! Răspunde-mi ! Ce reprezintă aceste hârtii ?

— Scuză-mă, îi răspunse tânărul de parcă s-ar fi trezit dintr-un vis. Asta înseamnă că Brandon nu mințea : în timpul procesului său, el a afirmat că

Bennett și asociații aceștia supervizaseră activitatea lui pe mare, că primise chiar din partea regelui împuternicire, dându-i oarecum dezlegare pentru acțiunile lui. Asta vrea să mai spună că două dintre corăbiile jefuite, care s-au dovedit mai târziu a fi engleze, aveau înălțat steagul francez atunci când Brandon le-a atacat. Asta legitima atacul lui Brandon, din moment ce pe vremea aceea Franța era dușmanul Angliei.

— De ce căpitanul unui vas englez ar fi înălțat steagul francez ?

— Este complicat... Odinioară, mărilor nu erau atât de sigure ca în zilele noastre. Pirații erau cei ce făceau legea, în serviciul celui care plătea mai mult, indiferent de steagul pe care-l arborau pe catarg. De nevoie, un căpitan, chiar cinstit fiind, care voia să-și salveze corabia și încărcătura, avea mai multe steaguri, mai multe scrisori de împuternicire de care se folosea dacă era cazul. Altfel spus, o înșelătorie ! Din nefericire, căpitanul despre care este vorba și ale căruia au fost cele două vase, nu a făcut alegerea cea bună !

— Vrei să spui că Brandon i-a luat drept dușmani, și de aceea i-a scufundat ?

— Da. Cea mai mare parte a piraților nu se interesau decât de pradă. După aceea, scufundau corabia. Sau, dacă erau într-o dispoziție mai bună, o lăsau în derivă, fără pânze. Un corsar nu lua cu totul o corabie decât dacă-i plăcea ceva la ea. Ceea ce s-a întâmplat și cu cea pe care Brandon a rebotezat-o „Black Star” !

— Are vreo legătură cu caseta ?

— S-ar putea. Când Brandon o fi găsit-o pe corabie, s-a gândit probabil că ar fi un frumos ca-

dou pentru Elizabeth. Și steaua din diamante negre de pe capac i-a dat ideea numelui.

— Și eu care mă gândeam că numele corăbiei are o origine mai romantică... de exemplu, culoarea ochilor Elizabethiei.

— Eu nu știu nimic despre culoarea ochilor Elizabethiei, zise Sam mângâindu-i obrazul. Dar ai tăi mi-ar inspira cu siguranță un nume pentru un vas cu pânze. Sunt atât de frumoși ! Nu sunt reci ca diamantele. Îmi place albastrul cald al ochilor tăi și flacăra care dansează în ei mereu... „Blue Fire”. Frumos nume pentru un vas cu pânze, „Focul albastru” ce zici ?

— Oh, Sam...

Dumnezeule ! Ce imprudență comisese ! În ochii Lisei, tulburați de declarația lui, Sam înțelesese că ea se pregătea să-i mărturisească dragostea ei. Nu ! Nu acum. Nu imediat. Cu teama în suflet, el încercă să schimbe subiectul.

— Dar eu dacă aș boteza un vas în onoarea ta, nu l-aș scufunda, așa cum a făcut Alexandre !

Umerii Lisei căzură o clipă sub greutatea dezamăgirii.

— Pari că știi foarte sigur ceea ce s-a întâmplat... remarcă ea în sfârșit.

— Documentele acestea o atestă ! Faptul că el i le-a încredințat Elizabethiei arată că Alexandre se temea de ceva. Ca să protejeze corabia și încărcătura ei, era de ajuns s-o scufunde. Dar a avut intuiția că documentele care-i dovedeau nevinovăția ar putea să dispare dacă autoritățile ar fi pus mâna pe ele. De aceea le-a încredințat mâinilor cele mai sigure care existau, acelea ale iubitei lui.

Asta voia el să spună în scrisarea pe care i-o adresase prietenului său și pe care noi am citit-o la Boston : „documentele care îl vor salva se găsesc în „Black Star” Înțelegi ?

Piesele jocului se așezau încet-încet la locul lor în mintea lui Sam.

— Se referea la această casetă, și nu la corabie ! Dacă n-ar fi fost așa, ca un bun marinăr ce era, ar fi spus „la bordul lui Black Star”. Prin intermediul prietenului său, el încerca s-o facă să înțeleagă pe Elizabeth că în caseta pe care i-o oferise se găseau documente prețioase pe care ea trebuia să i le aducă la procesul lui.

— Ceea ce ea n-a făcut...

Sam percepea nota de dezamăgire din vocea Lisei.

— Fără îndoială că n-a putut..., îi explică el pentru a-i mai îmbuna inima. Mai întâi, știm că ea n-a primit mesajul lui, pentru că acel prieten i-a trădat pe Brandon. După aceea, poate că ea nici n-a văzut vreodată caseta. S-ar putea ca Jonathan Bennett s-o fi interceptat. Știm doar că el a făcut tot ce-a putut pentru a o convinge pe fiica sa că Brandon nu urmărește, făcându-i curte, decât să-și cumpere un nume și o situație socială decentă.

— Și tu crezi că ea l-a crezut pe tatăl său ? întrebă Lisa pe un ton ce aducea mai mult a acuzație decât a întrebare.

— Așa credeam... până ce am întâlnit o Bennett în carne și oase ! Acum, nu mai știu ! La drept vorbind, eu înclin spre versiunea pe care ți-am expus-o deja când Alexandre a evadat din închisoare, a venit să-și ia iubita care îl aștepta cu pasiune.

Aplecat spre Lisa, Sam o sărută și-și strecură o mână prin decolteul bluzei. Fericit că simte respirația tinerei femei accelerându-se, se jucă o clipă cu breteaua sutienului, apoi se folosi de ea pentru a o trage spre el. Mângâindu-i cu o mână părul blond, o ținu strâns lipită de el apoi îi cuprinse buzele într-un sărut pătimaș.

— Sam ! Încetează ! murmură Lisa când putu să-și tragă sufletul. Trebuie să facem ceva cu caseta asta. Sunt diamante adevărate, observi ?!

— Îmi întrerupi sărutul doar pentru atât ? o întrebă el cu vocea lui cea mai senzuală.

— Am să te sărut eu și mai bine când caseta va fi în siguranță ! îi replică ea alintându-se. Unde am putea s-o punem ?

Sam știa prea bine ce trebuia făcut cu caseta. Dar nu era momentul pentru mărturisiri. Un acut sentiment de culpabilitate îl făcu să întoarcă privirea.

— De ce să nu mi-o încredințezi mie ? îi propuse el ridicându-se. O voi pune într-un seif la universitate, până când vom găsi o soluție mai bună.

— Bună idee ! Ai putea s-o duci singur ? Eu am niște planuri pentru azi după-amiază...

— Planuri ?

— Mă duc să fac niște cumpărături pentru o nuntă, închipuie-ți !

Cu caseta pusă neglijent sub un braț de parcă aceasta n-ar fi reprezentat pentru el concretizarea unor ani întregi de vise și ipoteze, Sam o însoți pe Lisa până la parter. După un lung sărut, plin de regrete că trebuie s-o părăsească, el se îndreptă spre universitate. De data aceasta îi va aduce lui

Lewis Costa dovada de netăgăduit a prezenței corăbiei „Black Star” undeva în largul coastei ! Cu ordinatoarele lor, nu vor avea decât să găsească fără întârziere vasul. Oceanul le va înapoia astfel ceea ce ținuse în captivitate aproape trei secole !

Se realiza în sfârșit visul cel mai prețios al lui Sam ! Acela pe care îl purta în secret de pe vremea când bunicul lui îi vorbise pentru prima oară despre ruda lor îndepărtată, corsarul din familia lor. Căpitanul Alexandre Brandon.

Atunci, de ce nu putea să... bucare mai

În seara aceasta, Sam formă el numărul de telefon, de bunăvoie. Deși era târziu, nu se îndoi că va răspunde cineva. Roger – un împătimit al muncii – nu se înconșura decât de oameni muncitori ca și el !

– Biroul Tillinghast, vă ascult, zise o voce feminină la celălalt capăt al firului.

– Aș putea vorbi cu domnul Tillinghast, vă rog ? Sunt Sam Ravenal.

– Îmi pare rău, domnule, tocmai a plecat. În plus, lipsește toată săptămâna. Pledează la niște procese în afara orașului.

Era prea frumos ca să fie adevărat ! Nici un Roger care să-i explice că făcea o greșală monumentală. Era oare un semn bun pentru el și Lisa ?

– Aș putea să-i las un mesaj ? Nu este nevoie să încercați să dați de el, nu este nimic urgent. Spuneți-i că în legătură cu afacerea despre care

am vorbit zilele trecute, lucrurile sunt pe calea cea bună. Și mai spuneți-i că mă însor sâmbătă, o să înțeleagă el.

— De acord ! Ii las mesajul pe birou. Il va găsi la întoarcere și... felicitări !

— Mulțumesc ! îi răspunse Sam cu un zâmbet larg înainte de a închide.

CAPITOLUL IX

Săptămâna următoare fu pentru Lisa un șir lung de bucurii. N-ar fi crezut niciodată că dragostea ei pentru Sam ar fi putut deveni mai puternică pe zi ce trecea. O cuprinsese, pur și simplu, în întregime, încât atunci când primi răspunsul entuziasmat al editorului, acesta nu fu pentru ea decât cireașa din vârful prăjiturii ! Nu numai că editura îi semnase un contract ferm, dar îi oferea și un avans substanțial care punea capăt problemelor ei materiale.

Sam se arăta a fi un logodnic minunat. Vestea reușitei ei profesionale îl încântase dar nu-l surprinsese, așa cum îi spusese în timp ce o săruta pătimaș. Între cumpărăturile făcute pentru luna lor de miere — prevăzuseră o croazieră la bordul vasului lui Sam — și pregătirile pentru nuntă, aveau împreună discuții lungi despre muzeu. Și în legătură cu acest subiect, Lisa găsea valoroasă susținerea constantă și eficientă a lui Sam. De comun acord, luaseră legătura cu primarul din Jamestown, cu Societatea de protecție a monumentelor istorice și cu executorul testamentar al lui Myriam Bennett, a cărui reacție pozitivă depășise așteptările lor. Domnul Fredericks căutase chiar un mijloc legal de a declara nule și neavenite ultimele dorințe ale bă-

trânei doamne, în care caz oraşul va face toate eforturile posibile pentru a găsi capital privat în vederea fondării muzeului.

Pentru prima oară în viaţa Lisei, totul decurgea cum nu se poate mai bine. Ca şi cum dintr-o dată, cu o baghetă magică, destinul gonise ceaţa, grijile împovărătoare, rănilor necicatrizate.

De data aceasta, venise şi rândul ei să fie fericită şi nu se mai plângea de tăcerea lui Sam în privinţa sentimentelor lui. Nu erau mai valoroase faptele decât cuvintele cele mai dulci? Aşa că, se considera o femeie răsfăţată de soartă! Sam se purta ca un amant prevenitor şi pasionat, atent la cele mai mici dorinţe ale ei.

Doar o umbră, neînsemnată şi fugară, trecea uneori, în clipele cele mai neaşteptate, peste atâtă fericire. Nu era chiar o îngrijorare, nu. Mai degrabă o enigmă pe care ea trebuia s-o dezlege. Mai târziu însă, când va avea timp.

Aceasta apăruse din după-amiaza când, braţ la braţ cu Helen, dăduseră o raită prin magazine în căutarea rochiei de mireasă celei mai potrivite. După ore întregi petrecute în faţa vitrinelor, Lisei îi căzuse cu tronc o rochie de mătase gen furou, de culoarea piersicii, brodată în întregime de mână, cu mâneci lungi şi strâmte. Hotărâse că asta va fi rochia, şi nu alta!

Cu braţele pline de pachete, cele două femei făcuseră apoi un popas într-un salon de ceai.

— Costumul meu taylor bleumarin va merge foarte bine cu rochia dumitale! remarcase Helen cu un aer fericit. L-am purtat o singură dată, la nunta fiului meu. Îţi mulţumesc că îmi dai ocazia să-l mai

pun o dată ! Și, mai ales, la o ceremonie atât de romantică...

— Romantică, dar foarte simplă... Vom fi doar șapte, dacă-l punem la socoteală și pe chelner ! Mă întreb dacă n-ar fi trebuit să-i invit pe toți vecinii...

— De ce ?

— La urma-urmei, este datoria lor, a voastră a tuturor, că eu l-am cunoscut pe Sam... Dacă avocatul dumneavoastră, Roger Tillinghast, nu m-ar fi găsit și nu mi-ar fi cerut să vin la Jamestown...

Cu sprâncenele încruntate, Helen o întrerupse

— Despre ce vorbești, copila mea ? Noi n-am solicitat niciodată serviciile unui avocat ! Cum am fi putut plăti onorariile pe care le cer camenii ăștia ?

— În sfârșit, Helen... În seara în care ne-am cunoscut mi-ai spus că este un noroc că domnul Tillinghast a putut să pună mâna pe mine...

— Așa este ! E un noroc pentru noi toți. Dar asta nu datorită nouă ! Noi suntem doar o asociație a vecinilor, fără prea mari resurse materiale. Ne mulțumim doar să trimitem scrisori la primărie atunci când ceva nu merge așa cum vrem... Poate că domnul Fredericks a întreprins aceste cercetări ?

— Nicidecum ! În calitatea lui de executor testamentar, nu este în măsură să se opună dorințelor clienței sale. Mi-a explicat asta, pe vremea aceea.

— Domnul Tillinghast ți-a spus cumva că lucrează pentru noi ?

— Mi-a dat să înțeleg asta. Cecurile pe care mi le trimite vin de la biroul lui și sunt semnate de el. Așa că nu ne dau nici un indiciu...

— Mă întreb, din ce motiv o fi mințit ?

— Și eu... replicase ea cu un aer visător.

Când îi vorbise lui Sam despre acest lucru, el nu-i dăduse prea mare importanță.

— Telefonează-i lui Tillinghast și întreabă-l ! îi sugerase el.

În aceeași seară, când telefonase, nu auzi decât vocea impersonală a unui robot. În ziua următoare, secretara avocatului o informase cu amabilitate că patronul său va lipsi până la sfârșitul săptămânii.

Văzând-o atât de preocupată, Sam îi dăduse atunci cel mai înțelept sfat — să amâne până după călătoria lor de nuntă elucidarea acestui detaliu. Și numai Dumnezeu știe că nu i-a fost prea greu să-l asculte ! Oricum, în gândurile ei, nimic nu lua locul bărbatului vieții ei mai mult de câteva minute.

Spre bucuria ei, Sam acceptase — deși nu fără greutate — să nu doarmă cu ea în același pat până după nuntă. Ideea, romantică la origine, le cam dădea bătaie de cap, dar abținerea abia că le crea preludiul plăcerii care-i va cuprinde în curând.

Așadar, vineri seara când își lua la revedere de la Sam, Lisa se simțea ușoară și bucuroasă. Acest supliciu liber consimțit nu va fi în curând decât o amintire ! De mâine, va fi a lui pentru totdeauna.

Ziua următoare se trezi sub un cer senin și o mare mângâiată de soare. Încuiată în sala de baie, Lisa se simțea ca într-o crisalidă. Jos, în camera mare, Helen și un prieten de-al lui Sam se ocupau de toate. După o baie prelungită, zâmbi imaginii

din oglindă în timp ce-și punea un body de dantelă albă, îndrăzneț și ademenitor și pentru un sfânt. Își prinse ciorapii de portjartier. Era cadoul ei pentru Sam în noaptea nunții ! Închizând ochii, savură anticipat reacția lui Sam când va începe s-o dezbrace și-i va descoperi lenjeria.

Aruncă un ochi spre ceas. Era nouă și jumătate, trebuia să sosească băiatul cu florile. Apoi vor veni chelnerul, pianistul. Fiecare avea azi rolul lui în casă. Dar ea ? Cum să-și facă mai ușoară așteptarea, acum că pusese o ultimă tușă machiajului său ? Discret, așa cum îi plăcea lui Sam.

Ridică în mod automat telefonul și formă numărul lui Roger Tillinghast. Într-o sâmbătă dimineață avea puține șanse să-l găsească, dar măcar să încerce din moment ce tot nu avea altceva mai bun de făcut.

Spre marea ei uimire, chiar de la primul apel răspunse o voce masculină.

— Alo ?

— Lisa Bennett este la aparat...

— Ah !... Felicitări, draga mea !

Deja era la curent ? Hotărât lucru, orășelele astea mici nu aveau pereche în a face să circule veștile !

— Mulțumesc... Vă telefoniez pentru... Ați putea să-mi spuneți numele persoanei care v-a plătit pentru a mă găsi ?

— Poftim ? Sper că glumești, domnișoară ? Cu siguranță că Sam ți-a...

— Ce amestec are Sam în povestea asta ? il întrerupse Lisa, cu gândurile dintr-o dată învălmășite.

— Uite ce este... m-ai luat prin surprindere. Nu am la îndemână dosarele. Am mai vorbit despre toate astea la ultima noastră întâlnire de la biroul meu.

— Vecinii lui Myriam Bennett v-au cerut să mă căutați, da sau nu ? întrebă sec Lisa.

— Nu chiar, admise stânjenită vocea de la celălalt capăt al firului.

— În cazul acesta, pentru cine lucrați ?

— Mi-e teamă că nu pot să dezvălui asta, îi răspunse Roger Tillinghast pe un ton ferm. Sunt legat de clientul meu prin secretul profesional. El dorește să rămână anonim.

— Ați pomenit de Sam, adineaori. Despre ce spuneți că trebuie să-mi fi vorbit ? V-a contactat ?

Dragul de Sam ! se înduioșă Lisa. Văzând că enigma aceasta nu-i dădea pace, apelase chiar la la avocat. Dar, în cazul acesta, de ce nu i-a spus ?

— Da... ezită domnul Tillinghast. Dar într-o zi ca asta uită toate problemele, Lisa. la partea bună a lucrurilor : oricine ar fi fost persoana pentru care lucrez, ți-a permis să reînnozi legăturile cu trecutul dumitale...

— Nu aceasta e problema ! îi replică Lisa pe un ton sec. Nu-mi place să fiu manevrată.

— Persoana despre care este vorba nu-ți vrea nici un rău. De fapt, motivele lui pentru a te găsi nu aveau nimic de a face cu dumneata.

— Deci, clientul dumneavoastră este un bărbat ! triumfă Lisa.

— S-ar putea...

— De ce să nu-mi spuneți cum îl cheamă ? S-ar zice că ați fi fost mai dispus să vorbiți cu Sam !

— Iar eu te sfătuiesc să faci neapărat la fel !

Lisa simți că-i tremură picioarele. Închise ca un automat telefonul. Ce voia să insinueze domnul Tillinghast ? Cu mintea încărcată de întrebări, se aplecă pe fereastră ca să inspire adânc aerul curat.

În fond, acum știa absolut tot ! Adevărul sărea în ochi în așa măsură, încât Lisa avu dintr-o dată impresia că, undeva în adâncul sufletului ei, îl știuse întotdeauna.

Sam ! gemu ea, în timp ce o transpirație rece i se prelinse pe șira spinării. Cine altul, în afară de el, se putea interesa atât de mult de această familie, de această casă, încât să-și dea atâta osteneală și să cheltuiască atâția bani pentru a găsi moștenitorul legitim ?

Și, în timp ce o parte din ea accepta crudul adevăr, cealaltă parte îl refuza cu energia disperării. La urma-urmei, ce câștigase Sam ascunzându-i adevăratele motive ale acțiunii lui ? Nu era vorba despre casă, în nici un caz ! Știuse de la bun-inceput că ea nu vruse să păstreze casa strămoșilor ei, presupunând că testamentul ar fi putut fi atacat. Pe de altă parte, el o susținuse chiar din prima clipă, atunci când ea hotărâse să transforme casa în muzeu ! Și, când domnul Tillinghast luase legătura cu ea, Lisa nu poseda nimic care ar fi putut atrage un vânător de zestre.

Nu ! Nu putea fi vorba de Sam ! Totuși, trebuia să aibă sufletul împăcat. Poți să-i juri fidelitate și dragoste unui bărbat de care te îndoiești câtuși de puțin ?

Lisa trase cu putere aer în piept. Va coborî, îl va întâlni pe Sam, îi va pune această întrebare — pentru liniștea ei — și totul va reintra în normal.

În timp ce cobora scara, un zâmbet aproape increzător îi apăsă pe buze. Auzea parcă deja răspunsul lui Sam „Bineînțeles că am apelat la Roger Tillinghast pentru a te găsi ! Ce alt mijloc ar fi putut avea un bărbat ca mine pentru a-și găsi o soție ?” Și vor izbucni amândoi în râs.

La parter, fiecare se ocupa cu febrilitate de ceea ce mai era de făcut în ultima clipă. Buchetele de trandafiri albi și galbeni îi încălziră inima Lisei. Era nunta ei astăzi ! Masa era deja aranjată în sufragerie, cu argintăria familială strălucind, cu paharele din cristal vechi. Helen făcuse bine lucrurile !

În mod instinctiv, Lisa se îndreptă spre micul salon. Îl văzu pe Sam în picioare, lângă fereastră. Îmbrăcat într-un smocking cu o excelentă croială, cu o cămașă albă ce-i puneă în valoare fața bronzată, era mai frumos și mai seducător ca niciodată ! Inima Lisei se umplu de iubire când el își ridică ochii spre ea și o învălui cu o privire de pură adorație.

În aceeași clipă, Lisa simți niște degete nervoase prinzându-i brațul.

— Nici să nu te gândești, copila mea ! Mireasa nu trebuie să vadă mirele înainte de ceremonie. Întoarce-te repede în camera ta.

— Stai puțin, Helen ! îi ceru Lisa fără a-l pierde din ochi pe Sam. Trebuie mai întâi să-i pun lui Sam o întrebare în legătură cu ceea ce mi-a dezvăluit domnul Tillinghast.

La aceste cuvinte, Lisa văzu fața lui Sam descompunându-se. Orice întrebare păru dintr-o dată inutilă. Într-o singură clipă, visele ei de fericire se spulberară. Cu gura uscată, cu mâinile tremurânde, își aținti privirea în ochii opaci ai lui Sam.

— Tu ai fost cel care s-a folosit de serviciile domnului Tillinghast pentru a mă găsi ? întrebă ea cu o voce plată.

— Da.

— Ceurile pe care le primesc sunt de la tine ?

— Da...

— În prima zi, în parc...

Vocea Lisei se frânse și i se păru că vede trecând prin ochii lui Sam o licărire de suferință. Fără îndoială, din cauza neplăcerii de a fi fost descoperit ! se gândi ea cu amărăciune.

— În parc, continuă ea cu o voce ceva mai sigură, atunci știai deja cine sunt ?

— Da.

Da... Da... El nici măcar nu încerca să nege, își zise Lisa, de fiecare dată când răspunsurile lui îi făceau praf și ultimele iluzii ce-i mai rămăneau. Totul se petrecea ca și cum bucăți întregi din viața ei viitoare se prăbușeau într-un zgomot asurzitor. Se simțea acoperită de un val înghețat, de un gol îngrozitor.

— Ieși de aici ! zise ea cu o voce metalică.

— Nu este ceea ce crezi tu ! încopu Sam făcând un pas spre ea.

Se opri însă imediat, îngrozit de expresia de pe fața tinerei femei, o expresie sfidătoare și de repulsie. Ea se retrase pentru a scăpa de apropierea lui și se lipi de peretele din spatele ei.

Sam se întoarse spre cei câțiva invitați care apăruseră în ușa salonului.

— Lisa și cu mine avem nevoie de un moment de intimitate, zise el cu o voce de nerecunoscut.

— Tu trebuie să ieși de aici, nu ei ! strigă Lisa.

Dar deja Helen îi împingea pe toți spre sufragerie, închizând ușa salonului. Sam o cuprinsese cu fermitate pe Lisa în brațe.

— Nu mă atinge ! N-ai să mă mai atingi niciodată ! țipă ea izbucnind în plâns.

În ciuda protestelor ei, el nu-i dădu drumul.

— Asta o să mai vedem noi... îi replică el, acoperindu-i fața cu sărutări arzătoare.

— Încetează ! strigă ea, cu lacrimi de frustrare în ochi.

— Atunci alege ! Ori mă lași să-ți vorbesc, ori nu-ți dau drumul din brațe ! Dar nu-ți voi permite să ridici un zid între noi.

— Un zid de minciuni ! Pe care tu însuți i-ai ridicat !

Învins, Sam își lăsă brațele să-i cadă de-a lungul corpului și o privi pe Lisa în ochi.

— Ai dreptate... A trebuit să trăiesc cu această povară și, încă din prima zi, am fost cuprins de remușcări.

— Remușcări ! Nu în așa măsură încât să remediez situația !

— Te înșeli ! Dimpotrivă, am făcut tot ce mi-a stat în putință. Peste o oră, am fi fost căsătoriți, și așa fi putut în sfârșit să-ți spun tot adevărul.

— Oare ai înnebunit ? De săptămâni întregi te folosești de mine, și credeai că, mărturisind totul după căsătoria noastră, lucrurile s-ar fi aranjat ca la semnul unei baghete magice ?

Umerii lui Sam căzură.

— Bun. Recunosc, pentru ușurarea ta, că nu mi-ai făcut niciodată declarații de dragoste. Dar... continuă ea în timp ce-i lovea cu pumni furioși pieptul lui Sam, onoarea, cinstea ta, unde sunt ?

— Când este vorba despre tine, nu prea am simțul onoarei, într-adevăr. Aș face orice ca să te păstrez... fără să folosesc violența, bineînțeles. Și încă... nici de asta nu sunt așa sigur...

Pe Lisa o cuprinse un fel de amețală. Se așteptase, fără îndoială, la sarcasme din partea lui, sau chiar la tăgăduiri încăpățănate. Dar emoția, modestia cu care el se apăra o descumpăni. Dezorientată, își sprijini capul de peretele din spatele ei. Încet-încet, furia o părăsea, în același timp cu toată energia ei.

— Nu mai înțeleg nimic... murmură ea.

— Se pare că-mi este destul de greu să mă fac înțeles de tine, răspunse Sam cu un surâs timid. Nu ai înțeles imediat, atunci când te-am cerut în căsătorie... și nu vrei să înțelegi nici acum, când îți spun că te iubesc.

Lisa îl fixă pe Sam cu ochii ei mari albaștri înlăcrimați, incapabilă să scoată o vorbă.

— Te iubesc, repetă el cu o voce încărcată de dorință.

Își trecu mâna, într-un gest tandru, pe obrazul tinerei femei. De data asta ea nu se mai feri de mângâierea lui, dar neîncrederea pe care Sam o citi în privirea ei îi frânse inima.

— Atunci, de ce spuneai că nu mă iubești? îl întreabă ea în sfârșit.

— Pentru că, la momentul potrivit, tu să crezi în dragostea mea... Hai să ne așezăm, zise el trăgând-o aproape forțat spre canapea. Îți voi explica.

— Nu este nimic de explicat.

— Numai vorbindu-ne și ascultându-ne unul pe altul putem ieși din impasul ăsta.

Râsul sarcastic și înghețat al Lisei avu asupra lui Sam efectul unei lovituri de pumnal.

— Inutil ! Totul s-a sfârșit între noi.

— Nici să nu te gândești !

Încă de la începutul discuției, Sam se luptase cu angoasa care îl cuprindea încet-încet. O disperare cumplită îi mușcă inima. Ce se va face el fără Lisa ?

— Am făcut greșeli, și le regret. Dar te iubesc... și știu că și tu mă iubești.

— Am crezut că te iubesc, îl corectă Lisa. Dar realitatea e mult mai simplă am comis eu o greșeală de judecată, iar tu, tu te-oi folosit de mine. Punct... Și acum, încheie ea cu amărăciune, mă simt atât de ridicolă în rochia asta ! Mă duc să mă schimb, dacă asta nu te deranjează !

— Ba da, tocmai asta mă deranjează ! îi replică el forțând-o să se așeze.

— Bineînțeles, poți să mă obligi să stau aici și să te ascult ! Ăsta-i stilul tău, nu-i așa ? Să forțezi oamenii, să-i manipulezi, să te folosești de ei ca de niște marionete ce-ți stau la dispoziție !

Cu mintea înfierbântată, Sam simți că îi scapă situația de sub control.

— În ce scop m-aș fi servit de tine ca de o marionetă ? Pentru a pune mâna pe casa asta ? Hai să fim serioși ! Știm amândoi că probabil nu va fi niciodată a ta ! Și uiți că am fost imediat de acord cu ideea ta despre muzeu !

Fața Lisei se mai relaxă un pic. Oh ! Nu era vorba de nici o victorie ! gândi Sam. Totuși, cleștele care-i cuprinsese creierul parcă mai slăbi puțin.

— Pentru bani ? continuă el calm. Nu ți se pare absurd că te-aș fi plătit, prin intermediul avocatului,

pentru a te atrage la Jamestown și a-ți sustrage averea ?

— Da, e puțin probabil, recunosc Lisa cu un zâmbet slab.

— În afară de asta, eu habar n-aveam despre proiectele tale profesionale. De fapt, nu știam decât un lucru despre tine situația ta financiară nu prea strălucitoare. În consecință, Roger și cu mine puteam să te convingem, contra unei sume de bani convenabile, să vii și să locuiești o vreme în această casă... Crede-mă, Lisa, eu am mai mulți bani decât mi-ar trebui, și pot să-ți dovedesc asta, dacă vrei. Eu nu am nevoie de averea nimănui.

Fără să-l privească, Lisa dădu din cap.

— Atunci ? Pentru sex ? continuă el.

Când o văzu pe Lisa mușcându-și buzele, el își simți inima bătând mai tare. Poate că nu era pierdută orice speranță...

— Știi la fel de bine ca și mine că între noi s-o petrecut ceva mult mai important decât simpla plăcere fizică. Și apoi... într-adevăr, tu ești foarte frumoasă, Lisa. Dar, chiar crezi că trebuie să plătesc o femeie ca să vină de la Chicago pentru ca să fac dragoste cu ea ?

Din nou, pe fața Lisei apăru un zâmbet timid.

— Adevărul este că am încercat din toate puterile să nu te seduc, pentru ca să nu fiu nevoit să te mint mai mult decât am făcut-o la început.

— În cazul acesta, de ce ai continuat să minți atâta vreme ?! strigă ea dintr-o dată, cuprinsă din nou de o furie incontrollabilă.

Lacrimile începură să curgă în voie pe fața ei distrusă. Sam rezistă cu durere impulsului de a i le

usca cu buzele lui. Cum de a putut crede că, după căsătorie, va controla mai bine situația? Cu o oră înainte sau cu o oră după, ce importanță avea? Nici o explicație, nici o scuză nu justifică durerea pe care i-o provocase.

— De ce? repetă ea, suspinând.

— Pentru că mă temeai.

Suspiciunea apărui din nou pe fața Lisei.

— Te temeai? De ce?

— Să nu te pierd, îi răspunse Sam simplu.

Încet, cu răbdare, de parcă ar fi mers pe un câmp minat, Sam reluă toată povestea de la început.

— Când Myriam Bennett a murit, testamentul ei a făcut valuri prin tot ținutul. Eu am căutat imediat mijlocul cel mai eficace de a bloca punerea lui în practică. M-am gândit atunci că poate exista pe undeva vreun moștenitor legal. Că acesta ar face să cadă acel testament absurd. L-am rugat pe Roger să se ocupe de asta, pentru că locuiește în apropiere și pentru că îmi este un vechi prieten.

— Știu că te interesează istoria. Dar asta nu mă lămurește totuși de ce ai cheltuit atâția bani ca să salvezi această casă...

— Pentru că am crezut că voi putea găsi cheia enigmei care mă preocupă de foarte multă vreme. Să localizez epava lui „Black Star” cu precizie și certitudine.

— Vrei să spui... chiar corabia? întrebă Lisa cu sprâncenele încruntate de efortul de a înțelege.

— Și încă n-ai aflat ce-i mai rău, Lisa! oftă Sam. Ți-am spus că eu lucrez și la universitate. Dar ceea ce nu ți-am spus... este că de fapt, eu lucrez cu o întreagă echipă de oceanografi care încearcă

să localizeze cu precizie epava lui „Black Star” de pe fundul mării, pentru a recupera prada pe care o avea la bord, printre altele.

Stupoarea o împiedică pe Lisa să vorbească.

– De ce nu mi-ai spus ? reuși ea să zică după o vreme. Când eu am venit la Jamestown, n-ar fi fost nimic mai ușor decât să bați la ușa mea și să-mi explici totul...

– Pentru că la început, nu-mi imaginam că voi avea o relație strânsă cu tine. Credeam că, cu cât vei ști mai puțin, cu atât va fi mai bine pentru planurile mele. Habar n-aveam ce fel de femeie ești ! Știi, când vorbești despre „pradă” oamenii au niște reacții foarte neașteptate...

– Asta era, deci ? zise Lisa pe un ton amar.

– Da, și recunosc, am meritat sarcasmele tale... Mai ales că mai voiam ca, în ultimă instanță, să am posibilitatea să cotrobăi prin casă, fără ca tu să mă împiedici și astfel să-mi întârzi proiectele.

– Cum adică, în ultimă instanță ? Nu asta era scopul tău esențial ?

– Era doar scopul meu. Nu și al echipei cu care lucrez. Suntem toți niște oameni de știință și credem mai mult în sonarele și ordinatoarele noastre sofisticate decât în hârtii vechi din trecut... Deși Lewis Costa a apreciat până la urmă la justa lor valoare documentele pe care noi le-am găsit în pod, deoarece ele confirmă ipoteza noastră de bază aceea că „Black Star” zace undeva sub nisip pe fundul mării, la câteva mile de coastă.

Sam oftă adânc și ridică neputincios din umeri.

– Vezi... din punct de vedere științific, nimic nu m-ar fi obligat să vin la Jamestown. Eram însă îngrozitor de curios să văd cine poate fi descendentă

lui Elizabeth Bennett ! Din clipa aceea, n-am mai avut liniște. Voiam să-ți aud glasul, să-ți simt parfumul. Oh, desigur, te găseam înfumurată și sofisticată ! Cu toate acestea, m-ai vrăjit... Mă înirebam mereu dacă gesturile tale, felul tău de a-ți da mereu părul spre spate, nu sunt cumva moștenire de la strămoșii tăi...

— De unde această fascinație bruscă pentru o femeie dispărută de două secole ?

— Povestea despre Elizabeth și Alexandre mă fascinează încă de pe vremea când bunicul meu mi-a spus-o, pe când aveam cinci ani.

— Nu-mi spune că, la treizeci de ani, poveștile cu piraiți tot te mai fascinează !

— Nu-i vorba despre orice pirat !... E un pirat care a făcut parte din familia mea.

Perplexă, Lisa îi scrută privirea lui Sam.

— De fapt, numele de fată al străbunicii mele era...

— Brandon ? încheie Lisa cu neîncredere.

— Exact ! Eu sunt urmașul lui Alexandre, de același grad cum ești tu a Elizabethiei.

— De necrezut ! lăsa să-i scape tânăra femeie dintr-o suflare.

— O frumoasă întorsătură a sorții, nu crezi !

— Când mă gândesc că n-ai avut bunul-simț să-mi povestești toate astea din prima zi !

— Îți repet nu știam cum vei reacționa când mă vei auzi vorbindu-ți despre „Black Star” și despre prada pe care o conține.

— Hai, lasă ! zise Lisa în zeflema. Știi foarte bine că eu nu am nici un drept legal asupra eventualei comori ascunse pe fundul mării !

— Un om al legii priceput te-ar fi putut convin-

ge de contrariu, te-ar fi sfătuit să faci un proces pentru a obține ceva. Eu însă nu voiam cu nici un preț să întârzii munca echipei din cauza curiozității mele personale.

— Muncă foarte productivă pentru tine, desigur? insinuă Lisa.

Sub lovitura acestei acuzații nedrepte, Sam păli.

— Te înșeli. Proiectul de ranfluare a epavei este finanțat de o bursă regională și de capitaluri private, printre care și al meu. Comara, dacă există, va reveni universității și Muzeului Oceanografic din Boston.

Zguduită de această revelație, Lisa își mișcă picioarele cu un aer jenat.

— Spre cinstea ta... Ceea ce însă nu este spre cinstea ta, reluă ea cu o expresie plină de ranchiună, sunt toate acele taine dintre noi. Pe care le-ai păstrat, deși hotărâsem să ne căsătorim, încheie ea cu o voce frântă.

O tăcere apăsătoare se lăsă între ei. Sam simțea că-i plesnește capul.

— Înțelege-mă... La început, m-am gândit că, după ce ne vom cunoaște mai bine, va fi mai ușor să înlătur minciunile dintre noi. Și de fapt, a fost exact pe dos. Cu cât aflam mai multe despre trecutul tău, despre felul cum fuseși manevrată, folosită, cu atât mă temeam că, aflând despre propriile mele minciuni, mă vei respinge.

— Și pe bună dreptate, nu ?

— Din cauza asta, am făcut tot ce am putut ca mult timp să mă limitez doar la o prietenie cu tine. Dar în fond, știam prea bine cum se va termina totul între noi. Aveam prea multă nevoie de tine.

Cu o presiune blândă a mâinii sub bărbia ei, Sam o obligă să-l privească.

— După ce am făcut dragoste, mi-am dat seama de profunzimea sentimentelor mele pentru tine. De aceea am plecat înainte să te trezești : ideea de a continua să te mint după ceea ce trăisem amândoi, îmi era insuportabilă.

Incapabil să mai stea locului, Sam se ridică și începu să măsoare încăperea. Se simțea ca un urs în cușcă, înlănțuit și neputincios.

— Eram prins în capcană. O teamă îngrozitoare de a te pierde m-a făcut să aleg o soluție ne-bunească mai întâi să te fac să te căsătorești cu mine, pentru ca să-ți fie mai greu să te debarasezi de mine când vei afla adevărul. Ca astfel, să am timp să te conving că n-am avut niciodată intenția să te fac să suferi.

Sam îngenunche în fața Lisei și-i luă cu dragoste mâinile.

— Când te-am cerut în căsătorie, n-am îndrăznit să-ți mărturisesc dragostea mea. De teamă ca, mai târziu, să nu crezi că am avut gânduri ascunse. Acum, sunt liber să ți-o spun : te iubesc ca un nebun. Vreau să trăiesc lângă tine o viață, Lisa.

Iată ! gândi el, epuizat. Își pusese tot sufletul în această luptă. Destinul lui nu mai depindea acum de el. Pândindu-i reacția, strânse și mai puternic mâinile Lisei în ale sale.

— Știu că nu-ți este ușor, dar... mă ierți ?

— Înțeleg că... te-ai temut de reacția mea...? murmură Lisa.

O flacără de bucurie îi cuprinse inima lui Sam. Cu ochii strălucind de recunoștință, luă între pal-

mele sale față tinerei femei și-și apropie cu febrilitate buzele de ale ei.

— Așteaptă puțin... eu înțeleg, dar...

Tonul pe care-i vorbise Lisa avu asupra lui efectul unui duș rece.

— Dar ce ? repetă el.

— Te înțeleg... și mai târziu, poate chiar te voi ierta... dar asta nu schimbă cu nimic situația de acum. Între noi, totul s-a sfârșit.

Lui Sam îi îngheță sângele în vine. Pălise și, privind-o pe Lisa fără să poată scoate o vorbă, izbucni într-un râs sec.

— Este imposibil ! Dar n-are rost să discutăm, tu oricum nu ești într-o stare normală. Ar fi trebuit să-mi urmez prima mea intuiție.

Cu un gest brutal, o răsturnă pe Lisa pe canapea și se prăbuși peste ea. Cu toată greutatea trupului său, a coapselor lui musculoase, a mâinilor, o ținea lipită de el. Lisa, captivă în mâinile lui, se zbătea din toate puterile și lăsa să-i scape gemete de neputință.

Disperarea îl făcea brutal pe Sam. Cu o apăsare imperioasă a gurii lui, îi forță buzele să se deschidă și o înlănțui într-un sărut febril și aspru, din ce în ce mai profund. Cu energia ultimei șanse, se ruga din tot sufletul ca trupul Lisei să cedeze, știind că apoi și inima îl va urma.

Fu cuprins de un sentiment de triumf când tânăra femeie încetă să se mai zbată. Tot mai avea deci puterea să-i trezească dorința ! Dar când simți pe buzele lui lacrimile iubitei, victoria lui i se păru un gust amar, și-i dădu drumul.

— Nu plânge, o imploră el ștergându-i cu buzele lacrimile.

— Ai stricat totul ! suspină ea. Nu vezi că nu ne mai putem căsători ?

Cu teama în suflet, Sam se desprinsese din îmbrățișare și Lisa se ridică imediat, cu o expresie de cumplită amărăciune pe față.

— Mă iubești și tu, știi asta, protestă Sam cu ardoare. Iar eu te iubesc mai mult decât orice pe lume.

— Pe mine... sau pe Elizabeth ?

Fu ca și cum în fața lui Sam s-ar fi deschis o prăpastie. Își scutură puternic capul, de parcă ar fi vrut să alunge cuvintele pe care le auzise.

— Ce spui ?... Dar e ridicol !

— Nu chiar atât de ridicol... Știi, te-am ascultat cu atenție. Elizabeth și Alexandre... sunt o obsesie pentru tine... am această convingere. În mintea ta, eu și Elizabeth suntem atât de legate una de alta. Iubești o imagine din trecut mai mult decât pe mine...

Cum să lupți împotriva acestei idei iraționale ? Sam simțea cum situația îi scapă printre degete și el nu putea să facă nimic.

— Sunt de acord că legenda Elizabethei și a lui Brandon mă fascinează de la vârsta de cinci ani. Dar, crede-mă, sunt în stare să despart legenda de realitate ! Pe tine te iubesc, Lisa și nu o reîncarnare a trecutului !

— Cum aș putea fi sigură de asta ? întrebă tânăra femeie cu glasul încărcat de regrete. Și cum aș putea să rivalizez cu o imagine atât de frumoasă ! Ce aș deveni eu dacă n-aș putea să mă ridic la înălțimea himerelor tale ?

— La naiba ! strigă Sam sărind în picioare. Nu pot totuși să-mi sfâșii pieptul pentru ca tu să poți

citi în inima mea ! Tu însemni pentru mine de sute de ori mai mult decât fantasmеle mele !

Lisa îl privea gânditoare. Deodată, se lipi de speteaza canapelei, își înghiți cu greutate saliva și zise

– Atunci, dovedește-mi ! Abandonează cercetările asupra epavei „Black Star”.

Buimăcit, lui Sam nu-i venea să-și creadă urechilor.

– Îmi dai un ultimatum, Lisa ?

Nesigură pe ea și nefericită, tânăra femeie se ridică la rândul ei și veni în fața lui.

– Uită ce-am spus. Oricum, asta n-ar dovedi nimic.

– Într-adevăr, n-ar dovedi... În dragoste, nu-ți trebuie dovezi, trebuie să-ți asumi riscul, Lisa. Să ai un minimum de încredere în celălalt. Fără asta, totul este pierdut dinainte.

Lisa își încrucișă brațele pe piept și se cutremură.

– Eu am prea multă nevoie de certitudini... Nu pot să mai am încredere când știu că...

– ...deja te-am mințit, încheie Sam fraza în locul ei. Țsta este miezul problemei, nu-i așa ? Toată povestea asta țesută în jurul Elizabethei nu este, de fapt, decât un pretext.

– Oh ! Nu mai știu, murmură Lisa întorcând capul.

Incovoiată, cu umerii lăsați, părea atât de epuizată ! Sam se apropie de ea. Cu un efort imens, știind că ea l-ar fi respins, rezistă impulsului de a o cuprinde în brațe, de a o legăna ca pe un copil și de a-i șopti la ureche că totul va fi bine. Pentru că

avea ferma convingere că sfârșitul acestei povești va fi fericit. Nimeni și nimic nu va putea să-i despartă.

— Nu poți să înlături temeri iraționale cu argumente logice, zise el totuși cu o voce surdă. Toate scuzele mele sau implorările n-ar servi la nimic, n-ar schimba nimic. Dar... nu-ți fă griji, n-am să te mai deranjez... Abandonez lupta.

Confirmându-și cuvintele prin gesturi, Sam ridică ușor părul bogat și blond al Lisei și-și lipi buzele fierbinți de ceafa ei. Apoi, fără un cuvânt, se întoarse și ieși din încăpere.

Singură dintr-o dată, în mijlocul salonului, Lisa se clătină pe picioare. Auzi pe alee mai întâi zgomotul de pornire, apoi motocicletă lui Sam îndepărtându-se. Golul rece care o protejase până acum de o durere prea puternică, se risipi dintr-o dată și ea simți vârful ascuțit al disperării străpungându-i inima.

Când, o clipă mai târziu, auzi soneria de la intrare, o speranță nebună îi înlătură pentru câteva secunde supărarea și furia. Sam ! Îl va revedea deci pentru ultima oară !

Deschizând ușa, abia reuși să-și adune și ultimele urme de mândrie pentru a-și ascunde dezamăgirea.

— L-am văzut pe Sam plecând, copila mea, îi explică Helen prinzându-i mâna. Cu siguranță ai nevoie de încurajare...

Lisa dădu din cap. Ceea ce-și dorea mai mult decât orice era să rămână singură, să înțeleagă adevărul ploarea dezastrului. Să aprecieze gravitatea ultimelor cuvinte ale lui Sam : „N-am să te mai deranjez... abandonez lupta”. Dumnezeuule ! Cum să trăiască ea de acum încolo fără el ?

— Îți mulțumesc, murmură ea. Poate mai târziu... poate mâine...

Vocea i se frânse.

— Du-te să te odihnești un pic, îi sugeră Helen pe un ton liniștitor. Mă ocup eu de toate și după aceea mă duc acasă.

Ajunsa în camera ei, Lisa își scoase rochia cu gesturi de automat. Își puse primul tricou și blugii care-i ieșiră în cale. Cu mintea golită, se îndreptă spre fereastră. Oceanul, poleit de soare, strălucea până spre orizont. Lângă mal, crestele înspumate ale valurilor se spărgeau cu zgomot, apoi se retrăgeau încet de pe nisipul ud.

Toată această frumusețe ar fi fost, în câteva ore, la unison cu fericirea lor ! Și acum ? Trădată, în singurată, ea rămăsese pe mal, cu visele-i sfărâmate la picioare.

Ascunzându-și fața în palme, cu umerii scuturați de hohote de plâns, Lisa se lăsă minute întregi în voia suferinței.

Când toate lacrimile amare îi secară din ochi, rămase mult timp privind, fără să-l vadă, oceanul.

Mișcarea magică a valurilor, eternă și schimbătoare totodată, o vrăji încet-încet, liniștindu-i furia neputincioasă și amărăciunea. Ieși însă la iveală un sentiment pe care, la început, i-a fost greu să-l identifice teama.

Da, teama.

Pe vremea când Ron o trădase, se simțise sufocată de umilință, șmecheriile soțului ei și propria ei naivitate o distruseseră, spulberându-i orice urmă de încredere în ea însăși. Crezuse atunci că viața ei era zdrobită. Cât se înșelase ! Acum, când inima

îi sângera după o pierdere ireparabilă, aprecia diferența.

Sub loviturile înjositoare pe care Ron i le aplicase, ea se încovoiase fără să se apere. Acum, din contră, stând nemișcată și privind oceanul, simțea născându-se în ea o combativitate necunoscută. Răul pe care i-l făcuse Sam, oricare ar fi fost motivele, nu reușise să-i știrbească dragostea pentru el. Ca dovadă, această teamă de a-l pierde care-i strângea inima. Acest instinct primitiv ce ieșea la iveală să se lupte cu ghearele și cu dinții pentru dragostea ei.

Dar ce strategie ar trebui să adopte ? Dacă ar trebui să se lupte cu o rivală în carne și oase, ar ști s-o facă, așa cum ar ști orice femeie. Dar cum să se lupte cu fantezmele imateriale ale unui bărbat ? Ar fi putut vreodată fi sigură că le învinsese ? Există oare într-un cuplu otravă mai primejdioasă decât nesiguranța ?

Descurajată de atâtea întrebări fără răspuns, Lisa plecă de la fereastră. Poate că un ceai o s-o mai liniștească și o să-i mai dea curaj.

Trecând pe lângă comoda din camera ei, observă pachetul cu scrisorile lui Myriam. Ea îl pusese aici în ziua când îl descoperise împreună cu Sam. De atunci, de mai multe ori, o curiozitate ascunsă o îndemnase să-l deschidă ; cu toate acestea, rezistase cu fermitate tentației.

Astăzi însă totul era altfel. În disperarea ei, se agăța ca de un colac de salvare de legăturile fragile care o apropiau de Myriam Bennett. În ochii ei, asta justifica dorința de a citi scrisorile.

Cu un gest impulsiv, luă pachetul, se așeză pe marginea patului și desfăcu panglica decolorată

care le ținea legate. Despături, cu o mână tremurătoare, prima pagină îngălbenită.

Spre marea ei surpriză, scrisoarea era semnată de Myriam. Deci n-o trimisese niciodată ?

„Dragă Arthur, citi ea. Iartă-mi cuvintele lipsite de sens pe care ți le-am spus ieri, refuzând cererea ta în căsătorie, totuși atât de emoționantă. Din păcate, știu că temperamentul meu temător mă va împiedica să-ți trimit acest bilet. Ți-l scriu totuși, pentru a-mi ușura inima plină de dureroase regrete.”

Urmară o serie de scrisori pe care Lisa le citi cu lacrimile în ochi văzând atâta suferință înăbușită. Găsea o mulțime de asemănări cu propriile ei temeri !

Descoperi că Arthur Benoit era acel tânăr comis-voiajor pe care Myriam îl iubise pe când avea douăzeci și opt de ani. Ea cedase totuși voinței mamei sale care se opusese acestei mezelianțe. La șase săptămâni după plecarea tânărului, Myriam își dăduse seama că aștepta un copil. Într-o scrisoare deosebit de emoționantă, ea îi vorbea lui Arthur despre rușine, despre infamie ; într-o alta, îi vorbea despre nașterea care se produsese departe de Jamestown, în secret ; și în sfârșit, despre acel copil care-i fusese smuls fără să i se lase timp să-l țină măcar o clipă în brațe.

Mai erau câteva scrisori către Arthur, cu ocazia aniversărilor copilului lor. Nu se știe cum, Myriam aflase numele și situația materială a familiei adoptive a fiului lor, și asta îi mai alinase suferința. De ultima pagină era agățată o notiță, un necrolog, care anunța moartea unui copil de patru ani, în urma unei tuberculoze galopante.

De la începutul până la sfârșitul acestei corespondențe, Myriam își înșira cu demnitate, de-a lungul anilor, regretele, singurătatea, neputința.

Lisa puse scrisorile pe genunchi și stătu îndelung cu ochii închiși. Ce soartă nefericită ! Câtă sensibilitate tragic călcată în picioare, la această femeie care fusese considerată aspră și inaccesibilă ! Dacă măcar ar fi avut îndrăzneala să-și înfrunte mama, să accepte situația socială modestă a bărbatului pe care-l iubea... În loc să se ascundă în spatele temerilor și grijilor pentru ziua de mâine. Ca să ajungă unde ? La o viață sterilă, seacă, lipsită de orice afectivitate.

Nu era oare de preferat orice în locul acestei închistări, acestei ruperi de lume ? Sam măcar pare să fi înțeles acest lucru. El recunoștea fără să-i fie rușine că teama de a pierde femeia iubită îl îndemna să se lupte pentru ea ; chiar dacă, făcând aceasta, comisese greșală după greșală. Dar Elizabeth ! N-avusese ea îndrăzneala să și depășească temerile legitime pentru a se avânta spre necunoscut alături de bărbatul vieții ei ?

Se putea oare ezita măcar o clipă între destinul Elizabeth și cel al lui Myriam ? Ar trebui să fie nebună să mai stea pe gânduri !

În timp ce cobora în goană scara pentru a se duce spre telefon, imagini ale lui Sam îi năvăliră Lisei în minte. Frumos, senzual, puternic. Sensibil și atent. Și, în felul lui, cinstit, la urma-urmei ! Nu merita oare ca, pentru el, să-și asume toate riscurile ? Să facă orice pentru a-l recuceri ?

Formă un număr de telefon și, când văzu că Sam nu se află pe vasul său, sună la universitate.

– Alo ! secretariatul Departamentului de oceanografie. Cu ce vă pot fi de folos ?

Lisa auzi prin telefon, peste vocea secretarei, râsete, zgomote de pahare ciocnite.

– La telefon este Lisa Bennett. O prietenă a lui Sam Ravenal. Aș putea să vorbesc cu el ?

– Îmi pare rău, lipsește... Scuzați-ne pentru zgomot, avem o mică petrecere, continuă secretara în mijlocul exclamațiilor și râsetelor. Dacă sunteți o prietenă a lui Sam, veți fi fericită să aflați că acum două ore a fost localizată epava „Black Star”. Ne-a fost foarte greu să dăm de Sam, dar până la urmă am reușit. Este în drum spre echipă.

La gândul bucuriei lui Sam, inima Lisei se umplu de fericire. Simțea el oare în aceste clipe nevoia de a împărtăși cu ea momentele de bucurie ?

– Când... se vor întoarce ?

– Cine știe ! Într-o săptămână... poate două. Munca abia acum începe !

Două săptămâni ! gemu Lisa în timp ce închidea telefonul. Era mai mult timp decât avea nevoie pentru a se prăbuși sub greutatea îndoielilor și îngrijorării.

Dar, gata cu văicărelile ! Obiectivul ei principal până la întoarcerea lui Sam, va fi să găsească în ea forța de caracter necesară pentru a înfrunta această așteptare grea.

CAPITOLUL X

Jurnalul televizat de la ora optsprezece prezintă pe cele trei canale regionale un reportaj detaliat despre descoperirea lui „Black Star”.

Reporterii expediți în grabă la fața locului, trimiseseră redacțiilor lor imagini proaspete.

Înfierbântată, Lisa trecea de pe un canal pe altul, dar spre marele ei regret, nu-l reperă pe Sam în nici o imagine. Era mândră de reușita lui, dar ar fi vrut atât de mult să împartă cu el, aici sau oriunde ar fi fost, gustul triumfului atât de mult așteptat !

În loc de asta, ea era singură aici, cu toate speranțele și neliniștile ei în brațe. Deja timpul i se părea că trece îngrozitor de greu. Doar dacă ar munci cu intensitate la ceva, își va putea înșela așteptarea, își zise ea stingând televizorul. Se va apuca să lucreze pe rupte la noul ei proiect pentru a fi mai liberă la întoarcerea lui Sam... Dacă se va întoarce... Dar acum nu era momentul să se apuce de făcut pronosticuri sau supoziții... Sam se va întoarce, și totul se va aranja. Cu siguranță !

Cu această certitudine în suflet, Lisa își luă blocul de desen și se instalează în grădină, cu fața spre ocean. Curând, uitând de lumea exterioară, se cu-

fundu în gândurile ei și începu să mâzgălească schițe și crochiuri.

Deodată, fără să fi auzit nici cel mai mic zgomot, două brațe puternice o înlănțuірă și, în același timp, buze fierbinți îi sărutară gâtul. Surpriza o făcu să scoată un țipăt și inima i-o luă razna.

— Frumoasă doamnă, îi murmură la ureche o voce caldă și familiară, nu depinde decât de dumneavoastră să-mi faceți sarcina mai ușoară sau mai anevoioasă.

Sam ! Vocea lui, mâinile lui lungi și puternice, mânecile cămășii lui suflecate ce lăsau să se vadă brațele bronzate. Parfumul atât de particular al pielii lui, El.

Pierdută, Lisa vru să se întoarcă spre bărbatul vieții ei, buzele ei să rostească, fără a mai pierde o clipă, un izvor nesecat de cuvinte de dragoste.

— Sam, nici nu știi cât de...

În jurul pieptului ei, brațele puternice se strânsă și mai posesiv, aproape să o sufocă.

— Ajunge cu atâtea cuvinte, explicații, justificări ! Începând din clipa asta, vom face lucrurile așa cum vreau eu. Ai de ales sau mergi de bunăvoie, sau te duc în brațe.

În timp ce-i vorbea, Sam o obligă pe Lisa să se ridice și o ținu strâns lipită de el.

— Să merg ? Unde ? întrebă tânăra femeie încă buimăcită.

— Până la vasul meu, bineînțeles ! Credeam că îți cunoști rolul mai bine !

— Dar... în sfârșit... despre ce...

— Am înțeles... va trebui deci să te duc în brațe.

Pământul dispăru de sub picioarele Lisei. Înainte de a înțelege ce i se întâmpla, se răsturnă și se

trezi purtată pe umărul lui Sam. Ce poziție caraghioasă ! gândi ea, derutată. Să dea Domnul să nu-i vadă nimeni !

— Lasă-mă jos ! zise ea cu o voce stridentă. Nu e amuzant !

— Cu atât mai bine ! îi replică Sam. Asta dă sarea și piperul vieții. Și apoi, tu ești pornită să te zbați, să te revolți, să mă înjuri... dar bucurându-te în secret de ceea ce se întâmplă, bineînțeles. Crezi că de data asta o să te mai las să faci cum vrei tu ?

În tonul ironic al vocii lui, Lisa percepu hotărârea lui Sam. Era evident că, vrând s-o facă să re-trăiască răpirea Elizabethei de către Alexandre, nu-i va da drumul până ce nu vor ajunge pe vas.

Atât cât îi permitea poziția ei incomodă să observe, traversau deja grădina Helenei și se îndreptau spre mare.

— Slavă Domnului că cheiul nu e prea departe ! oftă Sam în timp ce o luă pe panta abruptă ce ducea spre micul port de pescari. Ești mai grea decât mi-am închipuit.

— Să ne oprim, Sam ! Devine ridicol !

— Nici gând ! Dacă tot am fost condamnat pentru spiritul meu prea romantic, măcar să-mi trăiesc fantasmale, la urma-urmei. Le adaptez doar puțin la gustul zilei mai puțin romantice, mai mult erotice...

Pentru prima oară, Lisa aprecie poziția în care se afla. Cel puțin, nu putea să-i observe surâsul involuntar ce-i apăruse pe buze ! În fond, asta își dorise cel mai mult pe lume, să fie cu el ! Mai ales după ce citise scrisorile lui Myriam ! Bineînțeles, maniera lui „cavalerească de a se purta, pune unele

probleme. Deși... gândi ea înfiorată, când simți pe coapse mâna lui devenind mai mângâietoare.

Pașii lui Sam răsunau acum pe pontonul de lemn, și Lisa anticipă cu totul trupul gustul plăcerii.

— Cred că ești conștient de faptul că Helen ne-a văzut trecând, zise ea pentru a mai salva aparențele... Dacă-și închipuie cine știe ce, cred că acum telefonează deja la poliție.

Cu o mișcare a bustului, Sam o dădu jos pe Lisa și, ținând-o de talie, o puse pe ponton. Pentru prima oară după despărțirea lor dramatică de azi-dimineață, privirile li se întâlneau.

— Nu-ți face iluzii ! Tocmai am petrecut o oră în bucătăria ei, așteptând ca eu să catadicsești să ieși din casă. Ideea de a cobori de-a lungul burlanului cu o femeie agitată ca tine în cârcă, nu-mi prea surâdea !

— Helen ! Trădătoarea !

— Din contră ! A trebuit să-mi dau toată osteneala s-o conving de dragostea mea pentru tine. Dar până la urmă am reușit. Știi, ea vrea să fii fericită. Ca și mine.

— Și te-ai gândit că o răpire mă va da gata ?

— M-am gândit că dacă am avea ceva mai mult timp, noi doi...

— Cât timp, mai precis ?

— Atât cât va fi nevoie, îi replică el pe tonul lui cel mai serios. Și acum, urcă la bord.

Cum ea încă ezita, el adăugă

— Doar dacă nu vrei să te iau iar în brațe !

— Ferească Dumnezeu ! exclamă ea.

Lisa sări pe puntea vasului înainte ca Sam să-i poată vedea licărirea de fericire din ochi. De vreme ce-și îndeplinea visul, măcar să-l trăiască până la

capăt ! Va avea destul timp mai târziu, să-l facă să înțeleagă că n-ar fi fost nevoie să insiste prea mult !

— Ei, întrebă ea privind în jurul ei, unde sunt lanțurile ?

Tonul lejer al Lisei păru să-l intrige pe Sam.

— Pirații nu-și înlănțuie prizonierele, Lisa. Ei le violează.

— Numai să încerci !

Sub privirea sfidătoare pe care i-o aruncă tânăra femeie, siguranța lui Sam se clătină.

— Deocamdată, așteaptă-mă în cabina mea. Mă duc să ridic ancora. Odată ajunși în larg, voi pune vasul pe pilot automat... Vom avea tot timpul la dispoziție atunci, adăugă el cu o voce din care străbătea o timidă speranță.

— Nu conta pe mine ca să-mi schimb părerea în privința ta ! zise ea pe un ton semeț.

În ochii lui Sam, Lisa văzu trecând o umbră de tristețe. Fără să se lase înduișată, se întoarse și începu să coboare scara ce ducea la cabină. Dar în sinea ei, voința începea să cedeze. Nu era prea multă cruzime din partea ei să-l lase pe Sam să sufere, să-și imagineze că va fi pentru totdeauna supărată pe el ?

Zgomotul cheii răsucite în broască, în spatele ei, o readuse la realitate. Ce tupeu ! Cântărind bine lucrurile, tot prima ei idee era cea mai bună ! Mai bine să-l mai lase să fiarbă în suc propriu o vreme, până vor părăsi portul și vor ieși în larg !

O oră și jumătate ! Atâta îi trebuia unui vas să iasă din portul Jamestown, află Lisa pe pielea ei ! Doar dacă Sam nu pierdea timpul pentru a-și face mai mult curaj să vină la ea ? În adâncul sufletului ei, Lisa știa foarte bine că niciodată el nu va folosi

forța, nici n-o va obliga să facă ceea ce nu dorea. Oh ! Putea să facă pe grozavul, să o răpească de câte ori dorea. Cu toate astea, în cele din urmă, singura lui armă rămânea seducția atunci când va coborî scările pentru a o înfrunța. Ei bine ! În acest domeniu, ea i-o lua cu mult înainte !

O vreme, Lisa privi în jurul ei, familiarizându-se cu ambianța plăcută a cabinei lui Sam. Mobile de acaju, câteva machete de corăbii fixate pe etajere, cărți peste tot – mai ales o ediție jerpelită din „Moby Dick”, ceea ce spunea multe despre gusturile lui literare și despre fantasmalele lui. Cușeta îngustă, acoperită cu o cuvertură frumoasă, o făcu să viseze la nenumăratele nopți fericite când ea va dormi cuibărită în brațele lui Sam, lipită de trupul lui cald.

Impregnată de atmosfera pe care Sam o crease în jurul lui, Lisa își scoase blugii, își dădu jos tricoul și se strecură între cearșafuri. Avu timp să se bucure de faptul că lenjeria de pat avea culoarea bleumarin. Asta va pune în valoare dantela albă a lenjeriei ei ! În suferința ei, azi-dimineață, uitase să-și mai schimbe lenjeria. Și iată că i-a prins bine !

Când auzi cheia răsucindu-se în broască, inima începu să-i bată nebunește. Ce drum străbătuse de azi-dimineață până acum ! Din nou, nu se mai gândea decât să se dăruiască lui Sam, să-i satisfacă orice dorință, să-l însoțească până în adâncul fantasmelor lui.

Ușa se deschise ușor și Sam plecă puțin capul pentru a nu se lovi de toc. Cu ochii strânși pentru a se obișnui cu semiobscuritatea, își plimbă privirea prin cabină. Pe fața lui frumoasă, Lisa văzu cu emoție cum o dorință puternică luă locul neliniștii din privire, atunci când o observă stând pe cușetă. O

clipă, păru că nu se mai satură privindu-i curbele voluptuoase, tresărind tandră a sânilor ei, alunecându-și apoi privirea umedă spre triungiul mai întunecat dintre coapsele ei, acoperit de dantela fină și albă.

— Credeam că... murmură el în sfârșit cu o voce vibrând de dorință, credeam că nimic nu te va face să-ți schimbi părerea despre mine...

Lisa se simți frumoasă și adorată sub privirea înfierbântată a lui Sam. Se sprijini într-un cot și își trase un picior sub ea, conștientă de erotismul poziției ei.

— Exact... te iubesc și nu te vreau decât pe tine. Nimic nu mă va face să-mi schimb părerea.

Într-o clipă, Sam traversă cabina și ingenunche în fața Lisei. Îi mângâie umărul cu un deget timid, de parcă se temea să nu fie vorba doar de un miraj. Apoi, cu un geamăt surd, își puse buzele pe pielea mătăsoasă a tinerei femei și le lăsă să rătăcească la întâmplare. Cu capul cufundat în părul Lisei, șoptit

— Iubirea mea. Mi-a fost atât de teamă că te-am pierdut pentru totdeauna.

— Și mie, îi mărturisi ea răspunzându-i cu înfocare sărutărilor.

— Ai să mă ierți vreodată? De fapt, m-am purtat la fel de neîndemânatic cu tine ca și fostul tău soț...

— Nici gând! Acum am înțeles. Iubirea te-a îndemnat să mă minți, nu lăcomia. Asta este deosebirea... În ceea ce mă privește, regret nespus lipsa mea de încredere, de azi-dimineață, atunci când ai încercat să-mi explici. Cunoscându-te, ar fi trebuit să te cred pe cuvânt. Sunt de neiertat.

Sam urmărea cu un deget tandru marginea de dantelă de pe sâni tari ai Lisei.

— Faptul că te afli aici... în ținuta asta... arată că acum ai încredere. Ai avut nevoie însă de puțin timp ca să accepți ideea că o iubi înseamnă de asemenea a-ți asuma riscuri.

Cu capul așezat pe pieptul viril al iubitului ei, Lisa se gândi dintr-o dată la scrisorile lui Myriam, și la ajutorul decisiv pe care acestea i-l dăduseră. Începu imediat să-i dezvăluie lui Sam povestea despre Arthur și despre copil.

— Este cam dură povestea ! murmură Sam, când Lisa termină ce avusese de spus. O viață distrusă în care a cernut doar regrete eterne...

— În orice caz, în mod indirect, Myriam m-a obligat să-mi accept sentimentele și să înlătur nevoia mea maladivă de siguranță ! Li vom da muzeului nostru pentru copii numele lui Myriam Bennett, în amintirea băiețelului ei. Ești de acord ?

— Tot ce vei vrea tu, dragostea mea...

Ridicând părul mătăsos al Lisei, Sam începu să-i mângâie gâtul fin. Sub degetele lui abile și tandre, tânăra femeie își simți fiecare mușchi relaxându-se. Niciodată în viața ei nu mai simțise o asemenea fericire atât de pură. Una din acele bucurii pe care ai vrea s-o împarți cu lumea întreagă.

— Dacă măcar Myriam ar fi avut mai mult curaj, suspină ea cu buzele lipite de ale lui Sam.

— Sau dacă Arthur ar fi avut o corabie...

Lisa aproape că torcea de plăcere, ca o pisică, și dându-și capul pe spate, își ofer buzele dorinței nestăpânite a lui Sam.

— Corabie ! exclamă ea dintr-o dată. Cum de am putut uita de „Black Star” ? Secretara ta...

— Secretara mea ? o întrerupse Sam, cu ochii lui verzi ca smaraldul măriți de surpriză. Când ai vorbit cu ea ?

— Când am telefonat la universitate ca să-ți cer să revii, răspunse Lisa pe un ton jalnic.

— Vrei să spui că scena cu răpirea nu era necesară ? o întrebă Sam cu un zâmbet în colțul gurii.

— Oricum, n-o regret ! gănguri Lisa strecurându-și o mână prin deschizătura cămășii lui Sam...

Câteva clipe, se înfruptă din torsul sculptural, apoi își plimbă palmele peste mușchii fremătători.

Sub aceste mângâieri tandre, sângele lui Sam începu să-i fiarbă în vine. Din nou, își strecură degetul pe sub dantela sutienului și atinse ușor vârful întărit.

— Îmi place la nebunie lenjeria asta de dantelă, Lisa... Nici nu știu cum prefer să fac dragoste cu tine, păstrând dantelele, sau lipindu-ți pielea de a mea...

— Trebuie neapărat să alegi ? întrebă ea într-o răsuflare, în timp ce-și simțea sânii întărindu-se sub degetele experte ale lui Sam.

Dorința pusese stăpânire pe ea. Totuși, o voce mică în sufletul ei o îndemna să-și ușureze mai întâi conștiința.

— N-ar trebui să te afli acum împreună cu echipa ta pentru „Black Star” ? Nu mi-aș ierta niciodată dacă, din cauza mea, ai abandona un proiect la care ții atât de mult.

Sam îi prinse fața în palme și o privi în adâncul ochilor.

— Nicăieri nu sunt mai fericit decât cu tine, Lisa. De fapt, am plecat din echipă, dar tu nu ești cu nimic vinovată.

Cu un oftat care semăna mai mult a frustrare, Sam se ridică într-un cot.

— După plecarea mea de la tine, azi-dimineață, am rulat ore întregi cu motocicleta, cu mintea înfierbântată. Când m-am întors pe vas, am găsit mesajul secretarei în care mă anunța că „Black Star” fusese localizată în zori, și că primii scafandri care au coborât nu au găsit nici urmă de comoara ce se bănuia că se află pe corabie.

Un zâmbet satisfăcut apăru pe buzele lui Sam.

— Încă o dovadă a intuiției lui Brandon! El prevăzuse că avea necazuri la întoarcere, și atunci a ascuns comoara în altă parte, înainte de a scufunda vasul! O enigmă de două secole, în sfârșit rezolvată...

— Dar nu acum este momentul când echipa are mai multă nevoie de cunoștințele tale? Pentru expertize, sau mai știu eu ce?

— Știi, pentru Lewis orice arheolog marin este la fel de bun. Am apelat la un coleg care a acceptat cu bucurie să-mi ia locul.

Sam apucă cu dinții breteaua sutienului și o trase jos. Cu vârful limbii, începu să-i mângâie urmărul fin. Simți sub buzele lui tresărirea ușoară și dulce.

Era ca și cum ar fi suflat peste niște cărbuni ce mocneau în Lisa. Aceasta lăscă să-i scape un geamăt voluptuos. Dar îl iubea prea mult pe Sam pentru a nu-i pune o ultimă întrebare

— Nu vrei să te scufunzi măcar o dată ca să vezi epava?

— Vom vedea împreună epava lui „Black Star” mai târziu. Va fi și mai emoționant pentru mine...

Nemaiputându-se abține, Sam o răsturnă pe Lisa pe cușetă și se întinse lângă ea. Mâinile lui febrile alergară pe sânii iubitei lui, pe pântecul ei pentru a se rătăci pe pielea caldă a coapselor ei. Apoi, punând stăpânire pe gura Lisei, o conduse pe tână-ro femeie într-un sărut lung și pătimaș.

Lisa se simți cuprinsă de flăcări. Și când mâna lui Sam se insinuă între coapsele ei, simți că o străbate o undă electrică. Își arcui trupul, gata să se ofere din tot sufletul.

Dar, în mintea ei, o întrebare ascunsă nu-i dădea pace.

— Sam ? șopti ea.

Gura lui Sam lipită de a ei, tentantă și lacomă, o mângâia, cerea.

— Ce este ? reuși el să spună, mușcându-i ușor buzele.

Când Sam ridică spre ea ochii pe care dorința și pasiunea îi făcea să fie aproape negri, Lisa știu că el o va iubi pe veci.

— Bineînțeles... îi șopti el la ureche. Imediat după luna noastră de miere.

— SFÂRȘIT —

colecția

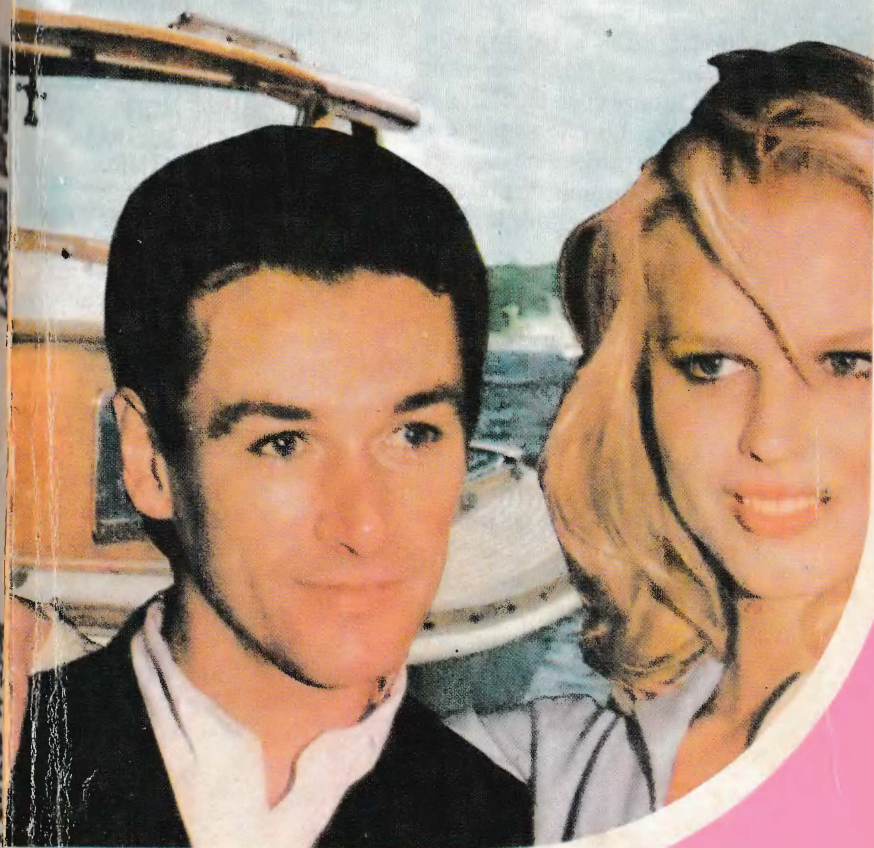
ROZ

ALCRIS

23

Legenda piratului

Patricia Wilson

ALCRIS

THE

BEST

„Și în zilele noastre, mai sunt încă oameni care cred că văd sclipind în nopțe, pe fundul unei ape, o lumină stranie de forma unei corăbii. Legenda spune că diavolul marchează astfel locul corăbiei scufundate, pentru ca piratul să-și poată recupera comoara...”

Tot povestind astfel, visul lui Sam era pe cale să se realizeze : să găsească epava lui „Black Star” și încărcătura ei scufundată... Pentru aceasta trebuia s-o mintă pe frumoasa Lisa Bennett. De ce oare ?

ISBN 973-580-067-5

Lei 2353 + 47 T.L. = 2400

